

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Segon període

Sèrie P - Número 8

Dimecres, 24 de març de 2004

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessions plenàries núm. 14, 15 i 16

Í N D E X

Sessió núm. 14

Declaració institucional

de condemna de l'atemptat terrorista del dia 11 de març de 2004 a Madrid (tram. 401-00004/07) (p. 5)

Propostes de resolució

per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei orgànica 19/2003, de 23 de desembre, de modificació de la Llei orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del Poder Judicial (tram. 212-00009/07) (p. 5)

Propostes de resolució

per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei orgànica 20/2003, de 23 de desembre, de modificació de la Llei orgànica del Poder Judicial i del Codi penal, complementària de l'arbitratge (tram. 212-00010/07) (p. 12)

Propostes de resolució

per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 62/2003, de 30 de desembre, de mesures fiscals, administratives i de l'ordre social (tram. 212-00011/07) (p. 19)

Sessió núm. 15

Designació

dels senadors que han de representar la Generalitat al Senat (tram. 280-00002/07) (p. 28)

Sessió núm. 16

Composició

de les meses de les comissions (p. 29)

Declaració institucional

amb motiu del Dia Mundial de l'Aigua (tram. 401-00002/07) (p. 30)

Proposició de llei

dels recursos contra les qualificacions dels registradors de la propietat de Catalunya (tram. 202-00005/07) (retirada) (p. 30)

Proposició de llei

sobre l'habitatge (tram. 202-00012/07) (p. 31)

→

Interpellació

al Consell Executiu sobre les millores en els barris i les àrees urbanes amb necessitats urgents d'inversió
(tram. 300-00346/07) (p. 39)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política d'infraestructures, amb especial referència al túnel de Bracons
(tram. 300-00347/07) (p. 42)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la contaminació atmosfèrica (tram. 300-00123/07) (p. 48)

Preguntes

al Consell Executiu sobre la internacionalització de les empreses catalanes (tram. 310-00028/07)
(decaiguda) (p. 52)

al Consell Executiu sobre la potenciació de la marca turística de Catalunya (tram. 310-00029/07)
(decaiguda) (p. 52)

al Consell Executiu sobre les actuacions que considera prioritàries per tal de millorar la xarxa
de carreteres de Catalunya l'any 2004 (tram. 310-00033/07) (p. 52)

al Consell Executiu sobre el capteniment del Departament de Benestar Social pel que fa
a les subvencions per a construir allotjaments per a treballadors temporals
(tram. 310-00062/07) (p. 53)

al Consell Executiu sobre les intencions del Departament de Medi Ambient i Habitatge quant al futur
del Programa escoles verdes (tram. 310-00066/07) (p. 54)

al Consell Executiu sobre com es garantirà que els principis de sostenibilitat que ha de recollir
l'Agenda 21 de Catalunya siguin assumits pels departaments de la Generalitat
(tram. 310-00067/07) (p. 56)

al president de la Generalitat sobre les perspectives polítiques que s'obren arran del resultat
de les eleccions legislatives del 14 de març de 2004 (tram. 317-00016/07) (p. 56)

al president de la Generalitat sobre el capteniment del Govern davant la nova situació política a l'Estat
(tram. 317-00017/07) (p. 57)

al president de la Generalitat sobre la valoració de l'actual situació política (tram. 317-00020/07) (p. 58)

al president de la Generalitat sobre el seu criteri pel que fa a la contribució des de Catalunya
a una lluita més eficaç contra el terrorisme (tram. 317-00018/07) (p. 59)

al president de la Generalitat sobre les previsions de presentació al Parlament dels pressupostos
corresponents a l'any 2004 (tram. 317-00019/07) (p. 61)

al Consell Executiu sobre en quina situació ha trobat la despesa farmacèutica
(tram. 310-00015/07) (p. 62)

al Consell Executiu sobre el reequilibrament territorial i la millora de les vies de comunicació
de la comarca de la Terra Alta (tram. 310-00022/07) (p. 63)

al Consell Executiu sobre quines mesures pensa adoptar per a garantir que no creixi
el nombre de diumenges amb obertura comercial (tram. 310-00024/07) (p. 63)

Interpellació

al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment pel que fa a la política d'habitatge
(tram. 300-00050/07) (p. 64)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el seu capteniment pel que fa als horaris comercials
(tram. 300-00103/07) (p. 69)

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre el seu capteniment pel que fa als ajuts a les famílies en l'àmbit educatiu
(tram. 300-00080/07) (p. 74)

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre política exterior (tram. 302-00011/07) (p. 78)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 14

La sessió s'obre a les deu del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seuen el conseller de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, d'Economia i Finances, la consellera d'Ensenyament i els consellers de Medi Ambient i Habitatge, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Propostes de resolució per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei orgànica 19/2003, de 23 de desembre, de modificació de la Llei orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del Poder Judicial (tram. 212-00009/07). Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa (reg. 2308) i més d'una cinquena part dels diputats, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió (reg. 2441). Debat i votació.

2. Propostes de resolució per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei orgànica 20/2003, de 23 de desembre, de modificació de la Llei orgànica del Poder Judicial i del Codi penal, complementària de l'arbitratge (tram. 212-00010/07). Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa (reg. 2309) i més d'una cinquena part dels diputats, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió (reg. 2440). Debat i votació.

3. Propostes de resolució per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 62/2003, de 30 de desembre, de mesures fiscals, administratives i de l'ordre social (tram. 212-00011/07). Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa (reg. 2307) i més d'una cinquena part dels diputats, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió (reg. 2443). Debat i votació.

El president

Senyors diputats, s'obre la sessió.

————— **Declaració institucional de condemna de l'atemptat terrorista del dia 11 de març de 2004 a Madrid** (tram. 401-00004/07)

Senyores diputades, senyors diputats, començarem aquesta sessió amb la lectura de la declaració institucional que aquesta presidència va fer el passat 11 de març:

«El Parlament de Catalunya vol expressar el rebuig i la condemna més enèrgics pels brutals atemptats perpetrats el passat dia 11 a Madrid, i que han costat la vida a més de dues-centes persones i n'ha deixat ferides 1.400, alhora que vol fer arribar el més sentit condol i solidaritat als familiars de totes i cadascuna de les víctimes innocents d'aquest sagnant i brutal acte de barbàrie terrorista.

»L'assassinat de tants ciutadans i ciutadanes a Madrid omple d'indignació i repulsa tot el poble de Catalunya, que sempre s'ha manifestat en contra de la violència i que se sent al costat de totes les víctimes de la brutalitat assassina.

»En els moments en què el terrorisme interfereix en la vida dels ciutadans i ciutadanes amb un salvatge atemptat, el Parlament expressa, una vegada més, la necessitat d'una acció unitària de tots els demòcrates contra el terrorisme i la violència, alhora que agraeix les massives mostres de solidaritat amb les víctimes i els seus familiars expressades pel poble de Catalunya.»

Els convido a guardar un minut de silenci.

(*La cambra serva un minut de silenci.*)

————— **Propostes de resolució per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei orgànica 19/2003, del 23 de desembre, de modificació de la Llei orgànica 6/1985, de l'1 de juliol, del Poder Judicial** (tram. 212-00009/07)

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació de les propostes de resolució per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei orgànica 19/2003, del 23 de desembre, de modificació de la Llei orgànica 6/85, de l'1 de juliol, del poder judicial.

La primera és presentada pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, i, la segona, per més d'una cinquena part dels diputats del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. El debat es regirà pels articles 141 i 142 del Reglament.

Per presentar la primera proposta, té la paraula la il·lustre diputada senyora Lídia Santos.

La Sra. Santos i Arnau

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la reforma de la Llei orgànica del poder judicial que ha tingut lloc en el 2003, mitjançant la Llei orgànica 19/2003, del 23 de desembre, ha significat, sobretot, una oportunitat perduda per a la modernització i per a l'adequació del poder judicial i de l'Administració de justícia a l'estat de les autonomies.

Per bé que amb relació al primer dels aspectes esmentats, la modernització, es poden constatar certament algunes millores, hi ha, per contra, un clar retrocés pel que fa al reconeixement de les competències autonòmiques i una total ignorància de les possibilitats i de la conveniència d'avançar cap a una descentralització de la justícia, tal com ja s'ha fet respecte a altres dos poders de l'Estat. S'ha perdut l'ocasió d'avançar en l'oportuna adaptació de la justícia en el marc competencial de l'Estat de les autonomies, al servei dels ciutadans, perquè, en definitiva, és d'això del que es tracta.

Segurament molts dels dèficits i de les crítiques que es poden assenyalar són tributàries d'una concepció del partit encara en el Govern, que ha preferit veure en l'Administració de justícia un poder i sols un poder, i,

com a tal poder, que ha de ser controlat, i, alhora, ha menystingut la seva dimensió de servei públic.

Potser això explica el més que discutible mètode legislatiu, veritable frau procedimental, que ha portat al fet que el Grup Popular en el Senat presentés més de set-cents esmenes i que amb la seva sola votació es modifiqués més de la meitat de la Llei: 133 articles. Però no correspon a aquesta cambra, en aquest punt, entrar a discutir aquests mètodes que ja van ser blasmatos i posats en evidència per tots els grups parlamentaris, llevat, és clar, del Grup Popular, en el Congrés dels Diputats.

De bon segur, en aquesta fixació que hi ha entre justícia i poder, i és aquesta fixació la que explica el tractament donat per la Llei 19/2003 a les comunitats autònomes amb competències en l'àmbit de justícia, com és el cas de Catalunya, retallant o exclouent la seva intervenció en aspectes claus del funcionament de la gestió i organització d'aquest servei públic. En definitiva, expressant una desconfiança envers un sistema i un model, el de les autonomies, que ha estat factor de modernització, de progrés i d'eficàcia per a Espanya.

Perquè, en procedir a una regulació que limita a les comunitats autònomes les possibilitats de participació i gestió de l'Administració de justícia, abocant-les necessàriament al poder central, la Llei ha perjudicat seriosament la més mínima racionalitat administrativa; és a dir, la qualitat, l'eficàcia i l'eficiència que, com a servei públic, li ha de ser reclamat. Però no tot el que és inconvenient, com és aquest el cas, és inconstitucional.

Per tant, com que estem aquí per fixar la posició del nostre Grup amb relació a la interposició del recurs d'inconstitucionalitat, toca veure si, efectivament, a més d'inconvenient des del punt de vista de la modernització i de la racionalitat administrativa, la Llei 19/2003, alguns dels seus articles poden ser també inconstitucionals.

En aquest sentit, entenem, tal com fa el Dictamen del Consell Consultiu número 262, de 2 de març del 2004, que hi han arguments que avalen la possible inconstitucionalitat d'alguns dels preceptes i disposicions de la Llei orgànica 19/2003, recollits en síntesi en els punts tercer i quart de les conclusions d'aquest Dictamen.

El gruix de les disposicions que poden ser inconstitucionals es contenen en el llibre cinquè i sisè de la Llei 19/2003, i es refereixen a les normes relatives, a la reorganització de l'oficina judicial i la determinació de les dotacions bàsiques de les unitats de recolzament directe a la dependència funcional del Cos de secretaris judicials, dels cossos de funcionaris i altre personal al servei de l'Administració de justícia, de l'oferta d'ocupació pública, de l'ingrés i promoció, del règim de retribucions, de la provisió de llocs de treball i mobilitat, de les sancions, etcètera.

En definitiva, el problema no rau en el fet del caràcter nacional, per exemple, d'algun d'aquests cossos, per bé que tant constitucional i conforme a l'article 122 de la Constitució hauria estat fer-ho d'una altra manera. El problema està en el tractament expansiu dels efectes d'aquesta qualificació, i en el tractament expansiu que es fa de la reserva de Llei orgànica, sobretot tenint en

compte que els reglaments que regulen aquests cossos funcionaris són transmutats –aquests reglaments són transmutats– i incorporats amb caràcter orgànic a la Llei.

És a dir, en síntesi, la Llei opta per formular de tal manera les disposicions relatives a aquests cossos i a altre personal auxiliar de l'Administració de justícia, que la Generalitat o qualsevol comunitat autònoma amb competències en la matèria no pugui assumir competències reglamentàries i executives; tampoc, per exemple, amb relació..., ni tan sols amb relació als horaris, fins i tot, en el nombre de places reservades per a disminuir; per tant, envaint competències de la Generalitat en gestió de personal.

No es tracta sols d'haver ignorat les conclusions de la conferència sectorial en matèria d'Administració de justícia del maig del 2001, que recomanava justament tot el contrari; tampoc que, de manera incongruent, suposi un pas enrere respecte al Reial decret 441/96 de traspass de mitjans personals; es tracta, sobretot, de voler emprar la Llei orgànica com un títol competencial, quan la Llei orgànica pot delimitar el seu abast material, però sempre d'acord i dins del marc del sistema constitucional de distribució de competències, com afirma, entre d'altres, la Sentència del Tribunal Constitucional 173/1998, de 23 de juliol.

En aquest sentit, el problema no és l'atribució al Govern estatal, al Govern central, de competències en aquests àmbits o matèries; justament aquesta és la condició perquè la Generalitat, les comunitats autònomes puguin assumir-les per via de les clàusules subrogatòries, com afirma també la Sentència del Tribunal Constitucional 56/1990. El problema és que s'ha subvertit el bloc de constitucionalitat en formular de tal manera les disposicions que es buida de contingut o s'impedeix que pugui operar la clàusula subrogatòria de l'article 18.1 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

És per aquestes raons que el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi votarà a favor de la interposició del recurs d'inconstitucionalitat contra els articles de la Llei orgànica 19/2003 que figuren en el Dictamen, recollits en el Dictamen del Consell Consultiu.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyora diputada. Per presentar la segona proposta té la paraula, per defensar-la, l'honorable diputada senyora Maria Eugènia Cuenca.

La Sra. Cuenca i Valero

Molt honorable senyor president, senyores diputades, senyors diputats, la Mesa del Parlament, en sessió de 17 de febrer, i a iniciativa del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, d'una desena part de diputats, va sol·licitar, va acordar sol·licitar Dictamen al Consell Consultiu previ a la interposició del recurs d'inconstitucionalitat de la Llei 19/2003, que alhora reformava la Llei orgànica del poder judicial de 1985.

Avui aquest debat es fa perquè Convergència i Unió, en temps i forma, va demanar Dictamen del Consell Con-

sultiu. Independentment d'aquesta petició de Dictamen, i posteriorment, els grups parlamentaris d'aquesta cambra, llevat del Partit Popular, van signar també la interposició del recurs d'inconstitucionalitat.

Per què ho va fer Convergència i Unió? Ho va fer per la mateixa raó que ho ha fet sempre, de petició de Dictamen del Consell Consultiu per..., prèvia al recurs d'inconstitucionalitat, per defensar les competències de la Generalitat de Catalunya. Generalment sempre ha estat l'únic Grup que ha sol·licitat, en temps i forma, el Dictamen, que és el pas previ per a la interposició del recurs.

Aquesta Llei que avui estem debatent per tal d'interposar el recurs d'inconstitucionalitat, si rep, evidentment, i com sembla que el rebrà, el recolzament de la cambra, té uns antecedents. Prèviament a aquesta Llei, el Ministeri de Justícia va fer una sèrie d'actuacions que van culminar en el Pacte d'Estat per la justícia de l'any, del 28 de maig de 2001. Va ser un pacte que va ser signat per tots els grups parlamentaris del Congrés de Diputats, perquè tots estàvem d'acord que calia reformar en profunditat la justícia, l'organització, els seus mètodes de treball i el funcionament, atès que aquests mètodes, aquesta organització i aquest funcionament dataven de dos segles abans. Vam estar-hi d'acord tots els grups parlamentaris, amb una gran dedicació, per tal d'arribar a un acord sobre la reforma de la justícia. Després d'aquest acord, que alguns..., hi va haver alguns vots particulars, com és el cas de Convergència i Unió, la Llei que ara estem examinant va tenir un dèbil grau de concertació, no només política, sinó també professional i social, amb els diferents sindicats..., socials, de l'Administració de justícia.

Creiem que aquesta era una reforma de gran magnitud, sobre un tema que no havia estat encara reformat després de la Constitució Espanyola en profunditat, i que calia alguna cosa més que la majoria absoluta del Partit Popular, que era el que governava, el Govern del Partit Popular. Perquè creiem importantíssim que sigui avalada per les comunitats autònomes, sobretot en competències en matèria de justícia, i també, perquè cal implicar les comunitats autònomes, per tal que, evidentment, hi col·laborin d'acord amb les seves competències estatutàries.

No va ser possible, perquè, quina adaptació del poder judicial hi ha a l'estat autonòmic quan es reforcen, per exemple, les competències del Ministeri de Justícia? No va ser possible, doncs, aplegar el consens de les comunitats autònomes, concretament, del País Basc i de Catalunya, que són les que tenen competències en els estatuts, per tal de precedir a aquesta reforma de la justícia. Però és que aquesta Llei, que és la continuació de la reforma de la justícia, no respecta l'article o l'apartat 22 del mateix Pacte per la justícia, que diu que cal reformar i redistribuir les competències de les comunitats autònomes amb competències assumides en els seus estatuts, que cal redistribuir i donar competències a les comunitats autònomes. Això és el que ha passat. Aquesta Llei no reflecteix, doncs, el Pacte per a la reforma de l'Administració de justícia.

El Consell Consultiu de la Generalitat té una doctrina variada sobre el tema de la justícia, no és el primer dic-

tamen que fa. És cert que el poder judicial és l'únic poder de l'Estat que no està descentralitzat, cosa que no s'entén, ni constitucionalment, perquè, si diem, per una banda, que la justícia ha de ser pròxima al ciutadà i a l'administrat, com és que la Constitució no ha descentralitzat el poder judicial? I és que la Constitució consagra el poder judicial, consagra la unitat del poder judicial i atribueix a l'Estat competència exclusiva, en l'article 141.1, apartat 15, però aquesta competència exclusiva no ho és en un sentit absolut, atès que hi ha un altre article a la Llei, que és el 152, que diu i preveu que les comunitats autònomes poden tenir algunes formes de participació d'acord amb allò que estableixin els seus estatuts d'autonomia.

L'Estatut d'autonomia de Catalunya, en l'article 18, estableix aquesta participació, aquesta competència en el que s'ha vingut a anomenar «la clàusula subrogatòria». Què vol dir això? Vol dir que, en tot allò referit als mitjans personals i materials de l'Administració de justícia, la Generalitat s'ha de subrogar a aquestes competències que tindria l'Estat. Això ve avalat per les sentències del Tribunal Constitucional, que no enumeraré, perquè, per altra banda, estan també en els dictàmens del Consell Consultiu, que els senyors i senyores diputades coneixen.

I, què diu la Sentència del Tribunal Constitucional? Diu que la Constitució permet i que es pot acceptar que les comunitats autònomes assumeixin competències de mitjans personals i materials sense que per això es trenqui la unitat del poder judicial. Per tant, és el reconeixement d'una possibilitat. Evidentment, aquesta possibilitat competencial serà possible si a l'Estatut li atribuïm competències, com és el cas de l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

El cas és que els governs del PSOE i els governs del PP, tots dos, no han contemplat mai aquesta possibilitat que les comunitats autònomes, en el cas concret de Catalunya, que té el seu Estatut, no han contemplat aquesta possibilitat que la Generalitat de Catalunya tingui aquestes competències. I és el cas que avui tenim unes competències molt migrades en matèria de justícia.

En realitat, sempre el Partit Popular i el Partit Socialista s'han posat d'acord en aquesta interpretació restrictiva. Per tant, han fet cas omís de les sentències i de la doctrina jurisprudencial. Ja ho he dit clar, he explicat molt clarament que no és una opinió del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, sinó que ve avalat per la jurisprudència constitucional i pels dictàmens del Consell Consultiu. També en aquesta Llei, en els temes pròpiament competencials, s'han posat d'acord Partit Socialista i Partit Popular, a diferència del que deia la senyora portaveu del Grup Parlamentari Socialista.

Em referiré, per no esgotar el temps o perquè segurament no tindria temps suficient per anar desgranant tots els aspectes de la Llei, a dos temes concrets, al que està contemplat en l'antic llibre cinquè i sisè, que ara passa a ser un altre número, que és el sisè i el setè.

Hi ha un exemple molt clamorós d'això que estava dient, d'aquest acord del Partit Socialista i del Partit Popular, és el relatiu als cossos de funcionaris al servei

de l'Administració de justícia, els anomenats «cossos generals». Saben que a Justícia hi ha dos tipus de funcionaris: els que desenvolupen una funció jurisdiccional, com són jutges, magistrats, i una de parajurisdiccional, que són els secretaris de govern, i un altre personal al servei de l'Administració de justícia. De tots aquests cossos, els primers, d'acord amb la Constitució, en correspon, la regulació, a l'Administració de l'Estat, però no hem d'acceptar, perquè l'Estatut ens ho reconeix, que els cossos al servei de l'Administració de justícia, que no són ni jutges ni magistrats ni secretaris, hagin de ser regulats per l'Administració de l'Estat només pel fet que els conceptua com a cossos nacionals. És cert, i tothom ho diu, però després no ho fa, que la gestió del personal al servei de l'Administració de justícia està fracturat, està dividit i és sobretot mancat d'eficàcia. Així ho considera, no el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, sinó els professionals i també el Consell General del Poder Judicial, que en el Llibre Blanc de 1997 va dir que s'havien de reduir, per acabar amb aquesta dispersió, les competències del Ministeri de Justícia. I la Llei el que fa és reforçar-les, i s'havien de reduir a favor de les comunitats autònomes. I diu també que s'havia de suprimir el caràcter nacional d'una bona part dels cossos de personal al servei de l'Administració de justícia, que, ho repeteixo, no són ni jutges ni magistrats ni secretaris judicials.

En alguna altra reforma menor, va ser la reforma de l'any 94, es va donar algun pas important; pas que després va ser minvat, perquè els reglaments orgànics d'aquests cossos nacionals van retallar allò que la Llei havia dit. I així és com el ministre de Justícia, quan va presentar la Llei, va dir: «És una llei fruit d'un gran diàleg.» Efectivament, es va tenir un diàleg, però el diàleg pot arribar a un acord o pot arribar a un desacord, com és el cas. I sobretot hi va haver un desacord en el tema d'aquests cossos nacionals, que és l'embrió, la part més important de les competències que podria exercir la Generalitat. I en aquest cas, i veig present el diputat que va defensar la Llei, es van posar d'acord en el caràcter de «nacionals». El diputat del PSC que va intervenir va dir: «Senyor ministre, li critico altres aspectes de la Llei, però estic d'acord amb la conceptualització, amb la caracterització de "cossos nacionals al servei de l'Administració de justícia".»

Per tant, senyora diputada, no és ben bé la intervenció que vostè ha fet, perquè, a més, després de sentir-la, he portat el *Diari de Sessions*, i m'estalvio de llegir-la, perquè diu exactament el que acabo de manifestar.

El Consell Consultiu, com considera la caracterització dels cossos nacionals? Diu que «conceptuar aquests cossos com a nacionals buida de contingut les competències que l'Estatut d'autonomia atorga a la Generalitat de Catalunya». I buida de contingut, perquè en ser nacionals no permet una reglamentació, però no només no permet una reglamentació dels cossos o els reglaments orgànics, sinó que tampoc permet l'exercici de les competències sobre aquests cossos. I, com podem fer una política de personal, si no tenim competències, i no les podem tenir, perquè els cossos són nacionals?

Resulta que, ara, el conseller de Justícia ha fet declaracions sobre l'eficàcia, sobre el funcionament. Doncs,

ho tindrà molt difícil si això no ho rectificuem, conseller, perquè, d'acord amb el que acabo d'explicar, que és estrictament i jurídicament com li estic explicant, no podrà fer res de tot això si no ho modifiquem.

Però, de totes maneres, avui som aquí per trobar un acord i presentar aquest recurs d'inconstitucionalitat. Perquè, a més, aquesta Llei té un punt molt greu, que és que no només caracteritza com a cossos nacionals aquest personal al servei de l'Administració de justícia, que no els permetrà fer cap política de personal i de gestió eficaç, sinó que, a més, aquests articles que abans eren l'objecte d'un reglament d'un decret ara són considerats com a orgànics, també ho havia dit la senyora diputada. I, què vol dir això? Doncs vol dir que la llei orgànica té un procediment de reforma d'una majoria molt qualificada que d'alguna manera petrifica la legislació. Vol dir que per a modificar això que diu aquesta Llei ara, si no prospera el recurs d'inconstitucionalitat, necessitarem una majoria molt més qualificada que, segurament, l'acord que caldria per modificar un reglament. I, per què el qualifica d'orgànic? Doncs perquè diu: «Com que la justícia ha de ser objecte d'un desenvolupament orgànic, com que estem parlant de personal al servei de l'Administració de justícia, el qualifico com a orgànic.» Doncs, la jurisprudència del Tribunal Constitucional diu que el fet que la justícia sigui matèria de llei orgànica no té per què ser-ho una matèria connexa com són els cossos de funcionaris que poden ser regulats perfectament, les bases per llei, per llei normal, per llei bàsica, i després la reglamentació mitjançant un decret del Govern, que en aquest cas hauria de ser segurament un decret de la Generalitat de Catalunya.

I és que crec..., i mitjançant aquest recurs esperem que puguem regular aquests cossos. I de quins cossos parlem? Estem parlant dels cossos de gestió, dels auxiliars judicials, els metges forenses, etcètera. I això ha de ser competència de la Generalitat de Catalunya, perquè, d'acord amb tota la doctrina jurisprudencial i la jurisprudència del Tribunal Constitucional, permet, l'Estatut, que això ho puguem fer. I és que, si no es varia, si no canviem el caràcter d'aquests cossos generals, no podem convocar concursos, no podem tampoc nomenar els membres dels tribunals, no podem parlar de les diferents situacions dels funcionaris, no podem fer jubilacions, ni separacions del servei, ni totes aquestes situacions en què es troben els funcionaris.

També hi ha una competència que..., malgrat que és del cos que abans deia, que exerceixen funcions no ben bé jurisdiccionals, però sí parajurisdiccionals, com són els secretaris judicials, creiem que el fet de ser considerat un cos com a nacional no té perquè furar-se'n la dependència funcional, d'aquests secretaris judicials de l'Administració de la Generalitat. Això, ho diu, també, el Consell Consultiu, que és inconstitucional i, per tant, també pensem que s'ha d'incloure en el text del recurs.

Finalment, perquè veig que el temps s'està acabant, després d'aquesta intervenció coneixen, senyors i senyores diputats, que el vot de Convergència i Unió serà favorable a la interposició del recurs, que crec, com deia abans, que obtindrà la majoria, atès que els altres grups també estan d'acord a presentar el recurs.

Però abans de finalitzar totalment, plantejaré aquí un interrogant, no perquè sigui respost, perquè segurament el temps ho dirà, però, haurem d'esperar la resolució sobre el recurs del Tribunal Constitucional, que trigarà dos, tres anys o el temps que correspongui, perquè la Generalitat de Catalunya tingui competències en matèria de justícia, que em sembla que són molt clares. O és possible, allò que el president de la Generalitat deia fa uns dies, que a partir d'ara és codecidirà amb l'Administració de l'Estat? Si és així, per què hem d'esperar la resolució del recurs d'inconstitucionalitat? És molt més fàcil reformar la Llei orgànica del poder judicial, en aquest tema que es refereix sobre competències de la Generalitat, i en altres temes, per a una més gran racionalització i eficàcia de la justícia.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Gràcies, senyora diputada. La senyora diputada em demana la paraula?

La Sra. Santos i Arnau

Sí, per contradiccions, sobre el punt de cossos nacionals i la posició del Partit Socialista al Congrés de Diputats.

El president

Té un minut.

La Sra. Santos i Arnau

Sí. Li vull recordar que, per raons que vostè pot imaginar, que ens són molt pròximes i conegudes, sé que, per resolució també d'aquesta cambra, dos diputats d'aquesta cambra, aleshores el senyor Vallès, diputat, i el senyor Ridao, van comparèixer al Congrés de Diputats i sobre el tema, sobre el punt de cossos nacionals, el Partit Socialista va votar contra la qualificació de «cossos nacionals», tal com van fer també els dos membres de..., van donar la seva posició els dos membres d'aquesta cambra. Per tant, el Partit Socialista Obrer Espanyol, el Grup Socialista al Congrés de Diputats, l'última paraula que ha tingut, amb relació al tema, és pronunciar-se en contra de la qualificació de «cossos nacionals».

La Sra. Cuenca i Valero

Jo volia..., no?, llegir-li el que deia... (*Veus de fons.*) Vostè no pot tenir contradiccions amb el que jo he dit; en tot cas, ha explicat el que li ha semblat. Perquè el que diu exactament el seu portaveu és que estan d'acord amb «los cuerpos nacionales, que usted sabe, señor ministro, que firmamos en el Pacto, y que vamos a defender en este acto porque lo defendimos en el Pacto de la Justicia». «Este acto» era el debat de la Llei. I és el cas que el Grup Socialista va presentar una esmena de devolució d'aquesta Llei, però exclouia el llibre cinquè i sisè, que és el que tracta de competències de la Generalitat.

En el pas pel Senat vam pactar esmenes i, després, finalment, en el Congrés vam votar en contra de la Llei perquè era uns dies abans de les eleccions. Per res més, senyora diputada. Per tant, no són contradiccions; en tot cas, són matisacions, que no és el mateix. El torn de matisacions és un altre, que no és el de contradiccions. Així ho entén aquesta diputada.

(*Veus de fons.*)

El president

Senyora diputada..., no té la paraula. (*Remor de veus.*) Té la paraula..., té la paraula l'il·lustre senyor Miquel Àngel Estradé, per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Estradé i Palau

Sí, molt bon dia, senyor president. Senyores i senyors diputats, el cert és que la Llei, doncs, que en aquest moment estem debatent, o millor dit, el recurs d'inconstitucionalitat sobre la Llei 19/2003, de 23 de desembre, que modifica l'anterior Llei orgànica del poder judicial de l'any 85, és un exemple més, un exemple clar i evident d'aquesta ofensiva centralitzadora que hem hagut d'anar entomant aquests últims anys. I el que està clar, i això ho hem vist de forma repetida i recurrent en aquesta cambra, és que en la majoria d'iniciatives legislatives que s'han dut a cap en el Parlament espanyol, el legislador estatal ha aprofitat per retallar competències, ha aprofitat per retallar l'autogovern i ho ha aprofitat, en definitiva, per menystenir la mateixa Generalitat.

És cert que el poder judicial és un poder que no s'ha descentralitzat. A això ja n'ha fet referència abans –ja n'ha fet esment, abans, doncs– la diputada que m'ha precedit. No s'ha descentralitzat, i, per tant, existeix un poder judicial únic i fortament centralitzat com existeix un òrgan de govern d'aquest poder judicial, que és el Consell General del Poder Judicial, que també és un òrgan fortament centralitzat. I també és cert que sense un poder judicial que sigui català, realment no podrem tenir un autogovern com Déu mana. Per tant, el que hem de fer és avançar en la consecució d'aquest poder judicial català.

I, aprofitant que tenim aquí present a la cambra l'honorable conseller de Justícia, doncs, jo li voldria recordar aquesta necessitat. I hem d'aprofitar aquesta legislatura, ja que ara hi ha hagut un canvi o hi haurà un canvi de govern a Madrid, per tal d'anar establint les bases, d'anar fixant els fonaments d'aquest poder judicial català.

I evidentment s'hauran d'emprendre unes reformes. I, en aquest cas, per entendre, doncs, la problemàtica que presenta aquesta Llei orgànica, sobre la qual avui estem plantejant la possibilitat d'interposar un recurs d'inconstitucionalitat, hem d'anar a raure a l'article 149.1.5 de la Constitució que estableix que l'Estat té competència exclusiva en l'Administració de justícia. Sí que és veritat que aquesta competència exclusiva es matisa lleugerament amb l'article 152 que estableix que les comunitats autònomes o els estatuts de les comunitats

autònomes podran intervenir en la delimitació de les demarcacions territorials dels òrgans jurisdiccionals.

Però existeix una tercera disposició legal, que és l'article 18 de l'Estatut d'autonomia, que estableix també d'una forma clara que els estatuts i els governs autònoms que hagin incorporat aquesta disposició podran exercir aquelles competències que les lleis orgàniques del poder judicial i del Consell General del Poder Judicial atorguin a l'Administració de l'Estat.

És clar, evidentment, aquesta disposició, aquest article, el contingut de l'article 18.1, es contraposa totalment a l'article 149. I això, de forma inevitable, ha de provocar topades i ha de provocar, doncs, conflictes de competències.

De tota manera, el Tribunal Constitucional en la seva doctrina ha fixat o ha establert que la competència exclusiva que té l'Estat en Administració de justícia se cenyeix al nucli essencial de l'Administració de justícia. I aquest nucli essencial està constituït pels òrgans jurisdiccionals, que són els que fan referència..., que comprèn els jutges i els magistrats, i els estatuts jurídics de la resta del personal que està al servei de l'Administració de justícia. Per tant, en la resta d'aspectes, en la resta d'àmbits, la Generalitat de Catalunya pot legislar i pot prendre, doncs, una sèrie de mesures i d'actuacions que regulin el funcionament de l'Administració de justícia.

Malgrat això, malgrat la doctrina del Tribunal Constitucional, el que és cert és que el legislador estatal ha fet cas omís d'aquest article 18, l'ha deixat, doncs, com un article totalment irrellevant i ha legislat sobre aspectes que no li corresponia.

I tenim alguns aspectes clars, per exemple, quan impedeix que la Generalitat pugui adscriure a les oficines judicials a persones que no formin part del cossos al servei de l'Administració de justícia; per exemple, doncs, un psicòleg o bé un treballador social. O bé quan impedeix que sigui la Generalitat la qui determini quines places..., o per a quines places es necessitarà el coneixement, doncs, de la llengua catalana. És a dir, el que fa la Llei orgànica 19/2003 és no deixar marge a la Generalitat per legislar sobre qüestions que no formin part del nucli essencial, doncs, de l'Administració de justícia.

Amb la qualificació dels cossos que estan al servei de l'Administració de justícia com a cossos nacionals, també el que fa una altra vegada el legislador estatal és deixar pràcticament sense recorregut, sense marge d'actuació a la Generalitat. I això que l'article 122 deixa ben clar que, de fet, només correspon a la Llei orgànica del poder judicial legislar sobre els cossos únics, que són els dels jutges i els dels magistrats, i legislar sobre l'estatut jurídic del personal a l'Administració de justícia. I l'estatut jurídic, doncs, està establert també per part de la doctrina del Tribunal Constitucional que fa referència a l'accés a la funció pública, als deures i als drets bàsics, a la promoció..., en fi, a una sèrie de qüestions que no abracen ni de bon tros tots els aspectes organitzatius de l'Administració de justícia.

I, a més, l'article 122 diferencia clarament entre els cossos únics, que aquests sí que han de tenir el carac-

ter, doncs, de cossos nacionals, i els cossos que estan al servei de l'Administració de justícia, com seria el Cos de gestió processal, el Cos de tramitació processal, el Cos d'auxili judicial, i, en aquest cas estem parlant dels cossos generals, i, en el cas dels cossos específics, doncs, per exemple, el Cos de metges forenses. Per tant, amb aquesta qualificació de «cossos nacionals», el que fa el legislador és deixar sense contingut, buidar, també, doncs, l'article 18.

I, finalment, hi ha un altre motiu pel qual aquesta Llei orgànica és clarament inconstitucional: és perquè regula mitjançant llei orgànica aspectes que no estan reservats a les lleis orgàniques. I aquí també existeix abundosa doctrina que diu que les lleis orgàniques no poden envair els àmbits de les lleis ordinàries, i que el seu àmbit d'actuació és aquell delimitat per les matèries que la Constitució atribueix expressament com a objecte de regulació de llei orgànica.

Sí que és veritat que hi ha unes matèries connexes que poden, també, regular-se mitjançant llei orgànica, però sempre s'han d'interpretar amb un sentit restrictiu. I el que no té cap sentit és que es reguli mitjançant una llei orgànica, per exemple, l'horari que han de fer aquests cossos que estan al servei de l'Administració de justícia o les retribucions complementàries o la provisió de places temporals o els requisits del personal interí. És a dir, aspectes que es poden legislar perfectament, regular perfectament mitjançant decrets o mitjançant lleis ordinàries, el legislador el que ha fet és regular-los mitjançant una llei orgànica, amb la qual cosa impedeix que la Generalitat pugui garantir i assegurar l'eficàcia del funcionament de l'Administració de justícia a Catalunya i pugui adequar aquest funcionament a les necessitats de la societat catalana. Per tant, doncs, aquest és un altre dels motius pels quals el Consell Consultiu de la Generalitat ha dictaminat que aquesta Llei és inconstitucional.

Finalment, voldria fer una apel·lació al Partit Popular. És una llàstima que als escons no hi hagi el senyor Sirena, perquè en l'anterior sessió plenària, doncs, jo li demanava si ell estava d'acord amb el fet que el legislador estatal hagi, durant aquests anys, anat retallant sistemàticament l'Estatut. Li preguntava si el Consell Consultiu de la Generalitat, del Parlament, no era el Consell Consultiu, també, del Partit Popular; i, en definitiva, doncs, el convidava, al Partit Popular, a sumar-se a aquests recursos d'inconstitucionalitat. I jo li deia que, si no se sumaven a aquest recurs, doncs, quedarien en una posició excèntrica dintre de la política catalana. I el senyor Sirera, amb una actitud, jo ho crec, una mica arrogant, em va contestar que els excèntrics érem nosaltres, perquè ells tenien dotze diputats i nosaltres només en teníem un.

Jo no baixaré a la seua alçada, i no li recordaré en què han quedat aquests dotze diputats, però sí que demano al Partit Popular que se sumi a aquest recurs perquè la societat catalana és prou madura per regular el funcionament de l'Administració de justícia, i està perfectament capacitada per avançar cap a la consecució d'un model judicial català.

Molt bon dia.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, pel Grup Popular, la il·lustre diputada senyora Belén Pajares.

La Sra. Pajares i Ribas

Gràcies, president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, la Llei orgànica 19/2003, de 23 de desembre, suposa una reforma molt important de la Llei orgànica 6/1985, de l'1 de juliol, del poder judicial fins ara vigent.

La modificació de la Llei orgànica del poder judicial neix del pacte subscrit pels principals partits polítics el 28 de maig del 2001, Pacte d'Estat per a la reforma de la justícia, amb l'objectiu de modernitzar la justícia i situar-la al segle XXI.

La reforma de la Llei orgànica del poder judicial fa una regulació extensa i completa de l'Estatut dels cossos del personal al servei de l'Administració de justícia. Els preceptes constitucionals que s'han de tenir en compte en l'esmentada regulació són l'article 122.1 i l'article 149.1.5 de la Constitució espanyola.

Tal com ordena l'article 122.1, la Llei orgànica del poder judicial determinarà la constitució, el funcionament i el govern dels jutjats i dels tribunals, i l'estatut jurídic dels jutges i dels magistrats de carrera, els quals formaran un cos únic, i el del personal al servei de l'Administració de Justícia.

I l'article 149.1.5 esmenta clarament que l'Estat té competència exclusiva sobre les matèries següents..., pel que aquí interessa, Administració de justícia. El primer article, el 122.1, reserva al legislador la regulació de l'estatut jurídic del personal al servei de l'Administració de justícia. El segon article atribueix a l'Estat la competència exclusiva sobre Administració de justícia.

La doctrina del Tribunal Constitucional en la seva Sentència 56/1990, de 29 de març, identifica l'expressió «Administració de justícia» de l'esmentat precepte constitucional amb poder judicial en sentit estricte, amb tot allò directament relacionat amb l'exercici de la potestat jurisdiccional.

Per tant, la Generalitat de Catalunya, en virtut de la clàusula subrogatòria de l'article 18.1 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, podrà assumir competències respecte a qüestions que no siguin poder judicial estricte, i sí pot assumir competències en allò que s'anomena administració de l'Administració de la justícia.

La Llei orgànica atribueix el caràcter de cossos nacionals o cossos de l'Estat als cossos funcionaris al servei de l'Administració de justícia. El Tribunal Constitucional recolza aquesta opció considerant-la plenament constitucional en les sentències 56/1990, del 29 de març, i 105/2000, del 13 d'abril. D'aquesta manera es garanteix de forma homogènia en tot l'Estat els drets i llibertats dels ciutadans en les seves relacions amb l'Administració de justícia, dins del marc constitucional d'igualtat.

Referent a la valoració dels preceptes del llibre sisè de la Llei orgànica del poder judicial, segons la Llei orgànica 19/2003, el Dictamen del Consell Consultiu fona-

menta el seu criteri en la Sentència del Tribunal Constitucional número 1/2003, del 16 de gener, que estableix quins són els aspectes que comprèn l'estatut dels funcionaris públics que han de ser bàsics per a tot l'Estat, d'acord amb l'article 149, punt 1.18 de la Constitució espanyola, però no és el cas dels funcionaris dels cossos de personal al servei de l'Administració de justícia, que tenen un règim diferenciat del de la resta de funcionaris públics contemplat en l'article 122.1 de la Constitució espanyola.

El llibre sisè de la Llei orgànica del poder judicial regula de manera molt detallada l'estatut jurídic dels funcionaris al servei de l'Administració de justícia, i correspon al legislador orgànic, d'acord amb el que estableix l'article 122.1 de la Constitució espanyola, la configuració i regulació de l'esmentat estatut jurídic.

Per tots els motius expressats anteriorment, el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya votarà en contra de la interposició del recurs.

Moltes gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula seguidament, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Clavell.

La Sra. Clavell Nadal

Gràcies, senyor president. A veure, sense entrar en grans disquisicions jurídiques, eh?, i una mica amb la idea d'alleugerir el discurs, podríem dir que el principal motiu pel qual el Consell Consultiu considera inconstitucional una part important dels preceptes d'aquesta Llei, 19/2003, és que impedeix donar joc a la clàusula subrogatòria, aquesta clàusula que en el nostre Estatut s'ha atribuït..., s'ha considerat que el Govern de la Generalitat pot exercir totes aquelles facultats que, en matèria d'Administració de justícia, les lleis orgàniques del poder judicial i el Consejo General del Poder Judicial reconeguin o atribueixin al Govern de l'Estat.

Primer de tot hem de reconèixer que aquesta previsió no ha d'obviar que el poder judicial i el govern d'aquest poder judicial són, efectivament, competència exclusiva de l'Estat, i, per tant, en aquests àmbits no té joc la clàusula subrogatòria. Però ens posicionem clarament a favor de separar aquests aspectes d'Administració de justícia, estricta, que és la que compleix les funcions jurisdiccionals, d'aquells altres aspectes del que s'ha dit l'administració de l'Administració de justícia, referits als mitjans personals i materials de què s'ha de dotar aquesta Administració perquè pugui funcionar senzillament de forma eficaç. Aquí ja no parlem de funcions judicials, sinó que parlem d'estricta gestió, i tenim clar que aquesta gestió ha de ser autònoma per pures raons d'eficiència i bon servei.

I partint d'aquest criteri de racionalitat no podem admetre gran part de les opcions de la Llei 19/2003. Per exemple, no acceptem que la Llei impedeixi que des de Catalunya es pugui decidir la contractació de personal adscrit a una oficina judicial, com treballadors socials,

psicòlegs, mediadors, pel fet de no pertànyer als cossos preestablerts per l'Estat.

No és admissible que en les decisions sobre dotacions bàsiques de les unitats de recolzament als jutjats, que són clarament mitjans materials, no es puguin tenir competències decisòries des de Catalunya.

No té sentit que no es reconegui que el Cos de Secretaris Judicials realitza un seguit de funcions que van més enllà de l'Administració jurídica, de l'Administració de justícia, en sentit estricte, per la qual cosa nosaltres entenem que no és justificat que la seva dependència funcional sigui només del Ministerio de Justicia, sense atorgar cap paper a la comunitat autònoma.

A banda del secretaris, no és raonable que es considerin cossos nacionals funcionaris les facultats dels quals no responen a l'estricta funció jurisdiccional. Tractant-se de mitjans personals al servei de l'Administració de justícia, hem de poder assumir competències, tot respectant que els aspectes bàsics o nuclears del seu estatut jurídic seran efectivament regulats per l'Estat.

És, per tant, irracional, a més d'inconstitucional, que no sigui la comunitat autònoma qui pugui fixar les classes de promoció interna, o que no puguem regular la jornada d'aquest personal, o que no puguem determinar retribucions complementàries variables.

Tampoc no acceptem que la Llei s'oposi a elevar el rang normatiu d'un seguit de matèries sobre els cossos d'aquest personal al servei de l'Administració de justícia que abans es regulava mitjançant reglaments orgànics. Si aquests reglaments ja donaven poc joc a la clàusula subrogatòria, ara aquesta situació s'agreuja. Això és contrari a un mínim principi de lleialtat entre les diverses instàncies del poder, i és un principi especialment exigible a l'Administració de l'Estat en tant que és la que pot interferir més, la que té més capacitat d'interferència.

En definitiva, entenem que no estan justificades limitacions tan importants de la competència de les comunitats autònomes i més quan tots sabem que l'Administració de justícia segueix prestant un servei deficient al ciutadà. I creiem que alguna cosa deu tenir a veure amb aquesta deficiència l'estructura centralitzada i rígida que ha caracteritzat la gestió en aquest camp.

L'objectiu final de qualsevol reforma de l'Administració de justícia hauria de ser superar l'allunyament respecte dels ciutadans i, per tant, convertir-la en un servei eficient. Tenim clar que per aconseguir això és necessària la participació de les comunitats autònomes en les decisions de gestió. Per tant, no podem acceptar un text legislatiu que aplica uns criteris d'interpretació tan restrictius que, precisament per això, cal considerar-los inconstitucionals.

També compartim amb el Consell Consultiu el criteri que la Llei s'excedeix atribuint el rang de Llei orgànica a massa dels seus preceptes. A gran part de la regulació de l'estatut jurídic del personal no pot reservar-se aquest rang normatiu perquè no forma part del seu estatut essencial ni de matèries connexes. S'hauria d'haver respectat, doncs, que la reserva de Llei orgànica s'ha d'utilitzar amb molta cautela, i això no s'ha fet en

aquesta Llei. Per tant, també sota aquest punt de vista l'opció de la Llei apareix com a inconstitucional.

Per tots aquests motius, el nostre Grup es posicionarà a favor que s'interposi aquest recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei 19/2003.

Moltes gràcies.

El president

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Per acordar interposar recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei orgànica 19/2003, del 23 de desembre, de modificació de la Llei orgànica 6/85, de l'1 de juliol, del Poder Judicial, cal la majoria absoluta. Es voten conjuntament les dues propostes.

Comença la votació.

La proposta ha estat aprovada per 113 vots a favor, 15 vots en contra i cap abstenció.

Propostes de resolució per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei orgànica 20/2003, del 23 de desembre, de modificació de la Llei orgànica del Poder Judicial i del Codi penal, complementària de l'arbitratge (tram. 212-00010/07)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació de les propostes de resolució per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei orgànica 20/2003, de 23 de desembre, de modificació de la Llei orgànica del poder judicial i del Codi penal, complementària de l'arbitratge.

La primera és presentada pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. La segona, per més d'una cinquena part dels diputats del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. El debat es regirà pels articles 141 i 142 del Reglament.

Per presentar la primera proposta, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ridaó.

El Sr. Ridaó i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com recordaran la majoria de diputades i diputats, el Congrés dels Diputats va aprovar pels volts de Nadal, amb l'únic suport, en aquest cas, del Partit Popular, una reforma parcial i urgent del Codi penal que incorpora com a cosa insòlita un delictes que tipifica l'organització il·legal i la participació en referèndums i altres consultes populars en determinades circumstàncies.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

D'entrada, no cal ser, precisament, Pitàgores per poder advertir, per veure que es tractava d'una llei *ad casum*, que es tractava d'una decisió destinada a bloquejar

novament el denominat pla Ibarretxe, amb què, òbviament, es podrà estar o no d'acord, òbviament, es podrà compartir o no, però que indubtablement té tota la legitimitat democràtica en tant que sorgia de la iniciativa d'un govern democràtic i que, agradarà més o menys, però planteja, plantejava també aleshores, un projecte de solució, un projecte de convivència, perquè a través de la via del diàleg es pogués recuperar la normalitat política i democràtica i també acabar amb el fenomen de la violència.

Però, de passada, també, aquesta reforma era sobrevinguda quan el nou Govern tripartit de Catalunya havia incorporat també en el seu Acord de govern, incorporava també, la possibilitat de la convocatòria d'una consulta popular per tal de sotmetre a referèndum el projecte de nou Estatut de Catalunya que sortirà d'aquesta cambra, en cas que experimentés algun bloqueig o alguna dilació en el seu tràmit i en la seva discussió davant de les Corts Generals.

Per tant, d'aquí que la iniciativa del ja feliçment traspassat Govern del senyor Aznar, emparat aleshores en la seva amplíssima majoria absoluta al Congrés i al Senat, va comportar una vegada més la imposició, per la via de fet i *de lege*, de la seva concepció uniformista i excloent de l'Estat; una concepció que si hagués continuat com fins ara, per cert, ens hauria..., hauria tingut una clara incidència, també, en l'evolució del nostre propi autogovern de Catalunya. No debades, fins al 14 de març, dia de la victòria, la reiterada negativa del Govern del Partit Popular a les demandes de diàleg, no només per part de les institucions basques, sinó per part del conjunt de governs legítims, democràtics, de totes les comunitats autònomes de l'Estat, i la reiterada, també, conculcació de drets bàsics, de drets fonamentals com els d'expressió, manifestació i participació política, amb l'afany de mantenir un conflicte permanent i una tensió permanent gairebé amb tothom, havia estat a punt –subratllo a punt– d'acabar amb qualsevol intent de preservar mínimament la convivència i fins i tot, també, de qualsevol intent legítim de reforma de l'actual marc institucional.

A més a més, es tracta d'una decisió en una matèria molt sensible, adoptada de forma unilateral i de forma absolutament barroera. El mateix Dictamen del Consell Consultiu, precisament, amb un ponent molt poc sospitos, en aquest cas, de defensar les tesis que defensa aquest diputat i la majoria de grups d'aquesta cambra, aprecia de forma clara un vici de procediment greu com per considerar aquesta Llei orgànica clarament inconstitucional. Aprecia també una vulneració flagrant del principi de pluralisme polític, amb un abús del dret d'esmena que va limitar el dret dels parlamentaris a intervenir en el procediment legislatiu. I finalment aprecia també un claríssim frau del procediment legislatiu, un frau de reglaments, un frau del Reglament del Congrés i del Reglament del Senat.

Per tant, en definitiva, aquest és un dictamen i aquella va ser una tramitació que van posar en relleu la dificultat, diguem-ne, innata, consubstancial, del Govern del Partit Popular per administrar la seva majoria parlamentària de forma compatible amb el principi de plu-

ralisme democràtic, i era, per tant, l'expressió, una vegada més, per si no fos poc, de la seva incapacitat, també, com a govern per resoldre els diferents problemes, socials i polítics, que té plantejats aquest país deixant al descobert, per tant, la seva claríssima, recurrent inclinació a abordar-los sempre en el terreny del dret penal.

Per tant, en comptes de dirimir les seves discrepàncies habituals, pròpies de qualsevol societat democràtica, per la via del diàleg, per la via de la negociació, una vegada més, el Govern del Partit Popular tendia a convertir-les en objecte de persecució criminal. I, si no, que li ho preguntin al fiscal general de l'Estat, que, en aquestes últimes hores, està acabant de prestar els seus últims i inestimables serveis al Govern del Partit Popular, criminalitzant tota aquella gent que de forma espontània es manifestava dissabte a la nit al carrer.

Per tot això, des d'aquest punt de vista volem insistir una vegada més, i després sobretot de tot el que ha plogut en aquestes últimes setmanes i al voltant d'aquesta última campanya electoral, que la renúncia, el diàleg i l'opció per la criminalització constitueixen un error polític d'incalculables dimensions; que només en els sistemes antidemocràtics s'experimenta un temor reverencial als canvis i s'endureix la repressió penal com a intent de configurar l'oponent polític, l'adversari polític, com un autèntic criminal, i que la temptació, que suara també hem observat en l'actuació del fiscal general de l'Estat, de continuar polititzant la justícia podria comportar –i dic «podria» en condicional perquè espero que això pugui canviar– greus conseqüències, en arrossegar al terreny del debat polític quotidià els jutges, els fiscals, convertits en autèntics instruments d'opció partidista, de què òbviament haurien de restar al marge en un estat democràtic.

I això val per a qualsevol tipus de govern, de tot signe i de tot color polític, perquè evidentment també tenim molt present en la memòria l'executòria d'anteriors governs al del Partit Popular. I, per tant, esperem –i jo expresso aquest desig des d'aquesta tribuna– que el senyor Rodríguez Zapatero ho tingui molt en compte, i, per cert, per començar, potser que no calgui esperar la resolució que dimani del Tribunal Constitucional amb relació a aquest recurs, i potser que de forma immediata i urgent abordi la reforma del Codi penal, no només per aquesta qüestió del referèndum, sinó per totes aquelles reformes a la carta fetes pel Govern del Partit Popular en els últims temps.

La decisió del Govern del Partit Popular que avui volem impugnar també va obrir de forma preocupant la porta a la recuperació d'allò que es va anomenar..., d'aquella funesta categoria del «delicte polític», no?, propi dels règims autoritaris, que creïem feliçment desterrada no només de la faç de la terra, sinó del nostre propi ordenament jurídic, no? Era altament preocupant, és altament preocupant, la confusió que el plantejament del PP introdueix en el tractament legal de conductes que poden constituir infraccions de normes constitucionals o administratives i conductes de caràcter delictiu; exactament el mateix, *mutatis mutandis*, que estem veient amb relació a la possibilitat d'un delicte electoral en la ment en aquest cas només una mica «calenturienta» del fiscal general de l'Estat.

Però encara ho és més, en general, la deriva cap a la repressió penal quan afecta actuacions relacionades amb l'exercici d'un dret fonamental, un dret com el de participació democràtica, que, per cert, aquesta cambra ha plantejat amb una proposta de resolució que en els pròxims mesos serà debatuda, serà examinada pel Congrés dels Diputats, a proposta, ho repeteixo, d'aquest Parlament.

En definitiva, aquest Parlament el que té dit –i amb això em sembla que convindrem la majoria de diputats i diputades– és que els referèndums, les consultes directes a l'opinió, d'acord amb els procediments que estableixin, lògicament, les lleis i respectant, lògicament, també els respectius àmbits competencials, són instruments democràtics que permeten de revitalitzar, d'estimular la participació política i d'apropar, per tant, les decisions polítiques a la ciutadania. I precisament és per això que el Parlament de Catalunya aviat tindrà l'oportunitat, en les noves Corts Generals, de discutir una proposta de resolució per tal de traspassar les competències a la Generalitat en aquesta matèria. I, per tant, espero, per cert, que en aquella ocasió comptem amb el suport entusiasta, com en aquesta cambra, també, del PSC, en aquest cas de la majoria que hi haurà en aquell Congrés, del Partit Socialista Obrer Espanyol.

Per tant, des de Catalunya hem de dir que és inacceptable, era inacceptable i ho és ara també, qualsevol maniobra que pretengui condicionar el debat lliure sobre el futur del nostre autogovern i l'exercici dels drets dels ciutadans i de les forces polítiques a decidir sobre aquest futur.

Jo no m'imagino, no m'imagino ni ara ni fa algunes setmanes, amb independència del canvi de govern que hi ha hagut a l'Estat espanyol, ningú processant el president de la Generalitat pel fet d'haver arribat a convocar una consulta, un referèndum popular a Catalunya sobre el projecte del nou Estatut. Per tant, vull aprofitar aquesta intervenció, doncs, per manifestar la voluntat del nostre Grup Parlamentari, compartida amb altres grups polítics de tradició catalanista en aquesta cambra, d'avançar en l'autogovern de Catalunya mitjançant l'elaboració d'aquest nou Estatut que estem treballant, de la reforma d'aspectes fonamentals i estructurals de l'Estat, com el sistema de finançament o la presència de la Generalitat a Europa, i, si convé, també, en els termes que s'acordin eventualment per part d'aquesta cambra, de sotmetre a referèndum o a consulta popular aquell projecte.

Per tant, senyores i senyors diputats, despenalitzem la democràcia, i espero que des d'aquest punt de vista totes les diputades i diputats d'aquesta cambra votaran favorablement la interposició de recurs d'inconstitucionalitat davant del Tribunal d'aquesta Llei orgànica de reforma del Codi penal.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ridao. Per presentar la següent proposta, té la paraula la il·lustre diputada senyora Elena Ribera.

La Sra. Ribera i Garijo

Moltes gràcies, senyor president. Honorable senyor conseller, senyores i senyors diputats, en primer lloc, em permetran que els expressi la meua satisfacció per un doble motiu: perquè és la primera vegada que tinc la satisfacció d'adreçar-me a aquesta cambra, i en segon lloc, per l'objecte que em porta a aquesta tribuna, que no és altre que el de posicionar el meu Grup respecte a la Llei orgànica 20/2003, de 23 de desembre, de modificació del Codi penal, la qual és una llei prou important, ja que estem parlant de la penalització dels referèndums i, per tant, per a una diputada novell com jo, estrenar-se en un tema de pluralisme polític, de democràcia i de participació, la veritat és que, si ho hagués pogut triar, no l'hauria triat millor. És una llàstima que aquest en sigui el motiu, però és una satisfacció poder defensar també el dret de participació i d'expressió ciutadana i dels grups polítics.

Com sabem, aquest article segon d'aquesta Llei orgànica va venir a modificar el Codi penal amb tres articles nous, els va afegir; va afegir l'article 506 bis, el 521 bis i el 576 bis. I, d'acord amb la disposició final única, el que va fer va ser que declarava que entrava en vigor immediatament el dia següent de la seva publicació al *Butlletí Oficial de l'Estat*. O sigui que en aquest moment amb el que ens trobem és amb una penalització dels referèndums, que considera il·legals, que en aquest moment està en vigor, per tant.

Aquests articles, com ha dit ja el company d'Esquerra Republicana que m'ha precedit en l'ús de la paraula, el que han fet ha sigut penalitzar l'ús dels referèndums, la convocatòria de les eleccions generals, autonòmiques i locals; matisa que això serà delictiu i que estarà penat quan això es faci per autoritat manifestament incompetent o que no tingui atribucions per fer-ho –això també seria discutible. També, amb els articles següents el que fa és penalitzar qualsevol tipus d'ajuda o col·laboració que porti a aquestes activitats.

En primer lloc, el que cal és destacar ja d'entrada que no deixa de ser anòmal, com ja s'ha posat esment aquí, que s'utilitzi la via penal per resoldre un tema que no és una altra cosa que polític i que té el seu origen en el pla Ibarretxe, la qual cosa ha fet dir a molts que, per aquell pas, aviat el Codi penal hauria necessitat un títol només per conèixer els delictes relatius al pla Ibarretxe.

La via per resoldre els temes polítics, com tots sabem, és la política, i no la criminalització de la política, i en aquest cas el que s'ha fet ha sigut un mal ús de les institucions democràtiques, en aquest cas de les Corts Generals. I és missió de tots, i en concret i en especial de tots nosaltres, defensar-les, protegir-les, i penso que això també hauria de ser la funció del Partit Popular, ja que sent un grup, com ho és, interessat que la Constitució no es toqui ni un mil·límetre, haurien de ser els primers interessats a protegir i defensar el que la mateixa Constitució en aquest moment estableix. És clar que, utilitzant-la com es va utilitzar, doncs, la veritat, no els feia falta modificar-ho per a res.

Però bé, dit això, amb el que ens trobem és amb una modificació del Codi penal, i que malgrat tractar-se

d'una llei orgànica, no ha tingut un debat en el Congrés. Allò allucinant del tema rau en el procediment amb què es va utilitzar. Del Congrés va sortir una llei d'arbitratge, una esmena de modificació a la Llei d'arbitratge, i el que va tornar del Senat va ser una modificació del Codi penal. Vam enviar una llei d'arbitratge des del Congrés dels Diputats, i va tornar una modificació del Codi penal.

El pas, els tràmits: la Comissió de Justícia i Interior del Congrés dels Diputats va comunicar a la Mesa de la cambra el seu Dictamen sobre el Projecte de llei d'arbitratge i que se li havia incorporat una disposició final nova, la quarta. Aquesta disposició final quarta, el que feia era modificar la Llei orgànica del poder judicial, en tant que establia una nova competència per als jutjats de primera instància. Com modificava una llei orgànica, necessitava un tractament de llei orgànica, però estaven parlant de la Llei d'arbitratge. Aleshores, la Mesa de la cambra proposa al Congrés que, com es tracta de modificar un precepte orgànic, que es doni caràcter orgànic a aquesta Llei i que se la separi de la Llei d'arbitratge, i el Congrés ho voti favorablement. Per tant, el Congrés dels Diputats, el que va fer va ser agafar una llei orgànica, el Projecte de modificació de la Llei orgànica del poder judicial que venia de la Llei d'arbitratge, i ho envia al Senat.

Què passa en el Senat? Doncs, en el Senat, el Grup Popular va entrar unes esmenes noves, per les quals introduïa aquests articles que hem dit abans al Codi penal, i la Mesa del Senat ho va acceptar. De tal manera que no solament se va introduir un contingut que no tocava, perquè no feia referència al Projecte que s'estava debatent, sinó que també se li va canviar el títol, i així va passar de dir-se «Projecte de llei orgànica complementària de la Llei d'arbitratge, per la qual es modifica la Llei orgànica del poder judicial», que és una mica enrevessat, es va passar a dir «Projecte de llei orgànica, de modificació de la Llei orgànica del poder judicial i del Codi penal». Estàvem parlant abans de llei d'arbitratge, i ara parlem ja de Codi penal. Dit d'altra manera: a la *chistera*, s'hi va posar un conill, i en va sortir una bicicleta.

Com els senyors i senyores diputats són majors d'edat, no penso que fereixi la sensibilitat de ningú si els dic que no va ser per art de màgia, sinó més aviat per males arts, en forma d'esmenes d'algú. I, com tots vostès saben, quan es retorna una iniciativa al Congrés, en la qual s'han introduït esmenes noves al Senat, el Congrés no pot entrar a debatre sobre el contingut concret; únicament, el que pot fer el Congrés és dir si accepta o no accepta aquestes esmenes noves que s'han entrat. I això és el que va passar: va passar que s'havia enviat una llei d'arbitratge, la modificació d'una llei d'arbitratge, amb les conseqüències cap a la Llei orgànica del poder judicial, i el que es va tornar va ser la modificació, ni més ni menys, que del Codi penal. El Codi penal que, com tots vostès saben, és mereixedor d'una llei orgànica; com totes les lleis orgàniques, requereix uns quòrums qualificadíssims, i en aquest cas, si totes les lleis orgàniques són importants, el Codi penal s'ha vingut a anomenar la «Constitució negativa», perquè el que fa és, des del punt de vista del negatiu, establir quines con-

ductes no es poden realitzar o no s'haurien de realitzar, s'han d'evitar si volem salvaguardar l'estat de dret. Doncs bé, aquí vam afegir al Codi penal una sèrie d'articles, el Congrés no va poder entrar ni a debatre sobre aquests articles, i aquí no ha passat res, no? Perquè, com hi havia majoria absoluta al Congrés, doncs, cap avall, que fa baixada.

Esforçant-nos i amb una mica d'imaginació –la qual cosa resulta una mica difícil, buscar alguna cosa positiva a tal cúmul de disbarats–, l'únic que podríem pensar aquí és que, en cas que el Tribunal Constitucional ho arribés a admetre..., que penso que no serà així, però en aquest cas per a l'únic que podria ser bo seria per als teòrics de dret, no?, perquè, davant d'un disbarat així tan gran, ha aparegut una nova norma en el panorama jurídic, amb una construcció i amb una naturalesa jurídiques completament noves, que s'ho passaran «bomba», amb molt plaer, estudiant quina és la naturalesa jurídica d'aquest tipus de norma, perquè fins ara no existia. Però bé, això és una broma que, la veritat, davant d'un panorama tan desolador i davant d'una situació tan difícil, perquè estem parlant de drets de participació, de drets d'expressió ciutadana, de participació política, doncs, la veritat és que fa fins i tot de mal fer.

Vicis de procediment, tots aquests que hem vist: utilització d'una esmena per modificar un projecte legislatiu que no hi té res a veure... Tot això ha portat que el Dictamen del Consell Consultiu de la Generalitat de Catalunya digui que hi han vicis profunds que afecten la constitucionalitat, i que, per tant, es pot titllar d'inconstitucional per la via formal, per la decisió arbitrària de la Mesa del Senat d'admetre-la, i contrària a la doctrina del Tribunal Constitucional sobre la necessària correlació material que ha d'existir entre l'esmena i el text esmenat, i perquè s'ha canviat radicalment també l'objecte del Projecte de llei inicialment presentat.

Tot això ha comportat una vulneració, com hem dit ja abans, del dret al pluralisme polític, del dret d'expressió, del dret de manifestació, del dret de participació, i un frau claríssim al procediment parlamentari. I és així com, per aquest camí, es va impedir el debat al Congrés d'un tema tan transcendent per a la vida política com és la participació dels ciutadans. Sí, senyors, el PP, inspirat i utilitzant la mateixa Llei d'arbitratge –ja es va embalar aquí–, es va automenar àrbitre, i així es va convertir en Juan Palomo: *yo me lo guiso, yo me lo como*.

Aquest Parlament, en virtut de les seves competències, el meu Grup el que li demana és que es manifesti a favor de la inconstitucionalitat. Però, atès que ens trobem amb un panorama polític completament nou, no voldria deixar passar l'oportunitat d'afegir-me a les paraules del cap del Grup, d'Artur Mas, que ahir va fer set propostes concretes, demanar al Partit Socialista que demostrés la seva bona voluntat en aquesta nova etapa i que tots aquests recursos d'inconstitucionalitat que se li presentaran i que se li han presentat ja des d'aquest Parlament..., que ho demostrés, perquè *el amor y la fe, con las obras se ven*, i que els acceptés i els faci propis.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Ribera. Per fixar la seva posició en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Lúcia Santos.

La Sra. Santos i Arnau

Moltes gràcies, senyors president; gràcies, senyores i senyors diputats. Bé, ens toca ara veure i prendre posició sobre la interposició del recurs, el possible recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei orgànica 20/2003, de modificació de la Llei orgànica del poder judicial i del Codi penal. Crec que poques vegades poden existir menys dubtes sobre la inconstitucionalitat d'una norma, i poques vegades també, menys dubtes sobre l'error de fons, jurídic i polític, en adoptar aquestes normes i, sobretot, també, sobre l'ús abusiu, la tergiversació del procediment legislatiu.

En aquest cas, no estem parlant sols d'un frau de procediment: estem parlant de vulneració de normes reglamentàries i constitucionals que afecten la base dels principis més essencials de la democràcia i de l'estat de dret: el pluralisme i el respecte a la sobirania popular, que s'expressa, entre d'altres maneres, mitjançant la participació efectiva de la voluntat de tots els seus representants en la conformació de les lleis.

No es tracta, per tant, del fet que mitjançant la reforma del Codi penal amb la inclusió de tres nous tipus penals –els articles 506 bis, 512 bis i 576– hagi estat reintroduït en el nostre país, com deia també el diputat Joan Ridao, el delictes polític. Ni tan sols es tracta que estiguem parlant de normes *ad hominem*, disfressades amb normes pretesament generalistes, un «sensesentit» jurídic. No estem parlant d'això, encara que també en podríem parlar, perquè per això sols, només per això, seria ja profundament criticable, la reforma.

Es tracta, com deia, sobretot, de la vulneració fragant del procediment legislatiu, per tal de furar la funció pròpia del sistema parlamentari i d'imposar una sola voluntat: la del Govern, a través del Grup Popular al Senat.

Jo no m'entretindré ara a explicar tot el procediment per il·lustrar com s'ha trametat i com s'ha seguit tota aquesta tergiversació del procediment, perquè, d'alguna forma, ho ha fet, i amb molta gràcia, l'anterior diputada que m'ha precedit en l'ús de la paraula, i a més ella ho ha expressat –i em permetrà el *copyright* i que ho utilitzi–, ho ha sintetitzat de la següent manera: es va enviar al Senat una llei d'arbitratge complementària de la Llei d'arbitratge i en va sortir una reforma del Codi penal, i tot això vulnerant diversos elements essencials del procediment..., no només del procediment, sinó també de la més estricta i profunda democràcia.

Per tant, no cal que els digui, estalvio tot el relat dels fets i no cal que els digui que, tal com afirma el Dictamen que ara examinem també, amb aquesta aplicació avantatjosa del procediment s'ha impedit a la resta dels grups el dret a participar de manera efectiva, el dret d'esmenar l'esmena, i a més tot això, tot aquest escamoteig, passa amb relació a un àmbit, el Codi penal,

que afecta de tal manera i tan profundament els drets dels ciutadans, que a vegades se l'ha denominat «la Constitució en negatiu». Lamentablement, és gravíssim, i crec que a ningú se li escapa.

Estem davant d'un vici de procediment greu que afecta la constitucionalitat d'aquesta norma, un vici de procediment que afecta tant principis jurídics com normes; pel que fa als principis, el principi, per exemple, de no modificar l'objecte un cop l'objecte ha estat fixat i establert, i sobretot no modificar-lo d'una manera arbitrària, com és el cas. Aquesta necessitat de no modificar l'objecte, és evident que afecta la congruència; congruència que en aquest cas es concreta en la necessària connexió material entre l'esmena i el text esmenat. S'exigeix, i ho exigeix el Tribunal Constitucional, en aquesta connexió material, la necessària identitat de l'objecte.

En realitat, les preteses esmenes al Codi penal eren un altre projecte, eren un altre text; era una nova iniciativa legislativa que hauria d'haver seguit el tràmit reglamentaris previstos, precisament el que no es volia, perquè aleshores s'hauria debatut, s'haurien presentat esmenes, i les possibilitats haurien estat unes altres. I no serveix en aquest sentit, no serveix en absolut en aquest sentit, la trampa per tapar la incongruència, la trampa de modificar després el nom de la norma.

Però no sols hi ha vulneració de principis jurídics: hi ha també vulneració de normes; hi ha una violació, no només vulneració, una violació de normes. Actuant com ho ha fet el Grup Popular al Senat, diversos articles del Reglament del Congrés de Diputats, diversos articles del Reglament del Senat han estat vulnerats, entre d'altres –i no els cito tots– l'article 112 del Reglament del Senat, que obliga a disposar, a posar a disposició de la Comissió les esmenes amb la suficient antelació, i això no va passar: el mateix dia que es dictamina que hi ha l'Informe de la Ponència és el mateix dia que es convoca la Comissió i que la Comissió s'ha de pronunciar.

Tot això, tot això i tot el que he estat ometent i que han explicat abans, tot això constitueix un greu abús i un frau de procediment legislatiu i parlamentari, i en fer això han resultat vulnerats principis constitucionals, com deia abans, principis constitucionals d'una profunda importància, com és el del pluralisme polític, contingut a l'article 1.1 de la Constitució. I s'ha afectat aquest pluralisme polític perquè s'ha privat els grups polítics d'intervenir en el procés de formació de la voluntat del legislatiu. I s'han vulnerat també articles de la Constitució –l'article 87, l'article 88–, que tampoc..., simplement citaré.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Per tant, l'interès a preservar els valors constitucionals és, en aquest cas, del tot justificat. I aquest interès legítim aquesta cambra perquè es pronunciï a favor, tal com farà el meu Grup, el nostre Grup, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, de votar a favor de la interposició del recurs d'inconstitucionalitat de la Llei 20/2003.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Daniel Sirera, pel Grup Popular.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, crec sincerament que no és el moment, com han fet altres grups, de reproduir absolutament, fil per randa, totes les intervencions i les argumentacions, també, que van fer els diferents grups parlamentaris en el Senat durant la tramitació d'aquestes esmenes que el Grup Popular va introduir en el Senat en la tramitació de la modificació de la Llei orgànica del poder judicial i del Codi penal, que avui tots els grups de la cambra, a excepció del Partit Popular, volen portar al Tribunal Constitucional.

I és cert que el Grup del Partit Popular va introduir, a través d'un seguit d'esmenes, tres nous articles al Codi penal; en concret, els articles 506 bis, 521 bis i 576 bis, que vénen a castigar aquells que, sense tenir competències o atribucions per fer-ho, convoquin eleccions generals, autonòmiques, locals o referèndums. Aquests articles també castiguen de tres a cinc anys de presó les autoritats o funcionaris públics que donin calés, que donin diners, a través de fons o subvencions, a associacions o a partits polítics que hagin estat declarats il·legals per una autoritat judicial.

Per tant, aquests articles, introduïts a través d'esmenes pel Grup Popular, el que pretenen, senyores i senyors diputats, és una cosa tan senzilla com evitar que algú, per exemple, en el cas de Catalunya, que no sigui el president de la Generalitat pugui convocar eleccions al Parlament. Jo crec que, sincerament crec que no és tan greu el fet que es vulgui castigar algú que usurpa unes atribucions que només té, en aquest cas concret, el president de la Generalitat, per convocar, de manera il·legal, senyores i senyors diputats, unes eleccions al Parlament de Catalunya.

Pel que fa a la qüestió formal, els grups que han intervingut avui consideren que això suposa un frau, ja que, segons s'ha dit, es furta –«es furta», ha dit la portaveu del Grup Socialista– als grups parlamentaris poder debatre sobre la qüestió de fons, no? I deixin-me que els digui, de debò, no?, perquè és que..., miri, jo entenc que el Grup d'Esquerra Republicana pugui fer el discurs que ha fet, no?, i que la portaveu del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, malgrat que el seu Govern ho ha estat fent durant vint-i-tres anys amb diferents lleis aquí al Parlament –i jo he assistit i he tramitat algunes d'aquestes esmenes que no tenien res a veure amb la Llei, i al final han entrat–, doncs, miri, vostè ho ha dit, és una diputada novell, i tampoc hi entraré gaire.

Però és que, senyors diputats, vostès tenen molta barra, molta, moltíssima barra, perquè vostès han governat durant molts anys en aquest país, han governat molts anys a Espanya, i hi han moltes, moltíssimes sentències del Tribunal Constitucional, moltes, eh?, que avalen aquesta pràctica, que, per cert –per cert–, va ser utilitzada a bastament pel seu Partit quan governava a Espanya en diferents ocasions.

Jo voldria fer referència i portava moltes sentències del Tribunal Constitucional, però només en faré referència a una: la Sentència al Tribunal Constitucional de l'any 87, en concret, deia: «Ni pel seu objecte ni pel seu contingut existeix límit –ni pel seu objecte ni pel seu contingut existeix límit– a la facultat dels membres de la cambra» –es referia al Senat, òbviament– «de presentar esmenes. En acceptar com a esmena el que un grup parlamentari va presentar com a tal, no s'ha produït infracció reglamentària ni vulneració de la Constitució.» Això ho deia, senyores i senyors diputats, el Tribunal Constitucional l'11 de juny de l'any 1987, davant d'una actuació similar que va fer en aquell moment el Govern Socialista, a través del seu Grup Parlamentari al Senat.

I, per tant, miri, jo..., a mi m'agrada molt que els grups tinguin coherència, que facin i diguin el mateix quan governen que quan estan a l'oposició, i, per tant, estic absolutament convençut que el Tribunal Constitucional avalarà la decisió sobirana del Senat d'acceptar unes esmenes i tramitar-les com a tals; per tant, no ha existit vulneració ni del Reglament del Senat ni molt menys de la Constitució espanyola.

Però, en tot cas, miri, no m'estendré més, només fer-los una petita consideració, sobretot al senyor Ridao, i també al Grup Socialista. Ara tenen l'oportunitat, hi ha hagut un canvi de Govern..., per cert, senyor Ridao, no hem traspassat el Govern: hi ha hagut un canvi de Govern; però, en tot cas, s'ha produït un canvi de Govern de manera democràtica. Ara tots vostès tenen –amb «tots vostès» em refereixo als que estan asseguts a aquest costat de l'hemicicle, i també als deu diputats de Convergència i Unió–..., de modificar aquests articles del Codi penal. Tenen l'oportunitat també, senyor Ridao, de plantejar, en aquesta mena de negociació que vostès obriran amb el senyor Zapatero, de posar condicions al seu suport a la investidura, i, per tant, jo crec que fóra bo que una d'aquestes condicions fos modificar aquests tres articles del Codi penal.

Jo estic convençut, senyora diputada del Grup Socialista, que el senyor Zapatero no modificarà el Codi penal en aquest sentit; n'estic absolutament convençut. I, si no, ens hi podem jugar el que vostè vulgui. Però estic convençut que si vostès volen poden modificar, poden modificar la Llei sense necessitat de portar-la al Constitucional. Jo estic segur que d'aquí a un temps podrem tornar a parlar i veurà com aquests tres articles del Codi penal continuen vigents, malgrat el canvi de Govern.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. El senyor Ridao demana la paraula? Té un minut.

El Sr. Ridao i Martín

Senyor president, en primer lloc, per demanar-li al senyor Sirera que retiri l'expressió que tenim molta barra, que és allò que en romanç paladí és tant com dir que tenim molta cara, eh? No sé si literalment a vostè l'expressió li sona però, senzillament, tenim molta cara per

què? Per donar crèdit a un dictamen del Consell Consultiu? Un dictamen del Consell Consultiu que aprecia un vici del procediment legislatiu, que aprecia un frau de Reglament en el cas del Congrés i del Senat i que, en definitiva, diu que s'ha vulnerat un principi com el del pluralisme polític? Per cert, un dictamen fet per un representant, en aquest cas, a proposta del Partit Popular, com és el senyor Joaquim Borrell, no?

En segon lloc, el fet que hi hagi algun precedent en l'època del PSOE no sana la possible inconstitucionalitat en què hagi pogut incórrer el Partit Popular quan va aprovar aquesta Llei.

I en tercer lloc, quan jo dic «traspassat al govern del PP» he dit bé, he dit «traspassat», que és el mateix que parlar de defunció, és el mateix que parlar d'un govern occís, és el mateix que parlar de decés, és a dir, no dic «traspassat» en el sentit, diguem, de venut o cedit, sinó, en definitiva, a això, eh? Que ha mort definitivament i feliçment.

Moltes gràcies.

El president

Senyor Sirera. El mateix minut.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. En tot cas, senyor Ridao, per dir-li que considero intolerable que vostè pugui fer referències de politització del Consell Consultiu. Jo crec que tots els grups d'aquesta cambra sempre hem estat molt escrupolosos amb els membres del Consell Consultiu, sense titllar-los d'un determinat partit o d'un altre. I, per tant, anem en compte perquè nosaltres mai hem fet referència quan un dictamen ha estat en contra d'adhesions i de lleis del Partit Popular mai hem acusat el Consell Consultiu d'estar polititzat i, per tant, senyor Ridao, jo li demanaria que fes molt..., fos molt respectuós amb el Consell Consultiu, que és una institució d'autogovern de Catalunya.

Nosaltres, senyor president, l'únic que podem dir-li al senyor Ridao és que lamentem la seva intervenció, com sempre, no? Perquè vostè vol que retirem que tenen molta barra, és que és veritat, jo no puc retirar una obvietat, no? Però, en tot cas, vostè mai retira aquestes expressions que el Partit Popular és antidemocràtic, que el Partit Popular no té una base sòlida democràtica... Vostè, vostè, senyor Ridao, sincerament, entenc ara perquè no ha tingut una certa..., un cert protagonisme...

El president

Senyor Sirera, se li ha acabat el temps.

El Sr. Sirera i Bellés

Bé, gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Clavell, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

La Sra. Clavell i Nadal

Gràcies, senyor president. A veure, ens trobem davant d'un dictamen del Consell Consultiu que considera inconstitucional l'article 2 d'aquesta Llei per motius formals, eh? I per això, com que considera que la inconstitucionalitat prové per motius formals, no se li fa necessari al Consell entrar a considerar l'eventual inconstitucionalitat per motius de fons.

No són necessaris massa coneixements jurídics per endevinar que amb aquesta Llei ens trobem davant d'una utilització vergonyant de les institucions com a instruments de lluita política. Mai no hauríem hagut de discutir la inconstitucionalitat de la Llei 20/2003, perquè mai no hauríem d'haver tingut un grup majoritari al Parlament espanyol disposat a posar en qüestió d'una forma tan indigna el funcionament del sistema democràtic. La inclusió de tres nous articles al Codi penal en el tràmit de presentació d'esmenes al Senat d'una llei dirigida a regular l'arbitratge és un experiència sense precedents. Això és considerat inconstitucional pel Consell Consultiu, en tant que significa una perversa distorsió del sistema de producció legislativa.

Si s'ha parlat de normes intruses per definir la introducció en l'ordenament de preceptes sense seguir les garanties procedimentals adequades, en aquest cas, la intrusió és majúscula. Suposa la modificació ni més ni menys que del Codi penal, sense possibilitat ni de debat ni d'esmena, ni en el Congrés ni en el Senat. Com bé ens assenyalava el Consell Consultiu, això significa un frau i una vulneració del pluralisme polític inherent al procediment legislatiu propi d'un estat democràtic.

El Consell no ha entrat en el fons de la reforma, no li era necessari, però nosaltres volem mencionar el fet que al marge de la forma tenim clar que hi ha poderosos motius substantius per qüestionar l'opció legal. Considerar delictiva la convocatòria d'eleccions i consultes populars mitjançant referèndum per torpedinar el Pla Ibarretxe és una extensió tan excessiva de la tutela de l'ordre penal en la nostra societat que no tenim cap dubte de la seva inconstitucionalitat.

Tot plegat, s'emmarca en aquesta negra etapa de frenesí legislatiu en matèria penal que hem viscut els últims anys on s'han elaborat un munt de normes sense mínima reflexió ni debat social, sota criteris de propaganda i instrumentalització polítiques. Per sort, fa poc, els ciutadans hem pogut treure'ns de sobre la majoria parlamentària que va permetre aquesta situació tan atípica i tan inaudita en un sistema democràtic. El pes d'aquesta llosa era ja insuportable.

Volem pensar, però, que no tot el PP és igual, volem creure-ho així, però aleshores cal demostrar-ho i, per tant, no mantenir posicions impertèrrites per mera disciplina de partit.

Senyor Sirera, si us plau, els que pensin diferent, que nosaltres volem creure que existeixen, posicionin-se en contra d'aquestes tècniques i obrim una nova etapa més saludable, més edificant. Els ho suggerim per pura higiene dins del seu partit i també en tota la nostra societat. Senyors del PP, per favor, volem respirar. D'acord?

Dit això, en definitiva, el nostre Grup es posicionarà clarament a favor que s'interposi aquest recurs d'inconstitucionalitat i, en tot cas, esperem que aquest recurs aviat perdi el seu objecte, perquè una nova majoria parlamentària el que ha de fer és derogar aquest autèntic disbarat jurídic i democràtic que mai hauria hagut d'estar sobre la taula.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Cridem a votació. *(Pausa.)*

Per acordar d'interposar recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei orgànica 20/2003, de 23 de desembre, de modificació de la Llei orgànica del poder judicial i del Codi penal, complementària de l'arbitratge, cal la majoria absoluta. Es voten conjuntament les dues propostes.

Comença la votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La proposta ha estat aprovada per 113 vots a favor i 13 vots en contra.

Propostes de resolució per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 62/2003, del 30 de desembre, de mesures fiscals, administratives i de l'ordre social (tram. 212-00011/07)

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació de les propostes de resolució per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 62/2003, de 30 de desembre, de mesures fiscals, administratives i de l'ordre social.

La primera és presentada pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. La segona, per més d'una cinquena part dels diputats i diputades del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. El debat es regeix pels articles 141 i 142 del Reglament. Presenta la primera proposta la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanya

Gràcies, senyor president. Per presentar la proposta del recurs d'inconstitucionalitat amb relació a diversos articles de la Llei anomenada de mesures fiscals, administratives i d'ordre social, però que és més coneguda com a Llei d'acompanyament. La primera part de l'informe del Consell Consultiu de la Generalitat de Catalunya fa una reflexió molt coincident amb una reflexió que des de la nostra formació fa anys que denunciem, tant aquí al Parlament de Catalunya com a les Corts espanyoles, en relació amb les lleis d'acompanyament, que en un principi podrien haver estat una bona estra-

tègia per a qüestions molt puntuals, però que en els darrers temps, doncs, s'han convertit en un veritable colador.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

El mateix Consell Consultiu diu sobre aquestes lleis d'acompanyament que «són un cúmul de disposicions que sovint esmenen o deroguen altres de vigents i en conseqüència –i això creiem que és un factor fonamental– poden produir incertituds capaces de crear inseguretats en els operadors jurídics i a la ciutadania». I, a més a més, afegeix que aquestes lleis s'han convertit en una tècnica legislativa defectuosa, fins i tot, parla de possible frau de llei, possible vulneració del principi de seguretat jurídica.

Nosaltres estem totalment d'acord amb aquesta afirmació del Consell Consultiu, ja he dit que nosaltres fem la reflexió en el mateix sentit. Entenem, doncs, que per totes aquestes raons no s'hauria d'abusar d'aquest tipus de lleis tal com ha fet, doncs, l'anterior govern català o el govern de l'Estat, i desitgem, doncs, que l'actual govern en prengui nota i reconduïxi la situació.

Però per si tot això no fos prou, ens trobem que seguint la tònica que ens té acostumats, perdó! Que ens tenia, per sort, acostumats el govern del PP, tal com hem pogut comprovar en els darrers plens, amb la pluja de recursos d'inconstitucionalitat que hem anat tirant endavant, la darrera Llei d'acompanyament, és a dir, la que es va tramitar a finals de l'any 2003, incorporava mesures que trepitjaven les competències de les comunitats autònomes i, més concretament, les que ens afecten a nosaltres, les competències de la Generalitat de Catalunya. I és per això que avui estem debatent la conveniència o no de presentar recurs d'inconstitucionalitat en relació amb aquesta Llei.

Jo avanço, evidentment, que nosaltres creiem que sí que s'ha de presentar, perquè en concret hi ha sis articles i tres disposicions addicionals que en algun dels seus apartats afecten competències assumides per la Generalitat. En concret, podríem dir que, entre aquests articles i aquestes disposicions addicionals hi ha onze trepitjades de les competències autonòmiques.

A continuació, i ho hauré de fer d'una manera força breu, malauradament, perquè no disposem de més temps i he dit que hi havien onze temes que, a més a més, són independents entre ells, el que intentaré és resumir de què van aquestes invasions de competències. Per exemple, a l'article 33 d'aquesta Llei d'acompanyament, a l'apartat segon i, en concret, a la lletra a, es crea el que en diuen un «Consejo» per la promoció de la igualtat i el tracte i no discriminació de les persones per l'origen racial o ètnic. Aquest «Consejo» pretén assumir unes funcions de prestar assistència a determinades persones; unes funcions que entenem que poden entrar en col·lisió amb les competències autonòmiques o locals en la matèria, ja no estem parlant només dels mateixos serveis socials sinó també competències d'educació o sanitat. És a dir, l'apartat 33 d'aquesta Llei determina que aquestes funcions executives li correspondrien a l'Administració de l'Estat i nosaltres entenem que això és inconstitucional. Ha de quedar clar

que l'assistència social és una competència exclusiva de la Generalitat.

L'article 46 és un altre dels que té un parell d'apartats que considerem inconstitucionals, en concret, el 15 i el 17, perquè el que fa és modificar el text refós de la Llei sobre infraccions i sancions en l'ordre social, que es va aprovar en un reial decret l'any 2000, i que atribueix, aquesta modificació el que fa és atribuir a l'Estat la imposició de sancions lleus i greus en matèria de seguretat social i dels serveis públics d'ocupació, que fins ara tenia assumida la Generalitat.

L'article 120 –aquest té una gran importància i voldria estendre-m'hi una miqueta més– estableix una nova normativa bàsica sobre el règim d'ajuts als agricultors en el marc de la política agrària comuna. És a dir, el que es diu és que hi haurà un règim de pagament únic a nivell estatal i deixa de banda la possible regionalització d'aquests ajuts. I el que fa és fer un cas omís a la gestió descentralitzada que hi havia, doncs, a partir de les competències autonòmiques en matèria d'agricultura i ramaderia.

És a dir, amb aquest article el Govern del Partit Popular el que volia era aprofitar el fet..., aprofitar que el Reglament europeu donava dues possibilitats, en concret disposava que els ajuts es podien fer a nivell regional o nacional, per intentar agafar ell les competències. I entenem, precisament, que el que s'hauria d'haver fet és triar l'altra opció que donava el Consell d'Europa, eh? Si el Consell permetia la regionalització, aquí, en aquest cas, hauria estat bé, i és el que nosaltres reclamem que és faci, que els ajuts estiguin regionalitzats, perquè és la manera que les comunitats autònomes puguin intervenir en l'establiment de les condicions d'ajut. No totes les comunitats autònomes tenen el mateix tipus d'agricultura i ramaderia; entenguem-nos, que no és el mateix el que fan els agricultors i ramaders a Andalusia, les condicions en què viuen o les condicions en què treballen, que el que passa a Catalunya. I, per tant, és una manera de generar situacions de desequilibri, que nosaltres entenem que no s'haurien de poder permetre.

En resum, el que fa el Partit Popular és no voler tenir en compte el que ja li ha recordat repetides vegades el Tribunal Constitucional, que igualtat no suposa uniformitat. Entenem que el principi d'igualtat no es trenca si aquest pagament únic es fes de forma regionalitzada. Contràriament, doncs, seria molt més oportú fer-ho tenint en compte les diversitats territorials.

Tenim un altre article, l'article 27, a l'apartat 3, que modifica el Reial decret legislatiu d'avaluació d'impacte ambiental; un reial decret que era de l'any 86. I el modifica per incloure-hi l'avaluació d'impacte sobre hàbitats naturals integrats en la xarxa Natura 2000. No és que ens sembli malament que s'hagi de fer aquest tipus d'avaluació, el que passa és que, amb aquesta proposta en aquesta Llei, el que fa l'Estat és sostreure una competència exclusiva que fins ara tenien les comunitats autònomes. Els senyors del PP haurien de saber que no cal vulnerar la distribució de competències per garantir que es faci correctament l'anàlisi o l'avaluació d'un pla o d'un projecte.

A l'article 128, en l'apartat 2, el que es fa és modificar la Llei de residus en el cas concret dels sòls contaminants. Entenem, i el Consell Consultiu també ho entén així, que l'avaluació preliminar de les activitats potencialment contaminants del sòl és una feina, és una part del control que pertoca a les comunitats autònomes i, per tant, el que ha de fer l'Estat és determinar quins són els nivells mínims de protecció, però no cal que, per garantir que aquests nivells mínims es compleixin, s'alteri l'ordre, la distribució de les competències.

A l'article 129 es modifica el text refós de la Llei d'aigües, que es va aprovar en un Reial decret legislatiu l'any 2001, i en aquest article hi ha dos apartats que considerem inconstitucionals: el setè i el vint-i-unè. El setè el que fa és introduir el concepte de demarcació hidrogràfica, que de fet s'introdueix perquè ens ho diu la normativa comunitària. Però el problema és que tal com es fa, d'introduir aquest concepte, no es respecta l'actual distribució de competències, perquè no té en compte, per exemple, que en el cas de les demarcacions dins de les comunitats, les intracomunitàries, no caldria que intervingués l'Estat a l'hora de fixar quin és l'àmbit territorial. I l'apartat vint-i-unè, que és el que tracta sobre el procediment d'elaboració i revisió dels plans hidrològics de conca, hi té un punt –l'apartat 3– que és inconstitucional, entenem, perquè fa referència a l'actuació subsidiària del Govern en cas de falta de proposta i no especifica que hauria de ser –aquesta actuació subsidiària– només en cas de plans d'elaboració que fossin competència de l'Estat, eh? Ens hi falta aquest apartat, que és important que s'especifiqui, i per tant el considerem inconstitucional.

La disposició..., i passem ja a les disposicions addicionals, a la vint-i-tresena el que fa és..., té a veure amb el Pla hidrològic i tots els conflictes que hi han hagut a les Terres de l'Ebre. I en aquest cas, a través de la Llei d'acompanyament, el Govern, l'anterior Govern, el Govern del PP, el que va fer va ser treure la potestat del Consorci per a la Preservació Integral del Delta de l'Ebre, que és qui gestionava el Pla integral del delta de l'Ebre, li treia la potestat d'establir quin és el cabal mínim que permet, doncs, les funcions ecològiques del riu, del delta, de l'ecosistema més proper. És a dir, que el que fa és que hagi de ser l'Estat qui digui quanta aigua es pot transvasar.

Això potser és una de les inconstitucionalitats que avui tractem, que té un rerefons més, podríem dir, un contingut més polític, perquè es va fer en un moment en què Convergència i Unió, potser per, segurament, doncs, per rentar-se la cara del seu suport inicial al Pla hidrològic nacional, va voler limitar, a través del PIDE, la quantitat d'aigua a transvasar des del Consorci. I el Govern del PP no ho va voler permetre i va ser d'aquesta manera que va reaccionar, gràcies o aprofitant la Llei d'acompanyament, enviant les competències de la Generalitat en la matèria.

En aquest moment, per raons que ara, aquí, doncs, no hi ha temps d'exposar, el Consorci està inoperatiu, està pràcticament dissolt. I a més a més estem convençuts que el Pla hidrològic nacional no es farà. Però això no treu que no haguem de dir ben alt i ben clarament que

ha de ser Catalunya qui determini quin és el cabal mínim que ha de garantir-se.

La penúltima disposició addicional que vull comentar és la disposició addicional trentena, i regula dos temes diferents, relacionats amb les televisions. D'una banda, regula el contingut de la programació de les televisions digitals estatals, autonòmiques i locals, i d'altra banda regula la formació de cadenes. En el primer cas, en el de la programació, el problema és que es regula el contingut de les concessions, no només les estatals sinó també les autonòmiques i les locals. I entenem que és la Generalitat qui és competent per atorgar les concessions de televisió digital autonòmica i local. I, en conseqüència, també ha de poder establir el seu contingut, el procediment d'atorgament i el control, com així, de fet, ja ho ha reconegut el Tribunal Constitucional.

I, pel que fa al segon cas, que és el que comentava que té a veure amb la formació de cadenes o amb l'emissió en cadena, és evident que existeix una contradicció entre l'essència de la pròpia televisió local i el fet de permetre cadenes de televisió autonòmiques i locals d'àmbit supraautonòmic. A més, ens trobem que hi ha una regulació, que aquesta regulació que s'està plantejant contradiu la que s'establí en una llei de l'any 95, de televisions locals per ones terrestres, que és una llei que reconeix a les comunitats autònomes les competències per autoritzar, amb la conformitat dels ajuntaments afectats, les emissions en cadena. Per tant, veiem aquí no només una inconstitucionalitat sinó també una contradicció amb altres lleis.

I, finalment, tenim la disposició addicional quaranta-unena, que tracta sobre la conversió a la tecnologia digital de les emissions de radiodifusió sonora, que en l'apartat setè atribueix la potestat d'autoritzar el secretari d'Estat amb relació a entitats que tinguin títol habilitat per prestar el servei de freqüència modulada. Un fet que entenem que és inconstitucional, perquè vulnera l'ordre de distribució de competències.

Déu n'hi do. He parlat d'onze trepitjades i creiem que és ben bé així. Entendran, doncs, vostès, el nostre rotund sí a tirar endavant aquest recurs d'inconstitucionalitat a aquesta Llei d'acompanyament.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Per presentar la segona proposta, formulada per una cinquena part de diputats del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, molt bona part de la intervenció que voldria fer ja ha estat anticipada, ja ha estat avançada per la il·lustre diputada del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds, la senyora Bet Font. De fet, ella bàsicament s'ha referit a cadascun dels extrems que apunta el Consell Consultiu per plantejar avui aquests recursos d'inconstitucionalitat.

Però més enllà de valoracions estrictament jurídiques, que hi són i que tenen una base sòlida i fonamentada, el que ens agradaria és, en aquesta intervenció, apuntar alguns elements de reflexió també de caràcter polític.

En l'anterior recurs d'inconstitucionalitat hi ha hagut un debat molt intens, protagonitzat pel senyor Daniel Sirera, en el qual es defensava per part del Partit Popular, i s'acusava per part de la resta de grups parlamentaris, doncs, determinats mecanismes de gestió de lleis. I abans es feia referència a l'anterior Llei, doncs, en què s'havia aprofitat el tràmit del Senat per poder incorporar a una llei que no tenia res a veure, determinades esmenes, justament, per penalitzar un determinat capteniment polític.

Doncs escolti, a la Llei d'acompanyament tots aquests elements agreujants es multipliquen fins a pràcticament l'enèsima potència. Estem parlant de la darrera llei que s'ha aprovat en l'última legislatura a nivell de l'Estat: la Llei d'acompanyament. Ja s'han fet valoracions al voltant de la Llei d'acompanyament, eh?, que el que estem utilitzant i que s'utilitza per part dels diversos governs. Va començar el Govern socialista, el Govern Popular, també nosaltres, el Govern de Convergència i Unió la vam utilitzar. Però, escolti, aquí hi ha un plantejament que dona moltes limitacions i un plantejament que, tal com apunta el Consell Consultiu, emprat de manera abusiva, pot produir una certa indefensió per part dels altres grups parlamentaris.

Però en aquest cas hi ha un element agreujant, que és el propi Reglament del Senat. El Reglament del Senat és un reglament que dona una certa flexibilitat, fins a l'extrem –això sorprèn els diputats del Parlament de Catalunya–, fins a l'extrem que es poden presentar esmenes en el tràmit de ponència, en el tràmit de comissió, sense haver-les registrat prèviament. Els nostres senadors ens comenten que en aquest tràmit de comissió i de ponència arribaven a entrar ministres del Govern espanyol a plantejar *in voce*, a l'últim moment, a l'últim segon, cadascuna d'aquestes esmenes. Amb la qual cosa es produeixen, doncs, uns elements agreujants que nosaltres hem de criticar amb molta contundència. La tramitació de la Llei d'acompanyament per part del Govern del Partit Popular a nivell de l'Estat per a nosaltres és una mica una metàfora de l'exercici abusiu, molt contundent, d'aquesta majoria absoluta. I en aquest cas els damnificats, escolti, és l'autogovern de Catalunya. És en cadascuna d'aquestes onze iniciatives que es pren capacitat de decisió del Govern de Catalunya.

El Partit Popular, el Govern..., l'anterior Govern del Partit Popular va utilitzar aquesta Llei bàsicament, impossibilitant la capacitat de defensa, la capacitat d'arguments dels grups de l'oposició, per incorporar un seguit d'elements que erosionen el nostre autogovern.

Per tant, nosaltres volíem fer aquesta primera reflexió. Se n'ha parlat de quins són els elements que en surten perjudicats. Hi ha moltes modificacions. El que també és curiós, en aquest cas, és que el Partit Popular es va esmenar a ell mateix i des de la perspectiva de Convergència i Unió encara és més greu perquè s'esmena a ell mateix en acords aconseguits, assolits per Convergència i Unió i també per d'altres grups parlamentaris, en

el cas de les competències sancionadores en matèria d'ordre social. Es fa una tramitació molt costosa, molt penosa, arribem finalment a un acord, arribem a un acord quan ens havíem trobat, des de Convergència i Unió, l'oposició frontal del Partit Popular i de Partit Socialista Obrer Espanyol, i aprofitant la Llei d'acompanyament s'incorpora aquest element i tornem a perdre novament competències.

Però permetin-me que m'allargui més en allò que fa referència a la modificació de la Llei del Pla hidrològic, a la Llei del Pla hidrològic estatal. L'esmena que s'incorpora en aquesta Llei d'acompanyament és la que modifica, si m'ho permeten, polvoritza la disposició addicional desena de la Llei 10/2001. Quina és aquesta? Home, és bàsicament l'esmena clau que va incorporar Convergència i Unió a l'hora de donar el seu suport a aquell projecte de Pla hidrològic i la que transforma absolutament la fesomia del Pla hidrològic. Ho ha entès tan bé el Partit Popular que, escolti, l'última cosa que fa en l'anterior legislatura quina és? Modificar aquesta Llei, perquè veu que això li provoca dificultats, li provoca dificultats per poder implementar un pla hidrològic absolutament lesiu per als interessos de les Terres de l'Ebre, absolutament lesiu per al delta de l'Ebre.

Què deia el Pla integral del delta de l'Ebre? Per què havia de servir? Jo crec que en aquests moments és bo de refrescar-los una mica la memòria. Corresponia al Pla integral del delta de l'Ebre una definició del règim hídric que permetés «el desenvolupament de les funcions ecològiques del riu, el Delta i l'ecosistema marí més sòlid». Així mateix, havia de definir un cabal, aquest és l'element clau: «un cabal addicional, que s'havia de portar amb periodicitat, i les magnituds que s'estableixin de manera que s'asseguri la satisfacció correcta dels requeriments mediambientals i del sistema esmentat.» Quin problema hi ha? Home, que el Consorci del Pla Integral de Defensa de l'Ebre va treballar, i va treballar a fons. I va plantejar un cabal mínim de manteniment que no va agradar al Govern del Partit Popular, perquè veia que aquest element era el que obstaculitzava el desplegament d'un pla hidrològic del tot insostenible.

Quina és la conclusió? Quina és l'eina que s'utilitza? Quin és el mecanisme? I aquí, la senyora Bet Font, em fa l'efecte que no ha entès absolutament res. Quin és el mecanisme? Polvoritzar el Pla integral de defensa de l'Ebre a través d'aquesta modificació, aprofitant la Llei d'acompanyament, amb una esmena feta a l'últim moment en el Senat sense possibilitat de corregir cap dels tipus. Aquest era l'element.

Perquè, escoltin, l'argument jurídic i administratiu que ha emprat Convergència i Unió, que han emprat altres partits polítics i organitzacions socials, per anar en contra del Pla hidrològic, ha sigut justament el que es fonamentava en aquesta esmena incorporada per Convergència i Unió. I el Partit Popular el va entendre d'una manera tan clara, tan rotunda, que el que fan és: polvoritzen aquest element, polvoritzen aquest article, polvoritzen la possibilitat que Catalunya pugui tenir la clau del desplegament del Pla hidrològic. És justament això. I, per tant, ens sorprèn una mica la intervenció de la senyora Bet Font.

Escolti, res de netejar-se la cara: qui va incorporar aquest element, qui va permetre que justament hi hagi hagut una oposició molt contundent en clau jurídica al PHN va ser justament Convergència i Unió. Ho ha entès tan bé el Partit Popular que incorporen aquest element. I això és rotundament clar i rotundament així... (*Veus de fons.*) No, no, en absolut. Escoltin..., escoltin... Després en parlarem, i aquesta serà la part final de la meva intervenció. Estem parlant de retirar..., quan hem sentit el que ha de ser el proper president del Govern espanyol, el senyor Zapatero, «retirar el Pla hidrològic» o «revisar el Pla hidrològic». Algun dia ens explicaran què vol dir «revisar el Pla hidrològic»; ens explicaran quins són els elements i quins són els extrems..., claríssimament, ja ho veurem, i aleshores tindrem la possibilitat de veure si hi ha la coherència aquí i allà.

Per tant, escoltin, en el tema de capacitat sancionadora en matèria d'ordre social; en el tema de política d'aigua, en el qual hi ha una recentralització de la planificació de les conques hídriques; en el tema del Pla hidrològic; en competències en matèria de residus; en matèria d'impacte ambiental; en matèria de radiodifusió, hi ha hagut en aquesta última Llei, per part del Partit Popular, la voluntat de recuperar determinades competències.

I, escoltin, acabo simplement amb un argument. D'ençà de les últimes eleccions, aquest debat que avui substanciem pren una naturalesa diferent. Quan havíem tingut debats dels altres recursos d'inconstitucionalitat, dels altres vuit recursos d'inconstitucionalitat que ha aprovat aquest Govern, escolti, bàsicament ho fèiem en clau estrictament jurídica, demanàvem al Tribunal Constitucional que es pronunciés, que emparés l'autogovern de Catalunya. Ara pren una naturalesa política. Ara veurem si el nou Govern de l'Estat té la capacitat, o no, d'anticipar-se al que pugui decidir el Tribunal Constitucional, té la capacitat..., allò que deia el president de la Generalitat, el senyor Maragall, de codecisió. Noi, escolti, la prova del cotó: aquests onze recursos d'inconstitucionalitat que amb aquest haurà aprovat el Parlament de Catalunya. Escolti, no esperem que el Tribunal Constitucional acabi decidint?, que estem convençuts que decidirà a favor de l'autogovern de Catalunya? Tinguin, vostès, la capacitat d'anticipar-se. I, per tant, hi volem donar una fesomia diferent, no només estrictament jurídica, sinó la política de ser coherents amb allò que es diu aquí i amb allò que finalment s'aprova a Madrid.

A mi em pertoca, com a portaveu en aquesta matèria de Convergència i Unió, ser el darrer que intervingui en la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat, d'aquests onze, permetin-me, doncs, que acabi aquesta intervenció dient això, demanant a aquest nou Govern de l'Estat que, amb aquests onze recursos d'inconstitucionalitat, amb aquestes onze lleis, amb aquestes onze iniciatives, sigui capaç de mantenir la coherència a l'hora de defensar l'autogovern de Catalunya. Nosaltres, aquesta coherència, sempre l'hem mantinguda, aquí i allà. I els deu diputats de Convergència i Unió a Madrid serviran, entre altres coses, també per a això.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Correspon ara fixar posició als altres grups parlamentaris que ho desitgin. En nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre senyor diputat Jordi Carbonell.

El Sr. Carbonell i Sebarroja

Senyor president, senyores i senyors diputats, al Ple del 18 de febrer d'enguany ja vam tenir ocasió de repassar, de passada, aquesta Llei d'acompanyament dels pressupostos de l'Estat en què ja detectàvem certs temes que eren absolutament inconstitucionals.

En aquell moment, jo deia literalment el següent: «És una pena, senyores i senyors diputats, que s'aprofiti la Llei d'acompanyament..., per intentar laminar les nostres competències.» I deia... I aquesta vegada va ser així, i ara torna a ser així.

El Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi pensem que hem de fer aquest recurs perquè és un conjunt de normes que –ha dit molt bé el Consell Consultiu– afecta directament les competències de Catalunya, la Constitució i exactament el conjunt de sentències del Tribunal Constitucional que fan referència als àmbits que toca.

Després de set anys de votar a favor dels pressupostos i d'aquesta Llei, per part de Convergència, després d'haver fet dues vegades l'aprovació de la investidura del senyor Aznar, naturalment, aquell Govern –que s'acaba, com dèiem bé– s'anava animant defensant les competències de Catalunya gràcies a aquest recolzament que no cal oblidar que durant aquests vuit anys hem hagut de patir.

I fruit d'això ha sigut, doncs, que dia rere altre s'han anat trobant, de manera imaginativa, conceptes, organismes per poder anar laminant les nostres competències. Avui s'ha dit molt ben dit, per part de la representant d'Iniciativa per Catalunya Verds, que hi ha un conjunt d'actuacions referides a temes de medi ambient, a temes d'agricultura, a temes de l'aigua, a temes de seguretat social, etcètera, que d'una manera clara ens diu el Consell Consultiu que laminen aquestes competències. Llavors, nosaltres ho tenim ben clar: votarem a favor de fer aquest recurs, i que sigui el Tribunal Constitucional que ens digui, com a àrbitre de la Constitució, si tenim raó o no tenim raó.

Fixeu-vos que, dels temes que ens ocupen avui, la imaginació del fins ara Govern de l'Estat del Partit Popular..., aquesta imaginació és infinita. Fixeu-vos. L'assistència a les víctimes de discriminació pel seu origen racial o ètnic, resulta que ja no ho pot fer Catalunya, ho ha de fer un Consejo que s'inventen que serà el competent per al tema.

Quan parlem dels ajuts directes als pagesos, arran de la reforma de la política agrària comunitària, resulta que, per primera vegada en la història de la Unió Europea, es permet que l'aplicació d'aquesta política agrària i dels ajuts directes es faci d'acord amb la realitat diversa de les nostres agricultures. Recordar-los només, senyor president, que en aquest moment Alemanya i Bèlgica,

entre altres, ja estan aplicant de manera regionalitzada aquests ajuts, perquè lògicament, com es deia abans, cada agricultura té les seves característiques. Doncs, no senyor: s'ha de fer a *nivel nacional*, igual per a tots, sense cap mena de diferenciació. Això són temes absolutament absurds.

L'avaluació dels sòls contaminats, un altre invent. Bé, doncs, resulta que l'avaluació que fa la Generalitat de Catalunya ja no val, s'ha de fer una *evaluación preliminar* que el Consell de Ministres, no us ho perdeu, dirà com s'ha de fer.

Seguim. L'aplicació de la Directiva comunitària sobre l'aigua. Sembla mentida que no quedi clar que l'aplicació del dret comunitari a cada Estat membre s'ha de fer en funció després de l'estructura competencial de cada una de les diferents administracions en joc. I aquí també s'inventen el concepte de «demarcació hidrogràfica» per sobre de les conques, que és el que teníem fins ara, amb el que això representa.

Al Pla hidrològic també parlen de la subsidiarietat en tots els casos quan no hi ha un informe favorable o desfavorable, i sempre diu que l'Estat ho serà. Doncs no: si toca fer-ho a la Generalitat de Catalunya, ella és la competent per fer-ho.

I arribem a un dels punts que s'ha esmentat que és sobre la Llei del Pla hidrològic nacional. Bé, efectivament, és veritat que es buida de competències el Pla integral del delta de l'Ebre; és veritat que el tema fonamental d'aquest Pla és qui decideix quin serà el cabal d'aquest riu, que és l'Ebre, i, per tant, aquesta és la mare dels ous. Bé, doncs, aquí també queda clar que ja no ho podrà fer el Pla integral, sinó que ho farà l'Estat directament.

Però no ens oblidem, aquesta cambra, que aquesta Llei, si no la tinguéssim, no caldria ara ni que el PP l'hagués esmenat, ni que nosaltres haguéssim de presentar aquest recurs. Aquesta Llei es va aprovar al seu dia, a Madrid, amb els vots favorables del PP i, recordo, també de Convergència i Unió.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Finalment, a sobre, es posa en temes de televisió, quant a la programació; en temes de radiodifusió, quant a la tecnologia digital, etcètera.

El Consell Consultiu ens ha dit ben clar que aquests temes i aquests punts són susceptibles d'inconstitucionalitat, nosaltres ho recolzem, i, per tant, proposem que es faci aquest recurs i que sigui el Tribunal Constitucional qui ens digui l'última paraula.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre senyor Sergi de los Ríos.

El Sr. de los Ríos

Moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, com deia, s'ha comentat àmpliament, estem comentat la Llei 62/2003, de mesures fis-

cals, administratives i d'ordre social, també anomenada Llei d'acompanyament dels pressupostos generals de l'Estat.

Aquesta Llei de pressupostos generals de l'Estat ja s'ha comentat que ha esdevingut un conglomerat de mesures i que comporta tota una múltiple normativa, el que el mateix Dictamen del Consell Consultiu anomena «un calaix de sastre». Un calaix de sastre que, amb aquest mateix Dictamen, subratlla que es tracta d'una defectuosa tècnica legislativa, precisament per aquest contingut heterogeni i asistemàtic.

De fet, el que provoca amb el seu abús, com qui m'ha precedit ja ha comentat àmpliament, és un increment de la incertesa jurídica per manca de referència i també una manca de debat polític, en tant que amb aquestes modificacions de lleis el que fan és obviar o passar del debat polític.

Com bé s'ha dit anteriorment, hi ha una llista en aquest Dictamen del Consell Consultiu d'onze invasions de les competències de la Generalitat que dictamina com a inconstitucionals, de fet es vulnera l'ordre de distribució de competències.

Aquesta és la conseqüència d'aquest afany del Govern espanyol del PP, en funcions, d'erosió constant de l'autogovern de Catalunya. Estem davant del que seria un sistemàtic afany de voler erosionar el ja minso autogovern de Catalunya. Per tant, estariem en una sèrie d'actuacions del Govern del Partit Popular, on la seva intocable Constitució espanyola també l'estan vulnerant en aquest aspecte. De fet, aquests onze punts corresponen a àmbits molt variats, com hem estat comentant anteriorment; estem en àmbits com assistència social, treball, agricultura, medi ambient, pel que fa a Llei de residus, Pla hidrològic nacional, audiovisuals, etcètera.

Com que ja abans els que m'han precedit han comentat la majoria d'aquests punts, i per tal d'agilitzar aquest debat, m'agradaria només entrar en alguns d'aquests.

De fet, pel que fa a l'article 33, on es crea el que s'anomena el Consejo per a la promoció de la igualtat de tracte i no-discriminació de les persones per l'origen racial o ètnic en els àmbits de l'educació, les prestacions i serveis socials i l'habitatge... Bé, en aquest àmbit, competència exclusiva de la Generalitat, estem parlant de l'assistència social; per tant, estem parlant d'una competència exclusiva de la Generalitat que es veu envaïda per aquesta creació del Consejo. Per tant, en aquest punt, estariem totalment d'acord amb el Dictamen del Consell Consultiu quant a la seva inconstitucionalitat.

En un altre article, concretament el 127, es modifica la Llei o el Reial decret legislatiu, concretament, de l'avaluació d'impacte ambiental. Concretament, l'apartat tercer integra la intervenció administrativa mediambiental, que era competència exclusiva autonòmica, i l'estudi d'impacte ambiental, competència estatal quan es tracta de plans o projectes realitzats pel mateix Estat. Per tant, l'Estat fa ús de la competència bàsica estatal per a sostroure una competència executiva cedida a les comunitats autònomes.

En un altre article, concretament el 128, i en el seu apartat segon, hi ha una modificació de la Llei de re-

sidus, amb referència als sòls contaminants. Concretament, l'Informe de situació haurà de contenir una avaluació preliminar. El que segons les sentències del Tribunal Constitucional esdevenia bàsic i estatal era l'establiment d'uns nivells de qualitat mínims, per tant, la fixació i estàndards per a declarar un sòl com a contaminant. En conseqüència, l'avaluació preliminar va més enllà d'això que les sentències del Tribunal Constitucional establien com a bàsic i estatal. I aquí és on rau el motiu d'inconstitucionalitat d'aquest article 128.

Per una altra banda, en l'article 129 hi ha les modificacions de diversos preceptes de la Llei d'aigües, concretament, en l'apartat setè d'aquest article 129, s'atribueix al Govern espanyol la competència de fixar l'àmbit territorial de cada demarcació hidrogràfica, fet que vulnera la Constitució. I en l'apartat 21 afegeix detalls al procediment d'elaboració i revisió dels plans hidrològics de conca; inclou una referència a l'actuació subsidiària del Govern espanyol, en cas de falta de proposta. Per tant, com no està limitada als plans d'elaboració, la competència de l'Estat, aquí és on també rau la inconstitucionalitat.

Entrariem a continuació en la disposició addicional vint-i-tresena, que fa referència a la ja comentada Llei del pla hidrològic nacional. Concretament, en aquest punt es deroga l'apartat on s'indicava que el Pla integral del delta de l'Ebre definia el règim hídric del riu, que permetés un desenvolupament de les funcions ecològiques del riu, del delta i de l'ecosistema marí pròxim. Aquesta derogació es substitueix dient que aquest règim hídric del riu, per tant el cabal mínim, el determinarà el procediment legal establert en la Llei d'aigües. De fet, el Dictamen el titlla d'inconstitucional, perquè el règim hídric del riu Ebre l'havia de fixar una col·laboració entre l'Estat i la Generalitat, en aquest cas, amb la figura del Pla integral del delta de l'Ebre.

El nostre acord d'interposar recurs d'inconstitucionalitat és només amb un clar objectiu, en aquest punt concret, que és demostrar la contradicció que ha existit en el Govern espanyol del Partit Popular, en tant que Constitució intocable i Pla hidrològic intocable han entrat en una gran contradicció. Són tan intocables que han entrat en una contradicció.

La veritable solució no rau en aquesta presentació de recurs d'inconstitucionalitat en aquest punt. La veritable solució passa per derogar el Pla hidrològic nacional que, com bé s'ha recordat abans, va ser votat en el Congrés espanyol pel Partit Popular i Convergència i Unió. Una derogació d'un pla hidrològic nacional on molt informes que estan venint d'Europa ens estan donant la raó. Però no només passa per la derogació d'aquest Pla hidrològic nacional, sinó també per redactar el Pla estratègic de conservació del delta de l'Ebre, un pla estratègic absolutament desvinculat del transvasament.

Recordem que aquell Pla integral del delta de l'Ebre, que recollia el Pla hidrològic nacional, no deixava de ser una almoïna a canvi de transvasament. El que es demana és redactar un pla estratègic de conservació del delta de l'Ebre, desvinculat de qualsevol transvasament.

Esperem i desitgem que el nou Govern espanyol apliqui aquestes veritables solucions, per tant, aquesta de-

rogació del Pla hidrològic nacional. I, pel que fa a Catalunya, ja entra dins el programa de govern el que es va anomenar el compromís de l'Ebre.

Finalment, deixin-me fer un apunt. Crida l'atenció, quan es llegeix el Dictamen del Consell Consultiu, que l'article 125, tot i que no el declara d'inconstitucional, sí que parla de la urgent ocupació de béns afectats per l'expropiació, quant a totes les obres del transvasament del Pla hidrològic nacional. I deixin-me fer aquest apunt i cridar l'atenció sobre aquest tema perquè va molt lligat a aquesta urgent ocupació el que en cert moment es va intentar fer, aquella mena de neoinauguracions fantasmes, abans i durant les eleccions, concretament, doncs, les que es van fer a Vinaròs, on es va fer tot un xou mediàtic, només amb un objectiu clarament electoralista i que tota la ciutadania va veure que senzillament era una posada en escena i res més. Per tant, aquesta urgència d'ocupació de béns afectats potser portava una clau totalment electoralista.

Per acabar, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, votarem favorablement la interposició del recurs d'inconstitucionalitat, tot esperant que d'ara endavant es redueixin a la mínima expressió, per no dir a zero, les interposicions de recursos d'inconstitucionalitat com a conseqüència del nou Govern espanyol

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. És el torn de la senyora María Ángeles Olano, del Grup Popular. Si vol, pot fer la intervenció des de... (*Veus de fons.*) Doncs, té la paraula.

La Sra. Olano i Garcìa

Bé, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, realment avui hem tingut un plantejament sorprenent dintre una cambra com aquesta, si es pren amb el rigor que es pren, i sobretot tenint en compte que es tracta d'una llei d'acompanyament, una llei que es fa, doncs, per pràctica legislativa –després entrarem en l'oportunitat de la tècnica o no– i sobretot perquè les lleis, el Govern –en aquest cas, estem parlant d'una llei del Govern de l'Estat– les fa per governar i executar les seves polítiques; no pas per fer ni la guitza a la resta de partits, ni per saltar-se la Constitució.

Quant a la tècnica legislativa, doncs, la utilització d'aquest tipus de lleis que s'anomenen lleis d'acompanyament, d'això, no en deriva el fet que sigui constitucional o no. Haurem de veure en quins punts entra i realment quin és el repartiment competencial i, ens agradi o no... I sobretot, amb referència al que ha fet el diputat d'Esquerra Republicana, dient «la seva intocable Constitució Espanyola», doncs, sí, miri, és que els legalistes i la gent democràtica ens creiem la Constitució, perquè, fins que no es canviï, és la nostra norma fonamental. I hem de recordar que les bases de les nostres competències recollides en l'Estatut d'autonomia provenen precisament de la Constitució, que és la que dicta, a través del seu article 149, quines són les competències exclusives de l'Estat i quines poden ser assumides, si escau, per les comunitats autònomes.

Per tant, la tècnica legislativa pot ser més oportuna o menys..., sacrificat o no, depèn del moment, però el que sí que li puc ben fer arribar és que no podem considerar que una llei és inconstitucional pel fet que sigui mitjançant la tècnica de la llei d'acompanyament, perquè els mateixos destinataris, com ha recollit el Consell Consultiu, que ens diu en el Dictamen que ha estat demanat per la cambra, per la interposició o no d'aquest present recurs..., ens diu que ni els destinataris d'aquestes lleis es poden sentir afectats pel fet que pugui suscitar-se una incertesa o no pel fet que es tracti mitjançant una llei d'acompanyament. Per tant, la conveniència o no, realment, el Parlament no és el punt idoni, en tot cas, la Comissió de Justícia seria la que hauria d'observar si era el moment de completar la tècnica legislativa o no. I, si realment la resta de membres la consideren tan agosarada, potser sí que ens haurem de plantejar a nivell municipal, a nivell autonòmic i a nivell estatal si aquesta tècnica pot ser considerada o no.

Però jo torno a reiterar que, si volem –i sempre ho demanem, els juristes, realment–, la llei reculli el que la societat necessita en cada moment. Si realment demanem que els jutjats siguin àgils, hem de fer tècniques com aquestes, tècniques àgils. I això és el que pretenia, ni més ni menys, aquesta tècnica legislativa.

Jo no entraré en el contingut d'aquesta norma, perquè sobre això el Dictamen del Consell Consultiu em sembla prou extens, però el que sí que voldria dir al senyor Rull, quan abans ens ha dit, fent un gran paradigma, que fins ara tots els recursos s'emparaven en la Sentència del Tribunal Constitucional, i ara és polític, doncs, no, senyor Rull, de cap manera –de cap manera–, això no ha propiciat el canvi de Govern, perquè, jo ho dic, que ja acabo d'entrar fa poc, però, ja, pels meus companys en legislatures anteriors, li puc ben dir que el que s'ha fet és una manipulació constant i una utilització i abús del to democràtic –o intentant vestir-lo de to democràtic–, de la involució i laminació de les competències. És, bé, i pot ser –i no dic que aquest sigui el cas– que en un moment donat pugui suscitar-se, doncs, un conflicte de competències, però, perdoni, la mateixa Constitució ja ens permet a les cambres parlamentàries de les comunitats autònomes interposar el recurs. I, com ja vaig dir en un recurs inconstitucional en un ple anterior, si és que realment ho considerem, ho plantejarem i ho traslladarem al Tribunal Constitucional. I aquest serà l'únic..., perquè cap parlamentari no pot dir, com s'ha dit avui, que pulveritzàvem, violaven. Si us plau, em sembla que estem utilitzant un diàleg parlamentari que no és el moment ni és el to adequat, si realment ens estem creient el que estem fent. Perquè, ho repeteixo, nosaltres podem dir que considerem que el recurs ha de prosperar o que el recurs no ha de prosperar, però nosaltres no som ningú, per a això tenim el Tribunal Constitucional que serà qui haurà de dir si la norma és constitucional o no.

Per tant, això que fins ara no s'havia utilitzat el tema polític, la veritat, no sé si vostè hi era o no a la cambra, però em sembla que no era el cas. I, sobretot sí que crec que tots els grups hem d'aprendre una cosa, i és que en democràcia tots hem de fer autocrítica: els que gua-

nyen, els que no guanyen, perquè, realment, el to del diàleg, com estava dient, estava arribant a un punt que realment considero que s'estava presumint fins i tot d'una mala fe legislativa, que s'ha sentit alguna vegada, i crec recordar que, amb la nostra Constitució i amb el nostre sistema legal, tenim el que és el principi de presumpció d'innocència.

I jo, la veritat, els vull demanar que facin, doncs, un exercici i que realment considerin que, si la nostra alta institució és el Tribunal Constitucional, deixin que ho sigui el Tribunal Constitucional, que en aquells moments ja en parlarem si el precepte era constitucional o no, però fins aquells moments no es pot fer. I perquè no hi ha una manifestació més antidemocràtica que considerar que el que no pensa igual que tu no és democràtic. I això és el que s'està abocant contínuament aquests anys, contra les iniciatives o contra els recursos que el Partit Popular de Catalunya defensava en aquesta cambra.

Per tant, ho repeteixo, nosaltres confiem en la Constitució, nosaltres considerem que tots hem de respectar-la, i, si escau, quan es modifiqui, acceptarem la nova norma, però, si no ens creiem realment les nostres institucions, realment, no tenim cap tipus de credibilitat en el que estem dient.

També, referint-me a la intervenció que ha fet el Grup d'Iniciativa, la senyora Bet Font ens ha dit que «sort que hi havia hagut un canvi». Jo li vull recordar que el nivell de conflictivitat que hi ha, que hi ha hagut durant l'etapa en què ha governat el Partit Popular, ha estat molt més baixa que en l'època socialista, i que, en tot cas, si s'ha de plantejar un recurs, es plantejarà, i, si la norma està ben feta, es farà. Per tant, sort, doncs, quan estem parlant de conflicte competencial, em sembla que no ho era.

I el que sí que és veritat és que, ho repeteixo, aquesta conveniència o no d'aquesta normalitat democràtica, de reduir aquest nivell de conflictivitat, ens l'hem d'aplicar. Ens l'hem d'aplicar perquè el que s'ha fet des d'aquesta cambra és una utilització pamfletària i pancartista, moltes vegades, del que no es podia dir per una altra via, i per tant, em sembla que tots –i m'hi estic incloent, senyor Terrades– hem de fer un exercici democràtic de moderar el to. Perquè el que no es pot venir aquí, senyor Rull, és a fer la *Salsa Rosa* del que li ha dit no sé qui a no sé qui d'un ministre. No, escolti'm, per a això està el passadís, li ho dic sincerament. I, per tant, per tot això i per les paraules «vertides», considerem que es pot considerar l'oportunitat o no del plantejament d'aquest recurs d'inconstitucionalitat, però nosaltres considerem que per a això estan les normes, i com he dit molt bé, senyor Sergi de los Rios, no és la meva Constitució intocable, és la Constitució de tots, i a més votada per consens.

Per tant, la nostra imaginació infinita, que ha dit que tenia el senyor del Partit Socialista, que en tenim, doncs, també li recomano, perquè per governar s'ha de tenir imaginació, i sobretot tenir sensibilitat i saber captar què ens demana la gent.

Per tot això, el vot del Partit Popular de Catalunya serà contrari a la interposició del recurs d'inconstitucionalitat i únicament serà el Tribunal Constitucional el que ens digui si era adequada la seva interposició.

litat i únicament serà el Tribunal Constitucional el que ens digui si era adequada la seva interposició.

Moltes gràcies, senyor president. (*Remor de veus i alguns aplaudiments.*)

(*El Sr. de los Rios i Martínez demana per parlar.*)

El president

El senyor de los Rios. Demana la paraula per...?

El Sr. de los Rios i Martínez

Sí. Per al·lusions.

El president

Un minut.

El Sr. de los Rios i Martínez

A veure, quant a la Constitució espanyola, que deia que ja estava votada per consens, a veure, va haver-hi gent que va votar-hi a favor, i gent en contra, i gent que es va abstenir. Evidentment. Per tant, això del consens ho podríem posar... Per tant, nosaltres, des del Grup d'Esquerra Republicana, i nosaltres per qüestió d'edat, doncs, no vam tenir oportunitat de votar-la, però sí que des del Grup d'Esquerra Republicana en aquell moment, doncs, es va demanar el vot en contra, precisament, per no recollir entre d'altres coses el dret a l'autodeterminació del poble de Catalunya.

El president

Sí, senyora diputada.

La Sra. Olano i García

En tot cas, senyor Sergi de los Rios, el que li dic... Miri, jo no estava apellant si vostès van votar a favor o en contra d'aquesta norma, sinó que vostè, que està representant aquí ciutadans de Catalunya, el que ha de fer és respectar la Llei i les normes, i per tant el fet que el seu Grup estigués en aquells moments a favor del consens o no, més que mai, i vostès que diuen que s'ha de parlar amb tots, doncs, també respectin les normes, que després d'una transició democràtica vam aconseguir arribar a un text únic. Per tant, repeteixo, no és la nostra Constitució, en tot cas, és la Constitució vigent i de tots els espanyols, i també catalans.

Moltes gràcies. (*Remor de veus.*)

El president

Senyor Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Senyor president, bàsicament per contradiccions. Em sembla que la diputada..., sí, sí, la diputada del Partit Popular no ho ha entès, quan jo parlava de política i d'elements jurídics. Si em permet, senyor president.

El president

Un minut.

El Sr. Rull i Andreu

Molt bé. Bàsicament, el que deia és que el Tribunal Constitucional tardarà molt a poder decidir en un sentit o en un altre respecte a aquest recurs d'inconstitucionalitat, i nosaltres el que dèiem és: hi ha una altra via que vostè no ha entès, que és modificar en el Congrés dels Diputats. Resoldrem ràpidament el tema. I segon, diu: *Salsa Rosa*. Jo no tinc el costum de veure aquests programes, però escolti, *Salsa Rosa*, no: Diari de sessions del Senat. Informi's, miri-s'ho, i miri el capteniment que tenen els seus exministres.

Gràcies. (*Remor de veus. Pausa.*)

El president

Per acordar d'interposar recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 62/2003, de 30 de desembre, de mesures fiscals, administratives i de l'ordre social, cal la majoria absoluta. Es voten conjuntament les dues propostes. Comença la votació.

La proposta ha estat aprovada per 113 vots a favor i 15 en contra.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les dos quarts d'una del migdia i nou minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 15

La sessió s'obre dos quarts d'una del migdia i nou minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major, el lletrat major i el lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seuen el conseller de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, la consellera d'Ensenyament i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Designació dels senadors que han de representar la Generalitat al Senat (tram. 280-00002/07). Grups Parlamentaris. Designació.

El president

S'obre la sessió.

———— **Designació dels senadors que han de representar la Generalitat al Senat**
(tram. 280-00002/07)

Designació dels senadors que han de representar la Generalitat al Senat. Demano la secretària primera que doni lectura als candidats a senadors presentats pels grups parlamentaris.

La secretària primera

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Si no hi ha cap objecció, queden designats per representar la Generalitat de Catalunya al Senat els il·lustres senyors: Grup Parlamentari de Convergència i Unió, senyor Jordi Casas i Bedós, senyor Pere Macias i Arau; Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, senyor Ramon Espasa i Oliver, senyora Maria Assumpta Baig i Torras; Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, senyor Carles Bonet i Revés; Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, senyor Josep Piqué i Camps; Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, senyor Jaume Bosch i Mestres.

El president

D'acord amb la norma supletòria de l'article 81.1 del Reglament, l'elecció de persones pot fer-se per assentiment o per votació electrònica secreta, sempre que el nombre de candidats sigui el mateix que el nombre de llocs a proveir. Els proposo que la ratificació dels candidats presentats pels grups parlamentaris sigui feta per assentiment.

Així, doncs, queden designats per representar la Generalitat de Catalunya al Senat els il·lustres senyors que s'han esmentat fa un moment.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts d'una del migdia i onze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 16

La sessió s'obre a dos quarts d'una del migdia i onze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seuen el conseller de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, d'Economia i Finances, la consellera d'Ensenyament i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Declaració institucional amb motiu del Dia Mundial de l'Aigua (tram. 401-00002/07). Junta de Portaveus. Substanciació.
2. Proposició de llei dels recursos contra les qualificacions dels registradors de la propietat de Catalunya (tram. 202-00005/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació de la presa en consideració.
3. Proposició de llei de modificació de la Llei 14/1984, del Síndic de Greuges, modificada per la Llei 12/1989 (tram. 202-00006/07). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.
4. Proposició de llei sobre l'habitatge (tram. 202-00012/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació de la presa en consideració.
5. Interpel·lació al Consell Executiu sobre les millores en els barris i les àrees urbanes amb necessitats urgents d'inversió (tram. 300-00346/07). Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació pel procediment d'urgència.
6. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'infraestructures, amb especial referència al túnel de Bracons (tram. 300-00347/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació pel procediment d'urgència.
7. Interpel·lació al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment pel que fa a la política d'habitatge (tram. 300-00050/07). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
8. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la contaminació atmosfèrica (tram. 300-00123/07). Sra. Bet Font i Montanyà, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Substanciació.
9. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el seu capteniment pel que fa als horaris comercials (tram. 300-00103/07). Sr. Carles Pellicer i Punyed, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.
10. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el desplegament del programa de govern pel que fa al Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació (tram. 300-00170/07). Sra. Pilar Dellunde i Clavé, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
11. Interpel·lació al Consell Executiu sobre les polítiques d'ensenyament (tram. 300-00348/07). Sr. Josep Maria Freixanet i Mayans, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació pel procediment d'urgència.
12. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el seu capteniment pel que fa als ajuts a les famílies en l'àmbit educatiu (tram. 300-00080/07). Sra. Irene Rigau i Oli-

ver, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

13. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre política exterior (tram. 302-00011/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

14. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

La llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió. D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a les cinc. La primera mitja hora serà la de les preguntes al Govern, en la segona mitja hora les preguntes al president.

————— **Modificació de l'ordre del dia**

Per tal de donar compliment a l'article 37.2 del Reglament, aquesta Presidència comunica que han estat constituïdes la Comissió d'estudi de la Situació de les Polítiques de Joventut de Catalunya, la Comissió permanent de legislatura sobre Immigració, la Comissió d'estudi del Procés de Mundialització de l'Economia i de les Repercussions en les Relacions Internacionals i la Comissió d'estudi de la Situació de la Pesca a Catalunya. Demano a la secretària segona que doni compte de la composició de les meses esmentades.

————— **Composició de les meses de les comissions****La secretària segona**

Gràcies, senyor president. La Comissió d'estudi del Procés de Mundialització de l'Economia i de les Repercussions en les Relacions Internacionals, la composició de la Mesa serà: el president, il·lustre senyor Oriol Pujol; vicepresident, il·lustre senyor Joan Ferran; i secretari, il·lustre senyor Carles Bonet. La Comissió permanent de legislatura sobre Immigració: president, il·lustre senyor Lluís Postigo; vicepresident, il·lustre senyor Josep Lluís Cleries; i secretari, il·lustre senyor Oriol Amorós. Comissió d'estudi de la Situació de les Polítiques de Joventut: president, il·lustre senyor Juan Manuel Jaime; vicepresidenta, il·lustre senyora Marina Llansana; secretari, il·lustre senyor Albert Batalla. Comissió d'estudi de la Situació de la Pesca a Catalunya: president, il·lustre senyor Joan Bertomeu; vicepresident, il·lustre senyor José Antonio Donaire; i secretària, il·lustre senyora Bet Font.

El president

Gràcies, senyora secretària.

————— **Modificació de l'ordre del dia**

El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya ha sol·licitat posposar per a una altra sessió ple-

nària els punts números 10 i 11 de l'ordre del dia, que són: interpellació al Consell Executiu sobre el desplegament del programa de govern pel que fa al Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació; interpellació sobre les polítiques d'ensenyament.

A petició de tots els grups se sollicita també alteració de l'ordre del dia, per tal que el punt tercer, presa en consideració de la Proposició de Llei de modificació de la Llei 14/84 del Síndic de Greuges, modificada per la Llei 12/89, sigui posposada per a una altra sessió plenària. Si no se suscita cap objecció, es consideraran acceptades aquestes propostes.

Declaració institucional amb motiu del Dia Mundial de l'Aigua (tram. 401-00002/07)

El primer punt de l'ordre del dia és la Declaració institucional amb motiu del Dia Mundial de l'Aigua.

Té la paraula la secretària primera.

La secretària primera

«Per acord de l'Assemblea General de les Nacions Unides, el 22 de març de cada any es commemora el Dia Mundial de l'Aigua.

»L'aigua és un bé fonamental per a la vida i la salut. La realització del dret humà a disposar d'aigua és imprescindible per a portar una vida saludable, que respecti la dignitat humana. En aquest sentit, el Parlament de Catalunya és conscient de la importància d'una gestió correcta de l'aigua i de la disponibilitat d'aquesta com a factor clau per al progrés humà i per al manteniment dels sistemes naturals.

»Especialment enguany, el Parlament de Catalunya vol recordar que el setembre del 2003 el Parlament Europeu va declarar que l'accés a l'aigua potable és un dret humà bàsic. Així mateix, el Parlament s'adhereix a la Resolució adoptada pel Consell Europeu del Dret del Medi Ambient sobre el reconeixement del dret a l'aigua potable en els Estats membres de la Unió Europea, en la qual es recomana a cadascun d'aquest Estats que prenguin les mesures apropiades per assegurar l'efectivitat del dret a l'aigua.

»A Catalunya, ens cal fer pedagogia sobre la gestió d'aquest bé públic, de manera que l'ús es fonamenti en criteris de sostenibilitat, racionalitat i equilibri territorial.

»Palau del Parlament, març de 2004.»

El president

Moltes gràcies.

Proposició de llei dels recursos contra les qualificacions dels registradors de la propietat de Catalunya (tram. 202-00005/07) (retirada)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei dels

recursos contra les qualificacions dels registradors de la propietat de Catalunya. Per presentar-la, té la paraula, pel Grup de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Carles Puigdomènech.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller. El Grup de Convergència i Unió va presentar aquesta Proposició de llei sobre recursos respecte a les qualificacions dels registradors de la propietat en matèria de dret privat català. La nostra intenció era procedir a la seva defensa. De totes maneres, amb caràcter previ a la presentació d'aquesta iniciativa, hem estat comentant amb els diferents grups de la cambra la possibilitat de traslladar-ho a través d'una ponència conjunta, en la qual aquest document servís de base de treball. I per tant, tenint en compte que aquest és un tema que certament havia estat elaborat i participat en l'anterior legislatura per part dels diferents grups de la cambra –no sé si amb el que dic expresso el sentit de tots els grups–, procediríem a la retirada d'aquest punt, amb el benentès que hi haurà una ponència conjunta, formada pels diferents grups, per, ho repeteixo, a partir d'aquest document de treball, procedir al més aviat possible a l'aprovació de la llei que reguli aquests procediments en matèria de qualificacions dels registradors de la propietat.

Moltes gràcies.

(*El Sr. Sirera i Bellés demana la paraula.*)

El president

Senyor Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Per agrair al Grup de Convergència i Unió la retirada d'aquesta proposta, però, en tot cas, dir-li que amb nosaltres no han parlat d'aquesta ponència conjunta i, en tot cas, sí que ens agradaria haver pogut, doncs, comentar aquest tema, no?

Gràcies.

El president

Senyor Puigdomènech.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Senyor Sirera, té tota la raó. En tot cas, ho he hagut de fer explícitament en aquest moment i amb aquesta intervenció per falta de temps material, perquè aquest acord no ha arribat fins fa exactament cinc o deu segons. (*Remor de veus.*)

El president

Molt bé. Entenc, doncs, que queda retirat aquest punt de l'ordre del dia.

Proposició de llei sobre l'habitatge (tram. 202-00012/07)

I passem al quart punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei sobre l'habitatge. Té la paraula per a presentar-la, pel Grup de Convergència i Unió, el senyor Carles Puigdomènech.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller. El Grup de Convergència i Unió presenta aquesta Proposició de llei en matèria d'habitatge, una proposició de llei que des del punt de vista del nostre Grup forma part d'un conjunt de mesures que anirem impulsant aquests propers dies, en una qüestió sensible i important com és la de l'habitatge, que certament ocupa i preocupa totes les forces polítiques d'aquest Parlament.

Avui presentem aquesta Proposició de llei de l'habitatge. Ja anuncio que properament presentarem una interpellació sobre aquesta qüestió concreta, una interpellació per als temes d'habitatge, i, per tant, també, la subsegüent moció, on es recolliran el conjunt d'iniciatives que, al nostre criteri, entenem que caldria emprendre en una qüestió com aquesta, que és, ho repetixo, important.

En honor de la veritat, és cert que tots els grups –i la passada legislatura aquest va ser un tema recurrent i important– han presentat iniciatives i han mostrat la seva preocupació per aquesta qüestió. I també és cert, en honor a la veritat, que entre tots i per part de les diferents administracions i partits que les governen, amb diferent grau de compromís, però fins ara no hem sabut entre tots abordar de forma eficaç aquesta problemàtica. I el cert –i seria absurd que ara ho neguéssim, perquè és la realitat–..., els preus han continuat pujant.

Les causes per les quals ens trobem en aquesta situació són de tots conegudes. Jo crec que no hi ha discrepàncies fonamentals amb el que ens ha portat a aquesta situació: problemàtiques derivades de la situació econòmica, fins i tot amb efectes perversos de qüestions positives, com la baixada dels tipus d'interès, com per exemple l'estabilitat en molts casos –no sempre, però en molts casos– del mercat laboral, és a dir, qüestions positives des d'un altre punt de vista, però que han provocat aquest efecte de pressió de la demanda sobre una oferta d'habitatge en aquell moment continguda, i que han provocat també, han ajudat aquest increment de preus.

Altres efectes, com per exemple utilitzar el mercat immobiliari com un valor refugi per diferents inversions procedents d'altres àmbits, com per exemple el borsari, en determinats moments en què hi havia unes davallades dels valors.

Causas de tipus demogràfic: una d'important, a la qual som sensibles, la de l'emigració; també l'allargament de l'esperança de vida; la sortida al mercat, de cop, de tot el que en podríem dir el *baby boom* dels anys seixanta.

Pròpies de la naturalesa del mercat immobiliari; per exemple, el mateix funcionament d'aquest mercat, un mercat bàsicament de demanda, en què, els preus, els fixa fonamentalment el venedor, i, per tant, sempre s'acaba posant el preu que està disposat a pagar el comprador, un comprador que, per aquests motius que dic, ha adquirit, fins i tot en alguns casos artificialment, un increment de la seva capacitat de compra. També un mercat rígid, en què els processos de transformació del sòl i d'edificació no són immediats i que, per tant, provoquen tensions perquè hi hagi una oferta adequada en cada moment a la demanda que es preveu.

I també, com he dit abans, segurament una manca de reacció suficient, en conjunt, amb diferents graus de compromís per part de les diferents administracions a l'hora d'abordar aquesta qüestió. És evident que la manca de recursos financers, problema endèmic de l'Administració local, ha contribuït perquè sòls que es podien haver destinat a aquesta finalitat hagin estat objecte de venda en subhastes, com a sistema típic de finançament municipal; també ha evitat que hi hagués sòl suficient per destinar-lo a la construcció d'habitatges protegits. També és cert que la limitació d'uns preus màxims de venda que no responen, en els habitatges protegits, a la realitat social i econòmica catalana ha provocat una desmotivació important del sector privat a l'hora d'entrar en el mercat d'habitatge protegit, llevat d'honroses excepcions, en molts casos d'entitats sense ànim de lucre i vinculades al tercer sector.

I, per tant, un conjunt de causes que, una vegada diagnosticades, ens porten necessàriament a plantejar una sèrie de mesures, algunes com aquesta Proposició de llei, altres que explicarem, com he dit, properament, i que des de Convergència i Unió passen per prioritzar la concertació institucional i política. És fonamental en aquest tema que anem tots plegats, que anem tots a una. Evidentment, el Govern de Catalunya ha canviat; també ha canviat l'oposició i el seu estil. Els ho dic perquè la passada legislatura nosaltres vam ser víctimes d'una agressió duríssima en aquesta qüestió per part de determinats grups que, des de la seva pròpia responsabilitat de govern en altres àmbits, no estaven fent el que tocava.

Nosaltres, ja els ho anuncio, el nostre estil d'oposició és diferent. Sempre hem apostat per la concertació, també política, i en un tema sensible com aquest. I prova d'això –i el conseller jo crec que en va ser també un protagonista destacat en el seu moment– va ser l'esforç, entre tots, de consens, malgrat algunes petites discrepàncies, per exemple, quan vam estar discutint la Llei d'urbanisme de Catalunya.

Lligada a aquesta necessitat de concertació i de consens, tenim la necessitat d'una promoció autèntica de sòl i habitatge a Catalunya. Aquí també anuncio que nosaltres no seguirem el criteri aquest d'alguns de vostès que, pensant-se que no manarien allà on manen, van fer promeses absolutament desorbitades, i que fins i tot persones amb responsabilitats actualment i encertadament de govern en l'àmbit de les polítiques d'habitatge, com per exemple la senyora Carme Trilla, en el seu moment ja ho criticaven, no? Tinc aquí algun recull de premsa, per exemple, de la senyora Carme Trilla criti-

cant les promeses de construir 65.000 pisos, que deia que eren poc meditades, precipitades i arriscades, que es feien promeses per part, per exemple, de les forces majoritàries a l'Ajuntament de Barcelona.

Nosaltres no entrarem en aquesta dinàmica, no hi entrarem. Entenem que calen polítiques realistes, que cal adoptar mesures amb fermesa, que cal potenciar el que ja s'ha fet des de l'anterior Govern; s'ha d'anar més enllà, ja dic, en la promoció pública de sòl i habitatge. Possiblement el camí del nou Govern serà més fàcil gràcies a l'increment de sòl apte per urbanitzar i destinar a habitatge protegit que la gestió, fonamentalment a través de l'Institut Català del Sòl, ha fet aquests últims anys, a través de l'aplicació del que se'n va dir el Pla de xoc de sòl i habitatge; per cert, molt criticat llavors per l'oposició, tot i que concertat amb molts ajuntaments, també, de la llavors oposició i que ara poden ajudar –ajudar, no dic resoldre del tot, però sí que ajudar– a aquest increment de sòl per a habitatge protegit.

El foment de la remodelació, de la rehabilitació; el desplegament fonamental de les prescripcions de la Llei del sòl, pel que fa al sòl, per a les reserves per a habitatge protegit. Aquí hi tenen un paper molt important els ajuntaments, però des de la Generalitat també se'ls pot ajudar perquè facin aquesta feina.

I, evidentment, buscar la complicitat de la iniciativa privada perquè entri també en tot el que és l'habitatge protegit, a través de mesures fiscals, mesures administratives, mesures afavoridores de la intermediació, etcètera.

Polítiques d'infraestructures i transport públic, polítiques fiscals a favor dels promotors, també a favor de les persones amb rendes més disminuïdes, i una legislació apta i adequada a aquestes necessitats; legislació que nosaltres ja vam iniciar pel que fa a la Llei de l'urbanisme, i ara –i aquí ja entro més en el que és l'objecte concret d'aquesta Proposició de llei– pel que fa el que és la Llei de l'habitatge.

Llei de l'habitatge la necessitat de la qual va ser reconeguda i reclamada per tots els grups d'aquesta cambra a la passada legislatura; la disposició addicional vuitena de la Llei de l'urbanisme ja en parlava. Certament, el Govern va presentar el seu projecte amb uns tres o quatre mesos de retard i no va tenir temps de tramitar-se i acabar-se aprovant la passada legislatura. Però això no vol dir que no continuï sent necessària, aquesta Llei de l'habitatge, que, com repeteixo, era reclamada per tots els grups.

La Llei de l'habitatge, sigui la que sigui la que resulti al final, evidentment no resol tots els problemes de l'habitatge; és una Llei necessària, però no és suficient. Fixa un marc general de regles de joc en el tema de l'habitatge; no entra en polítiques concretes, perquè aquestes correspondran als plans de l'habitatge i a totes les altres mesures com les que he enunciat, sinó que fixa una regla de joc, però que obre la porta també a innovar, adaptar, adequar i introduir mecanismes i instruments necessaris per a les noves realitats d'avui en dia, facilitant un autèntic règim de protecció pública i social d'habitatge amb caràcter pròpiament català, en què s'incentivi també el lloguer, el foment de la reha-

bilitació, la de les àrees de rehabilitació, i, per tant, ajudant en el seu conjunt després d'aquesta aplicació de polítiques d'habitatge tant des del sector públic com el privat.

A Catalunya hem tingut fins ara una llei d'habitatge important i innovadora, la Llei 24/91, una llei que va ser capdavantera, que va introduir garanties als usuaris; els drets pel que fa, per exemple, a l'adquisició i transmissió d'habitatge, pel que fa, per exemple, al llibre de l'edifici, a les responsabilitats dels actors, al règim sancionador, etcètera. Però aquesta aparició de noves demandes, de nous fenòmens, com per exemple el *mobbing* immobiliari; per exemple, els problemes de sobreocupació d'habitatges en determinades àrees de les grans ciutats, que pateixen especialment sectors vinculats a la immigració. Aquesta conveniència de regular-ne nous aspectes fa convenient, al nostre criteri, la presentació d'aquesta Llei.

Com que veig que se m'acaba el temps, m'avanço a la crítica que segurament se'ns farà, i se'ns farà dient que aquest text coincideix amb el que, efectivament, va presentar l'anterior Govern com a projecte de llei. No podria ser d'una altra manera. Aquell text, impulsat des del Govern de Convergència i Unió, era un compromís electoral de Convergència i Unió i respon a les expectatives i al que creu que cal fer per part de Convergència i Unió. Estava en el nostre programa i, per tant, el reiterem. Ens consta que a l'anterior legislatura els grups actualment al Govern no estaven disposats a votar-lo; per tant, era absurd que decaigués definitivament i, per tant, era obligació nostra tornar-lo a presentar ara aquí, de nou, per al seu debat i discussió pel nou Parlament.

Acabo, senyor president, molt ràpidament. Els grups que actualment formen part del Govern no van presentar en la passada legislatura ni fins ara, de moment, cap iniciativa que comporti una regulació global de l'habitatge. En tot cas, el conseller –lamento que ara no hi sigui– va anunciar en la seva compareixença que en el termini de sis mesos des de la compareixença o des del mes d'abril, en què presentarien un nou pla d'habitatge, faria el projecte de llei.

Acabo. Jo plantejo: no és millor, malgrat que la Proposició que presentem tingui deficiències, si volen, mancances que a través de les seves esmenes es puguin incorporar, tenir una llei que si prenem en consideració avui...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Puigdomènech i Cantó

...el mes de juny, tindrem acabada... Sí, ja acabo.

El president

De veritat, però acabi de veritat.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Sí, deu segons. (*Remor de veus.*) Que tindrem aprovada el mes de juny, o esperar els sis mesos perquè el

Govern la presentí, que vol dir que ens n'anirem als mesos d'octubre, novembre, i no tindrem llei de l'habitatge en aquest Parlament fins a mitjans de l'any que ve. L'opció és: què prefereixen?, el protagonisme de la seva llei, o que la tinguem aquest mes de juny, en interès de tots i amb les aportacions i consens de tots, ja, d'una forma molt més ràpida, en aquest moment?

Moltes gràcies, per la seva benevolència, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició, tenen la paraula els grups parlamentaris. En primer lloc, ho pot fer el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre senyor Robert Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, en el tema de la situació de l'habitatge a Catalunya, que és un tema que, com es reconeixia anteriorment, es va debatre i es va discutir àmpliament, a bastament, en aquest Parlament la legislatura passada, tenim una sèrie de problemes que a mi m'agradaria assenyalar abans de començar i entrar exactament en aquesta proposta que ens presenta avui el Grup de Convergència i Unió.

El problema a Catalunya de l'habitatge no és un problema d'existència d'unitats d'habitatge, sinó que és un problema de les creixents dificultats de sectors socials per accedir a un habitatge amb condicions. La política d'habitatge que s'ha portat en els últims anys a Catalunya, reforçada per una mateixa política ultraliberal des del Govern del Partit Popular a Madrid, ha generat unes conseqüències socials, unes conseqüències demogràfiques i unes conseqüències urbanístiques.

Per un cantó, les conseqüències socials. Les conseqüències socials són aquestes que diuen, i que a més a més assenyalen tots els estudiosos, que hi ha gent que té moltes dificultats per accedir a un habitatge, en virtut de la manca d'habitatge de lloguer, en virtut de la caiguda de l'habitatge de protecció oficial, en virtut de l'alt preu de l'habitatge, tant de lloguer com de compra.

Les demogràfiques. Les demogràfiques són aquelles que diuen que pràcticament el 70 per cent dels joves a casa nostra viuen amb els pares, aproximadament, fins als trenta anys i tenen dificultats per al procés de la seva emancipació, amb un retard considerable també en l'inici de la seva possibilitat i la seva funció reproductora i el creixement de les noves famílies.

I urbanístiques. El foment de l'extensió desaforada de l'ocupació del sòl ha generat molts conflictes territorials en les nostres ciutats, està generant la presència d'espais sense serveis a les nostres ciutats i una ocupació del sòl que sempre hem dit que és «esquilmando» i que és negativa per als interessos territorials de les nostres ciutats i del nostre país.

Això ha donat una pèrdua d'allò que es diu «la complicitat del teixit urbà», i ha donat, també, lloc a fenòmens de segregació social. Perquè aquelles famílies i aquelles persones que han quedat vivint en molts dels barris

vells de les nostres ciutats no només tenen pocs recursos, no només a vegades tenen dificultats d'integració social, sinó que, a més a més, estan necessitats d'una atenció, d'una assistència molt clara per part de l'Administració pública en matèria de serveis.

I també diria i afegiria com una altra conseqüència que en aquestes polítiques que s'han portat, bàsicament polítiques d'inhibició pública en matèria de la intervenció en polítiques d'habitatge, hem anat, també, condemnant uns sectors importants de la població a viure en un habitatge que no s'adapta, i parlo de la gent fonamentalment de la tercera edat, que tenen demandes per raons de mobilitat, per raons de dependència i que no han trobat en les polítiques públiques dels diversos governs de Convergència i Unió ni del Partit Popular una sortida a la seva problemàtica.

Aquesta tendència de les polítiques públiques a no intervenir en el mercat de l'habitatge per garantir el dret de l'habitatge és el que ens ha portat fins avui en aquesta situació que tots hem de lamentar. Una profunda inhibició de les polítiques públiques ha comportat justament la pèrdua de drets per parts importants de sectors importants de la nostra població.

Aquestes polítiques han afavorit la producció. Abans se citava, el sector immobiliari també s'ha convertit en refugi de l'estalvi, i, per tant, tenim una producció superior a la necessitat de consum de l'habitatge en els nostres pobles i ciutats. S'ha acabat d'afeblir el mercat del lloguer, que és aquell mercat que pot facilitar els processos demogràfics i socials per accedir a un habitatge en primera instància. Tampoc hi ha hagut una política de contenció de preus, fins al punt que, clarament, és difícil avui establir polítiques que revertixin aquesta situació; en tot cas –en tot cas–, és l'obligació del nou Govern endreçar la caixa i fixar les pautes per a una nova política de l'habitatge.

L'interès financer del sector immobiliari ha prevalgut pels anteriors governs amb relació a l'interès social i al dret d'accés a l'habitatge. I aquesta és, diputades i diputats, la conclusió a què nosaltres arribem com a Grup amb relació al tema de l'habitatge. I, a més a més, amb efectes col·laterals greus, importants, com és el cas del creixent endeutament de les famílies en matèria de l'habitatge.

Podem dir que, actualment, un jove que vulgui emancipar-se o té l'aval del salari de la família o té els recursos que els pares li poden facilitar, però pràcticament els mecanismes que han vingut operant no li faciliten l'accés a l'habitatge. I a això s'hi ha de posar remei amb un debat en profunditat i amb les mesures convertides en Pla de l'habitatge i en llei que ha anunciat el conseller Milà en la seva compareixença.

Una política en matèria d'incentius que ha beneficiat l'habitatge de compra, però no l'habitatge de lloguer. I aquesta política d'ús del sòl que ha optat per l'expressió sense límits en comptes de treballar per justament l'ús del parc construït, la gestió, la rehabilitació del parc construït, que, sens dubte, el nostre país té la dimensió suficient per poder satisfer moltes problemàtiques de l'habitatge que avui estan plantejades i que no tenen solució.

Per tant, des del nostre Grup, què demanem? Justament el contrari d'aquestes tendències. Nosaltres no apostem per la inhibició davant d'aquesta situació de les polítiques públiques, sinó que el que estem plantejant és una intervenció pública, entesa com aquella intervenció planificada amb voluntat política d'introduir mecanismes reguladors en el mercat que millorin les condicions d'accés a l'habitatge.

Com fer-ho? La producció directa o pactada d'habitatges de protecció oficial; la creació de nous instruments públics per a la gestió del parc del lloguer; una nova política fiscal que afavoreixi sobretot el consum del lloguer, però que a la vegada serveixi d'estímul per treure l'habitatge buit al mercat de l'habitatge de lloguer; un rol més actiu en favor de la rehabilitació que ha de tenir també figures de protecció.

El Grup de Convergència i Unió ens presenta avui aquesta Proposició de llei. Com ja s'ha dit, era un text que s'havia presentat al Parlament en la passada legislatura, i que jo voldria recordar que aquest Projecte de llei és el Projecte que és fill de la mateixa política que havia portat el Govern de Convergència i Unió.

El diputat que m'ha precedit deia que en aquest tema havia atacat durament al Govern, però és que entenem que la responsabilitat del Govern no s'estava exercint de la forma que s'havia d'exercir en defensa dels drets dels ciutadans en matèria d'habitatge. Aquesta Llei, calcada de l'anterior, Projecte que es va presentar tard i malament en aquest Parlament, era justament fruit d'aquelles polítiques en les quals s'havia negociat malament amb l'Estat el Pla de l'habitatge, hi havia hagut un increment de la pressió fiscal sobre els actes jurídics documentats, d'un 30 per cent; que s'havien tractat amb reduccionisme absolut resolucions del mateix Parlament, com la 174/VI, amb relació a la reducció del consum del lloguer.

Jo recordo que es va pactar i es va aprovar per la majoria dels grups, menys Convergència i Unió, una reducció fiscal de 600 euros segons el contracte de lloguer. Després, en la Llei d'acompanyament dels pressupostos del Govern de la Generalitat, l'any 2002, això es va convertir d'un *Boeing* en un *Focker 40*; és a dir, en un petit avió de petites mesures per a petites solucions.

I, per un altre cantó, un reguitzell d'incompliments parlamentaris: incompliment de la Resolució 28/VI; de la 174/VI, apartat c, que deia que s'havia de presentar un projecte de llei en aquest Parlament; la disposició final vuitena de la Llei d'urbanisme, i, també, l'addicional 136 de la Llei de pressupostos per a l'any 2002.

Aquest Projecte, aquesta Proposició de llei, que és extemporània i que és insuficient, no acaba de satisfer, senyors diputats de Convergència i Unió, doncs, les necessitats d'una nova política de l'habitatge.

Trobem a faltar en aquesta Proposició elements claus: un nou paper per a les entitats socials que treballen en el mercat de l'habitatge; un rol més actiu que es pugui donar a les administracions públiques –no es diu res dels fons públics d'habitatge i de sòl en aquesta Llei–; no es preocupa pel fenomen de la sobreocupació dels

habitatges, que és una problemàtica social a les grans ciutats del nostre país, però també a les petites, i, en definitiva, es fa una intervenció que jo diria poruga, escassa, feble amb relació al tema de les polítiques de l'habitatge.

Per tot això, per extemporània, per insuficient, fins i tot, per imprecisa, des del punt de vista jurídic, en alguns aspectes, la posició del nostre Grup serà contrària a la presa en consideració d'aquesta Proposició, i, per tant, hi votarem en contra.

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor president. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Miquel Àngel Estradé.

El Sr. Estradé i Palau

Sí, senyor president... Senyores i senyors diputats, el Grup d'Esquerra Republicana ja anunciem que votarem en contra d'aquesta Proposició de llei sobre l'habitatge que ha presentat el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. I no ho farem pels motius que esmentava abans el representant de Convergència i Unió, que ha defensat la Proposició de llei, en el sentit que ell deia que podíem caure en la temptació de voler oferir un total protagonisme a la nostra Llei, o a la del Govern tripartit, i, en canvi, doncs, amb la qual cosa això es perdria un temps preciós. Hi votarem en contra perquè estem en desacord amb una part del contingut d'aquesta Proposició de llei i perquè, a més, ens sembla inoportuna en el temps i en el procediment.

Entenem que, tal com va dir el conseller de Medi Ambient i Habitatge en la seva compareixença al Parlament, que va ser una compareixença exhaustiva i molt pedagògica, doncs, primer, cal obrir un període de consultes amb tota la societat civil, amb tots els agents socials, econòmics i administratius implicats o sobre els quals pugui repercutir aquesta Proposició de llei; és a dir, estem parlant, per tant, dels propietaris de sòls, dels veïns, dels col·legis professionals, dels ajuntaments, de les cooperatives d'habitatge. I aquest procés de consulta requereix un temps i requereix, doncs, també, la necessitat d'obrir un diàleg fluït amb tots aquests sectors.

I, a més a més, estem també en desacord amb el contingut per una sèrie de qüestions. És a dir, entenem que el Projecte que ha rescatat el Grup Parlamentari, doncs, de Convergència i Unió... –i amb això no volem dir que el fet de rescatar-lo sigui un demèrit, només és una constatació, però–, entenem que conté algunes mancances; per exemple: la falta de concreció de responsabilitats concretes de la Generalitat més enllà del foment i la promoció en molts àmbits; també la falta d'ambició en la definició de noves formes de cessió i ús de l'habitatge, així com en el paper de les entitats sense afany de lucre, la intermediació, les bosses d'habitatge i altres actuacions singulars; la indefinició del deure de rehabilitació; els mecanismes del dret a ajut per part de la col·lectivitat per fer real el dret a l'habitatge; la indefi-

nició de la funcionalitat com a requisit bàsic de l'edificació; la indefinició dels efectes de la inscripció d'un habitatge al registre d'habitatges protegits buits, i, finalment, la reducció de l'import de les sancions. A més a més, que cal incloure a la Llei elements..., és a dir, caldria incloure a la Llei que finalment, doncs, es redactarà, es debatrà i s'aprovarà en aquesta cambra, elements sobre habitabilitat i sostenibilitat.

Això no vol dir que ens sembli malament tot el contingut de la Proposició de Llei que ha presentat el Grup de Convergència i Unió. I estem segurs que dins d'aquest període de consultes, doncs, les propostes del Grup de Convergència i Unió, en tant que principal Grup de l'oposició, seran escoltades, seran valorades i segur que bona part seran incorporades, doncs, a la Llei.

Per tant, doncs, serà un coprotagonisme el que tindrem tots els grups quan aprovarem, doncs, aquest Projecte de Llei, vull dir. Serà un coprotagonisme, i, en tot cas, d'aquest protagonisme si se n'exclou Convergència i Unió serà perquè voldrà o perquè li faltaria cintura a l'hora, doncs, de consensuar i a l'hora de participar en el debat.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge, l'honorable senyor Salvador Milà, va dir que el Projecte de Llei d'habitatge, que en sis mesos s'ha compromès a dur a aquesta cambra per tal que sigui aprovat amb el major consens possible, es basarà en alguns grans eixos que pensem que val la pena esmentar: un és la definició de les tipologies d'habitatge protegit i del sistema de foment de la promoció d'habitatge protegit; un altre eix fa referència a l'eliminació de la possibilitat de desqualificació dels habitatges protegits durant tot el període de durada de la protecció. També caldrà incloure-hi l'adaptació de les figures de la carta de gràcia i del dret de superfície en la promoció d'habitatge protegit. Tampoc no hi ha de mancar l'establiment de sistemes de control públic sobre les vendes inicials d'habitatge protegit i en les segones transmissions, amb adaptació del dret de tempteig i retracte. També hi hauran de ser presents les mesures contra la sobreocupació dels habitatges, per evitar que aquestes es converteixin en un mecanisme d'exclusió social, i la renovació dels criteris de control del procés constructiu i de manteniment de l'habitatge. I també, finalment, la revisió de la normativa de protecció del consumidor tant en règim de compra com de lloguer.

En tot cas, ja, per acabar, el parer, l'opinió d'Esquerra Republicana és que el que hem d'evitar amb aquesta Llei d'habitatge és el fet que amplis sectors socials, sobretot aquells amb rendes més baixes o bé que no han pogut aconseguir una incorporació plena i satisfactòria al mercat laboral, quedin exclosos del mercat de l'habitatge. Perquè al nostre parer el que ha succeït aquests anys és que arran..., o en bona part arran de la política fiscal clarament de dreta que s'ha aprovat al Parlament espanyol amb el suport i la complaença de Convergència i Unió, però de la qual ha estat el principal impulsor el Partit Popular, arran d'aquesta política fiscal que ha permès que les rendes, doncs, de capital hagin tingut un tractament privilegiat, molts capitals, molts diners han fet cap al mercat de l'habitatge, amb la qual

cosa aquest mercat s'ha convertit en el gran instrument d'estalvi, però també d'inversió i d'especulació.

Per tant, això ho hem de corregir i hem d'evitar que aquests sobrepreus, aquest encariment, que com he dit és producte en bona part d'aquesta política fiscal, doncs, no perjudiqui les classes socials més desafavorides o els que per la seva joventut encara no han pogut assolir una estabilitat laboral.

Per tant, com he dit, votarem en contra de la Proposició de Llei, però alhora els convidem a mantenir un diàleg fluid i obert per tal d'incorporar, doncs, totes aquelles propostes del Grup de Convergència i Unió que puguin ser compartides també per les tres forces que integrem en aquest moment el Govern de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula pel Grup Popular, l'il·lustre senyor Jordi Montanya.

El Sr. Montanya i Mías

Bé, molt honorable president, il·lustres diputats i diputades, per anunciar que el nostre posicionament sobre la Proposició de Llei d'habitatge presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió serà la d'abstenir-nos.

I ho serà per dos eixos fonamentals. El primer, que ja se n'ha fet esment a les anteriors intervencions, és el fet que el Govern, doncs, ha anunciat la imminent presentació d'una nova Llei sobre l'habitatge.

I el segon punt és perquè entenem que, tot i que és una pràctica parlamentària del tot respectable, doncs, també l'economia parlamentària, si se'm permet, té la seva importància. I entenem, doncs, que si en l'anterior legislatura va decaure, en finir, la possibilitat de debatre el Projecte de Llei que va presentar en el seu moment Convergència i Unió, en aquests moments, i ho repeteixo, fins i tot per economia parlamentària, creiem més adient esperar que el Govern, tal com ja va fer palès el conseller de Medi Ambient i Habitatge, presenti la nova Llei d'habitatge perquè puguem consensuar-la, esmenar-la i prendre-la en consideració. I, per tant, entenem que aquesta Proposició de Llei no s'hauria de prendre en consideració avui, tot i coneixement, ho repeteixo, el compromís del Govern.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

En definitiva, també s'ha presentat el Projecte de Llei de millora dels barris, fa escassos dies, escasses setmanes i, per tant, entenem que s'ha de complementar amb la nova Llei, amb el nou projecte de Llei que hagi de presentar el nou Govern, tot i que estem completament d'acord amb la necessitat d'una nova Llei d'habitatge que, entenem, ha d'adaptar a la nova realitat social, econòmica i social, del nostre país l'anterior Llei 24/91, de 29 de novembre. I l'hem d'adaptar a les noves exigències socials, perquè també hem de tindre en consideració que la Llei de què acabo de fer esment, la 24/1991, en definitiva va ser un important avanç però

tampoc va donar solucions als problemes de l'habitatge, solucions reals.

El tema de l'habitatge és un tema, doncs, com ja ha posat de manifest, per part del Grup Parlamentari dels Socialistes, l'il·lustre diputat senyor Labandera, és un debat en el qual s'ha d'aprofundir i molt. I hem de tindre en consideració que les anteriors lleis d'habitatge, o l'anterior Llei d'habitatge, en definitiva no ha donat una verdadera solució als greus problemes que envolten aquesta temàtica.

I està clar que això ha donat lloc a grans debats, dóna lloc a grans debats, i també estem convençuts que continuarem donant lloc a grans debats. I, per tant, entenem que s'ha de tindre molta cura i s'ha de ser molt prudent a l'hora de legislar, i més en legislar matèries que afecten diverses capes socials, especialment també les més desvalgudes econòmicament. I la llei és bona en la mesura que dóna solucions, i la llei és bona en la mesura que dóna respostes a les exigències dels ciutadans.

I creiem honestament que la Proposició de llei que presenta Convergència i Unió pateix de similars mancances que l'anterior Llei, que creiem que també podem dir ja obsoleta Llei 24/91. És una proposició, com l'anterior Llei, entenem, excessivament genèrica, poc imperativa i fins i tot, des d'una òptica estrictament jurídica, carregosa, que és o es converteix més en un manifest de voluntats que en un text normatiu, donant peu a un posterior reglament que desenvolupi o acoti estrictament la mateixa llei i supeditant la importància de la llei al que pugui ser el reglament, quan en definitiva l'imperatiu no és aquest. Ha de ser la llei la que ha de ser concreta, específica, en tot el seu articulat, i que posteriorment el reglament desenvolupi les qüestions complementàries a la llei; entenem que mai a la inversa, com, ho repeteixo, va ser la Llei del 91, i com creiem honestament que és un calc la Proposició de llei que se'ns presenta avui, que és una llei amb una hermenèutica bona, que això ho reconeixem obertament, i que té un rerefons bo i adequat, però, ho repetim, amb un resultat dubtós, tal com va ser l'anterior Llei d'habitatge.

I en trobem diversos exemples i en podem concretar alguns. No es defineix específicament el paper dels ens locals. Avui en dia hi ha diversos ajuntaments, podem parlar en concret del de Lleida, que ja han anunciat la creació d'oficines locals d'habitatge. Bé, i això com es contempla? O com es completarà a la nova llei d'habitatge? L'actual Proposició de llei no ho contempla.

No es defineix específicament el paper de la Generalitat envers l'habitatge, i és massa genèrica fins i tot pel que fa a les transmissions.

Entenem, i em refereixo ja en concret a la mateixa Proposició de llei que avui debatem, a unes qüestions concretes. I no farem una anàlisi acurada del seu articulat, ni molt menys, però sí, doncs, per exemple, quan parlem de les garanties al títol segon, article 23: «Els promotors i constructors d'habitatges han d'atorgar les suficients garanties per cobrir els danys causats per vicis o defectes...», etcètera. Senyors diputats, això ja està legislat; per què tornem a legislar sobre una cosa en què ja hi ha un text normatiu d'imperatiu compliment?

El capítol segon: «Publicitat, informació i oferta. Principis generals. La publicitat, informació i l'oferta que es faci per qualsevol mitjà...», etcètera —conclou l'article 24—, «no poden contenir informacions que induïxin o puguin induir a confusió.» Per què tornem, ho repeteixo, a legislar sobre una qüestió que ja està contemplada en la Llei de defensa dels consumidors? Per què fer una llei carregosa? Perquè aleshores es converteix, ho repeteixo, en un manifest d'intencions, però que perd el seu caràcter imperatiu, que perd el seu caràcter coercitiu i que en definitiva desvirtua el que vol ser la mateixa llei.

El capítol tercer, quant als requisits previs per a la venda d'habitatges en protecció o en construcció. També tornem a trobar-nos un altre manifest d'intencions, quan diu en concret l'article 29: «Per a formalitzar contractes de compravenda i per rebre quantitats a compte d'un habitatge que estigui en projecte o en construcció en el marc d'una activitat empresarial o professional...», i ens deixem... Escolti, i la reserva?, i l'opció de compra? Perquè, està clar, en aquestes qüestions, per rebre quantitats a compte, s'ha d'assolir una sèrie de requisits. I em sembla molt bé. Però això se salva simplement i planament fent un document d'opció de compra o fent un document de reserva. I aleshores ens trobem, novament, un articulat que en definitiva és un manifest d'intencions però que perd el seu caràcter coercitiu i que perd el seu caràcter d'imperatiu compliment.

Com també l'article 34, pel que fa a l'alienació d'habitatges de nova construcció: «L'adquirent d'un habitatge de nova construcció que tingui un procés de gran rehabilitació té dret...» No, no, «té dret» no; això ha de ser un imperatiu, senyors diputats. I ho diem amb tot el respecte i consideració. Els drets són renunciables; els imperatius han de ser per al venedor, no per a l'adquirent —no per a l'adquirent.

Pel que fa també a l'article 37, la disposició comuna: «En tots els contractes d'alienació a què es refereixen els articles anteriors es podrà elegir el notari.» Escolti, la realitat social —la realitat social— és la que ha d'estar imperativament reflectida en les normes d'imperatiu compliment. I tots sabem —tots sabem— que una compravenda, a la pràctica mercantil diària, s'acaba convertint en un quasicontracte d'adhesió. I qui imposa el notari no és el promotor, no és el constructor ni és l'adquirent, són les entitats bancàries. I com que una compravenda és un acord de voluntats, si una de les dues parts diu: «Si no li sembla bé, doncs, escolti, no li veng l'habitatge, que ja vindrà un altre i el comprarà, que estarà d'acord a anar a una determinada notaria...» Per tant, ens tornem a trobar amb un manifest d'intencions lloable —lloable— però que la pràctica diària —la pràctica diària— ens demostra que això no succeeix quan s'adquireix un nou habitatge.

També entenem, pel que fa a l'article 50, en els arrendaments amb minusvalidesa..., i aquí volem ser molt curosos —molt curosos—, i prudents, sí, i prudents. Però anem a veure... En aquest article, en definitiva, al que pot donar lloc és, *a sensu contrario*, a provocar, doncs, que no es lloguin aquest tipus de «vivendes» a perso-

nes amb problemes de minusvalidesa. Perquè la llei implica, el compliment d'article, que la persona disminuïda té el dret –i nosaltres el respectem, i hi estem d'acord– que pugui fer les reformes necessàries. Però incloure això en l'articulat d'una llei o d'una proposició de llei, entenem que no és el més correcte perquè les persones amb minusvalideses puguin llogar un habitatge. Perquè, està clar, la llei és genèrica i d'obligat compliment per tots els ciutadans...

El vicepresident primer

Senyor Montanya...

El Sr. Montanya i Mías

Sí?

El vicepresident primer

Ha exhaurit, vostè, ja el seu temps.

El Sr. Montanya i Mías

L'he exhaurit? Doncs, perdoni, que amb això ja acabo... Volia fer dues mencions finals...

El vicepresident primer

Amb tota brevetat, senyor Montanya...

El Sr. Montanya i Mías

Doncs, molt bé. En definitiva, doncs, per tot el que he exposat, especialment... –amb això acabo; deu segons–, i en concret perquè pensem que ja tindrem temps de debatre el nou projecte de llei que se'ns presenti, i entenem també que per les mancances que no resol aquesta Proposició de llei pel que fa a l'anterior Llei del 91, posem de manifest que el nostre Grup Parlamentari s'abstindrà en aquesta votació.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Clavell.

La Sra. Clavell Nadal

Gràcies, senyor president. A veure, en l'últim Ple ja vàrem tenir oportunitat de pronunciar-nos en contra de la pràctica del Grup Parlamentari proponent, que confon el seu paper com a grup i el del Govern anterior, aprofitant-se de treballs elaborats i costejats des d'aquell Govern que en el seu dia recolzaven. Aleshores ja demanàvem una rectificació. Ara comprovem que aquesta rectificació no s'ha produït.

Però, bé, a banda d'aquest motiu formal de rebuig, que podria ser suficient, ens trobem davant la matèria de l'habitatge. I aquí el nostre Grup no vol perdre l'oportunitat, evidentment, de traslladar a aquest Parlament que una de les nostres màximes preocupacions és precisament aquesta: l'habitatge. I, en aquesta línia, el text presentat ens sembla clarament insuficient, i lluitarem per una millora substancial d'aquest text.

No ens conformem amb una llei d'habitatge que senzillament introdueixi un seguit de millores respecte a la Llei del 91, perquè la ciutadania ja ha apreciat que aquest camí tan simple no és el camí. Tothom és ja conscient que el que s'ha de fer és molt més profund que una simple adaptació legal que no introdueix canvis substancials. Aspirem a una autèntica llei reguladora del dret a l'habitatge a Catalunya, reflex de quin és el model d'aquest país en aquesta matèria; una llei pensada des dels ciutadans i no des dels agents, que, per influents que siguin, no poden seguir obviant els interessos dels més necessitats que, avui i en aquest camp, són ja la major part de la població. I com que és un fet indiscutible que al capdavant del Departament d'Habitatge tenim el millor equip de professionals que hauríem pogut imaginar, estem convençuts –i aquesta apreciació és compartida pels sectors implicats–..., pensem aprofitar-ho al màxim, i compartir amb el Departament el repte de posar les polítiques d'habitatge al primer lloc de l'agenda política d'aquest país.

Per tant, com a grup, abocarem tots els esforços en l'estudi i l'elaboració de mesures que permetin capgirar la greu situació d'inaccessibilitat a l'habitatge que patim ja fa massa temps. En especial, és urgent dotar-nos d'un sistema que, adaptat a les nostres singulars circumstàncies de manca d'intervenció pública al llarg de molts anys, permeti obtenir en el termini més breu possible un autèntic estoc d'habitatges a preu assequible. I, per tant, seguirem defensant la nostra quota solidària que parteix del fet que és obligatori de pensar en els que no hi poden accedir quan s'està produint en el mercat un bé com l'habitatge.

A més, pensem que una nova llei d'habitatge ha d'incloure altres aspectes que, a tall indicatiu, podríem dir que són: una major complexitat en els règims de protecció dels habitatges –i aquí entenem que ens hauria d'ajudar el camp que obre el futur nou govern espanyol, que ha de permetre canviar la concepció dels actuals plans d'habitatge–; la millora en el control de les transmissions dels habitatges a preu limitat, perquè aquí tenim un problema; les regles per al manteniment dels habitatges existents permetent la seva efectiva rehabilitació mitjançant programes específics; la millor protecció del consumidor d'habitatge, sigui llogater o sigui propietari –i aquí volem fer una especial menció a la necessitat d'actuar davant les pràctiques abusives en la intermediació i les coaccions inhumanes que vénen patint molts ocupants, víctimes de la més pura i dura especulació–; un programa per a l'habitatge buit, amb la generalització de les xarxes d'intermediació, liderades des de la Generalitat i gestionades localment, amb penalització, també, complementària de l'habitatge desocupat, o també podem fer menció a la necessària inclusió dels criteris de sostenibilitat en la producció d'habitatges. El fet que Habitatge estigui en el Departament de Medi Ambient, d'alguna cosa ha de servir a aquests efectes.

En definitiva, amb la regulació d'aquests i altres aspectes, volem tenir la millor llei reguladora del dret a habitatge de tot l'Estat espanyol, que sigui referent per a altres comunitats autònomes. I per això hem d'aconseguir canvis estructurals en un mercat que, com tot mer-

cat lliure –i això és un tema elemental–, es caracteritza per satisfer demandes però no necessitats.

I a aquests efectes no ens serveix el projecte de llei que vostès presenten. És genèric, indefinit i tímid, com sempre quan es tracta d'intervenir de forma complexa en matèries que tenen a veure amb una societat més equilibrada. Per tots aquests motius de forma i de fons hem d'oposar-nos avui a la presa en consideració de la Proposició de llei presentada.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Clavell. Sí, senyor diputat, em demana la paraula per quin motiu?

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Li demano la paraula per contradiccions. Concretament del senyor Labandera perquè ha fet referència a la posició de Convergència i Unió respecte a una resolució del Parlament la passada legislatura en matèria de deducció a l'IRPF...

El vicepresident primer

Un minut, senyor Puigdomènech.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

I respecte a la senyora Dolors Clavell, concretament per la valoració que ha fet de la nostra posició a l'hora de presentar aquesta iniciativa.

El vicepresident primer

Un minut, senyor Puigdomènech.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Senyor Labandera, nosaltres vam votar en contra d'aquella iniciativa que van pactar vostès i el PP, en el seu moment, perquè anava..., facilitava que la deducció de l'IRPF de 600 euros inclogués segones residències, és a dir, no habitatges habituals, tot tipus de rendes, i fins i tot qualsevol tipus d'habitatge. És a dir, un xalet a la Costa Brava de segona residència el mes d'estiu se n'hauria pogut beneficiar. Per això, posteriorment, vostè sap que en vam votar una altra per unanimitat de tots els grups, en vam votar una altra per unanimitat de tots els grups que s'hi recollia el compromís dels 600 euros que, per cert, vostès ara han devaluat en el seu programa.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I, acabo, senyor president. Senyor Labandera..., vam votar en contra de la seva Proposició de llei, en el seu moment, en matèria d'habitatge, no pels arguments que jo li podia dir que, com a meus, vostè no els pot valorar, sinó pels que va fer servir, per exemple, el senyor Boada i el senyor Ferrer i Gironès. El senyor Boada, concretament, va dir que és un text poc madur, sembla fet, posat, excessivament o molt ràpidament, amb escassetat de mesures i propostes, etcètera, i el senyor Ferrer i Gironès, igual. Senyora Dolors Clavell...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Puigdomènech i Cantó

La segona part de contradicció. Senyora Dolors Clavell, aquesta matisació i valoració negativa que fa vostè de la nostra iniciativa, tenint en compte que ja s'havia presentat com a Projecte de llei, li recordo que la traslladi als seus socis de govern, concretament al PSC-PSOE, perquè en el període 1996-1997...

El president

Senyor diputat, hauria d'anar acabant.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Acabo... Ni més ni menys que la Llei reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa, la modificació de la Llei orgànica del Poder Judicial o d'interrupció voluntària de l'embaràs, projectes de llei del PSOE que van decaure...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Puigdomènech i Cantó

...es van presentar posteriorment com a proposicions de llei. I ara, senyor president...

El president

Ara ha acabat, ja.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

...sí que acabo, lamento que a vostès els sigui més fàcil posar-se d'acord amb el «no» a les nostres iniciatives que no pas amb el «sí» a favor dels ciutadans, però amb el «sí», malgrat...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Puigdomènech i Cantó

...que ens votin en contra...

El president

Li crido l'atenció, si us plau, acabi la seva intervenció. *(Remor de veus.)*

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Gràcies, senyor president.

El president

S'inicia, doncs, la votació.

La present consideració de la Proposició de llei sobre l'habitatge ha estat rebutjada per 42 vots a favor, 71 vots en contra i 14 abstencions.

Interpellació al Consell Executiu sobre les millores en els barris i les àrees urbanes amb necessitats urgents d'inversió (tram. 300-00346/07) (procediment d'urgència)

El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre les millores en els barris i les àrees urbanes amb necessitats urgents d'inversió, presentada pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi té la paraula l'illustre senyor Roberto Labandera.

(*Remor de veus.*)

El Sr. Labandera i Ganachipi

Gràcies, senyor president. Honorable conseller...

El president

Senyores i senyors diputats, els prego si us plau que mantinguin el mínim respecte pel diputat que està a punt d'iniciar la interpellació. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Labandera i Ganachipi

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, hem de coincidir, i coincidirem segurament tots els grups d'aquesta cambra, que la millora dels barris és, ha estat i ha de ser un objectiu de tothom, però, bàsicament, de les administracions públiques que són, evidentment, les que han de vetllar per la situació, no només urbanística, sinó també per la situació de la gent que viu en aquests barris.

Ha estat al llarg de la història dels últims anys al nostre país la preocupació del moviment veïnal, especialment en el període de la transició democràtica, dels ajuntaments democràtics, de diputacions, del Govern de la Generalitat i del Govern de l'Estat, però, en definitiva, en aquestes últimes actuacions, hem trobat a faltar, bàsicament per part del Govern de la Generalitat en els vint anys que ens han precedit, una política decidida, una clara voluntat d'intervenir en la resolució d'alguns problemes que afecten molts barris del nostre país.

També coincidirem, senyor conseller, que la situació d'aquests barris dona lloc a algunes situacions cronificades, dona lloc a això que alguns sociòlegs han definit com les dues velocitats de desenvolupament urbanístic. Algunes pel fa referència als barris en què es gestiona la riquesa, el coneixement i el benestar social, i en uns altres en què s'està gestionant l'exclusió social, la desocupació i el que podríem anomenar la degradació urbanística.

Aquesta problemàtica dels barris de la nostres ciutats, d'alguns barris de les nostres ciutats té una tendència a concentrar-se, una tendència a la concentració que està configurant justament, des del punt de vista urbanístic, dues velocitats en el seu desenvolupament. Un seguit de barris de la regió metropolitana exclusivament, que serien el 7 per cent de tota la seva superfície, que implica 180.000 habitatges i 400.000 persones pateixen greus situacions que, honorable conseller, el seu Govern, veiem per les mesures que estan prenent, té la

intenció de començar a treballar amb l'objectiu, amb la finalitat d'establir projectes i programes, i fins i tot mecanismes legislatius, per a la solució d'aquestes problemàtiques.

Coincidirem, també, vostè i jo, conseller, que, a més a més del fenomen urbanístic i del fenomen econòmic, tenim, en aquests barris, un altre problema important, que és la problemàtica social d'aquestes poblacions. Poblacions que, a vegades, hem definit, en algun fòrum, que són una barreja de poblacions assistides, amb poblacions trasplantades, amb vells ciutadans –o ciutadans que tenen ja la ciutadania des de fa molts anys–, amb nous residents, nous ciutadans, la qual cosa genera, vista l'arquitectura de la resposta social en aquests barris, desequilibris substancials que també hauríem d'atendre.

Hem viscut els últims anys, conseller, en aquests molt diversos barris de Catalunya conflictes de tota mena. Alguns d'ells han sortit, s'han traslladat, fins i tot, a l'opinió pública per la seva dimensió de confrontació entre «vells» veïns i «nous» veïns, i és evident que la cadena que comença en el barri degradat, continua amb la situació de població assistida, provoca una pèrdua de la convivència cívica, una pèrdua de la qualitat democràtica, i una pèrdua del nivell de drets que aquestes poblacions han de tenir, com totes les poblacions de Catalunya.

No són àrees uniformes ni podem dir d'aquests barris que tots tinguin el mateix perfil, però en tot cas sí que podríem definir, des del punt de vista urbanístic, que aquesta situació afecta fonamentalment tres grans elements: centres històrics envellits, polígons d'habitatges que es van construir bàsicament en el període de la dictadura o àrees de creixement poc regulat, bàsicament, amb l'autoconstrucció com a instrument fonamental, que també han tingut no-regulació perquè no existia una planificació democràtica o instruments democràtics de planejament i que després no han tingut tampoc, no han estat objecte de l'atenció dels successius governs de la Generalitat fins al moment.

(*El president del Parlament s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*)

També des del punt de vista econòmic, aquestes àrees «entranen», conseller, un greuge comparatiu amb la resta de les poblacions de les nostres ciutats, perquè el valor immobiliari en aquests barris ha tingut, sempre..., ha patit un procés deflacionari, però no en benefici de tothom, sinó justament en perjudici d'aquelles famílies propietàries que són també les famílies menys afavorides, les famílies –allò que anomenaríem– més vulnerables de la nostra societat.

És ben clar que ens falta no una intervenció ordinària de l'Administració, que és el que bàsicament han estat fent les administracions anteriors, una administració ordinària amb uns instruments que fins i tot han resultat insuficients per a solucionar-ho, sinó que cal una intervenció extraordinària, i cal saludar que un projecte del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que ja havia estat presentat en aquesta cambra en la legislatura passada pel company diputat Oriol Nello, ara esdevin-

gui un projecte del nou Govern, compartit, eh?, com ja es va fer també en aquell debat, que es compartia la filosofia pels altres grups que avui també tenen responsabilitats de govern, convertit en un projecte del nou Govern de Catalunya, una intervenció extraordinària, un instrument extraordinari que cal que comencem a saber, conseller, com està estructurat, els recursos que s'hi dedicaran, quins són els objectius, quins són els elements que estan també previstos per a la seva avaluació.

Jo li voldria manifestar quatre preocupacions, i també li vull parlar de quatre grans necessitats en aquest procés.

La primera preocupació és aquella d'aquest perfil que s'ha configurat d'aquests barris: metropolització, urbanització de la problemàtica de la pobresa. Hem passat un procés social i econòmic en el nostre país que de l'empobriment de la zones rurals hem traslladat aquests fenòmens i aquests processos de pobresa a les nostres ciutats; l'exclusió social dels sectors que hi viuen, i, sobretot, els fenòmens de segregació urbana i especialització territorial d'aquesta pobresa en aquest barris que ens preocupa de forma especial.

Hem d'intentar veure, conseller, com treballem perquè les administracions locals tinguin, no un instrument extraordinari ara, ni en aquesta legislatura, sinó de quins mecanismes legislatius i financers els podem dotar perquè puguin fer aquesta tasca de prevenció d'aquests tres fenòmens que nosaltres podem assenyalar, evitar. I l'altra preocupació és aquesta dualització del creixement a la qual ja m'he referit. I, sobretot, un tercer factor que em preocupa: com vinculem aquesta acció extraordinària als projectes de ciutat, al projecte global de desenvolupament que tinguin en la seva totalitat els governs d'aquesta ciutat. I aquesta capacitat d'intervenció pública com la podem dotar, com la podem reforçar.

Quatre necessitats: la necessitat d'incorporar un procés d'innovació democràtica per veure de quina manera també els que hi viuen –les persones, la població– participen en aquest procés; la necessitat d'un procés de reconstrucció de la vida cívica d'aquests barris que normalment estan alterats en funció d'aquesta problemàtica; com articulem els mecanismes de participació ciutadana, tota vegada que estan vivint, molts d'ells, el fenomen de la gran desconfiança recíproca, i la necessitat, conseller, també, de donar suport a l'emergència dels nous fenòmens organitzatius, a les noves organitzacions del tercer sector, fonamentalment, que ja hi treballen i que podrien encara enfortir-ne l'acció.

El vicepresident primer

Senyor Labandera...

El Sr. Labandera Ganachipi

...sí, ja acabo..., sí, senyor president...

El vicepresident primer

...ja veu que ha exhaurit el temps.

El Sr. Labandera Ganachipi

...acabo amb la meua preocupació; és a dir, com actuarà el Govern, com ho farà, com s'articularà aquesta resposta amb l'objectiu que aquestes àrees urbanes es tornin a reintegrar; justament, acabin el seu procés de segregació i es reintegrin a l'evolució normal de les nostres viles i ciutats.

Gràcies, president. Gràcies honorable conseller.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Labandera. Pel torn de resposta, té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, el senyor Joaquim Nadal.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Gràcies, molt honorable president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor diputat, el dia 17 de març va entrar al registre del Parlament l'Avantprojecte de llei de millora de barris, àrees urbanes i viles que requereixen atenció especial; Avantprojecte que va ser aprovat pel Govern en la seva sessió del dia 9 de març.

Des del moment en què l'Avantprojecte de llei aprovat pel Govern entra en el registre del Parlament el prendrà en consideració la Mesa i farà el seu recorregut parlamentari fins que acabi sent debatut, votat i aprovat eventualment en aquest plenari. Per tant, l'Avantprojecte de llei ja és al Parlament, el Govern ha fet la seva feina, i la seva feina ha consistit en posar negre sobre blanc una resposta a aquestes preocupacions que vostè, senyor diputat, expressava amb tanta claredat.

L'objectiu de la Llei és molt clar: és crear un fons, dotar-lo econòmicament, establir uns mecanismes reglamentaris per utilitzar aquest Fons i fer que aquest Fons es posi a contribució dels municipis, per tal que ells executin els seus projectes d'intervenció integral en aquests barris o àrees urbanes o viles que tinguin alguna de les circumstàncies o característiques, que també hem comentat i que vostè molt precisament anunciava i detallava.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I és a partir d'aquest Fons, com a vehicle per canalitzar recursos de la Generalitat cap als ajuntaments, que el Govern ens proposa, a través d'aquesta Llei, desplegar un programa a quatre anys que pugui, en els propers quatre anys, a partir de l'any 2005, fer front, de deu en deu, a quaranta barris que tinguin aquestes necessitats especials, de tal manera que l'últim grup de deu barris completaria el seu programa quadriennal d'intervenció l'any 2011. És a dir, és un programa ambiciós per a quaranta barris o àrees urbanes o viles. No hi ha cap àmbit d'exclusió. Tots els municipis de Catalunya hi podran acudir, però hauran de respondre a unes especificitats que s'estableixen, de tal manera que es regula quin tipus d'àrees poden tenir prioritat en el finançament a l'hora de ser avaluades per la Comissió conjunta entre municipis i Govern de la Generalitat per decidir quins són els projectes triats.

Vostè mateix ho ha dit: es tracta de donar preferència a àrees o centres històrics que s'hagin degradat, polígons

d'habitatge o àrees d'urbanització marginal que tinguin determinats problemes econòmics i socials específics.

Amb voluntat de fer què? Amb la voluntat d'incentivar i ajudar perquè facin el següent: millora de l'espai públic o dotació d'espais verds; rehabilitació i equipament dels aliments col·lectius o comuns dels edificis; provisió d'equipaments per a l'ús col·lectiu; incorporació de les tecnologies de la informació en els edificis; foment de la sostenibilitat del desenvolupament urbà, sobretot pel que fa a l'accessibilitat, l'eficiència energètica, l'estalvi en el consum d'aigua i el reciclatge de residus; equitat de gènere en l'ús de l'espai urbà i dels equipaments, i desenvolupament de programes que comportin la millora econòmica i social del barri.

Per tant, un fons, uns diners, una sinèrgia, municipi - Govern de la Generalitat; quaranta barris; unes prioritats; unes decisions al voltant dels programes presentats i unes respostes concretes a problemes concrets en què no hi entra directament l'habitatge perquè la futura Llei d'habitatge, de la qual avui indirectament n'hem parlat, haurà d'abordar d'una forma més completa.

Té raó vostè quan diu: «Bé. Quaranta barris són quaranta barris, Catalunya té 940 municipis llargs, i, en conseqüència, quins altres mecanismes podrà crear el Govern per tal que allò que, excepcionalment, la Llei permet d'abordar a través d'aquest programa ho puguin fer altres municipis per via legislativa?»

Aquesta Llei el que vol és fer un pla de xoc, i dir: identifiquem aquelles zones que més ho puguin necessitar; intervenim-hi; deduïm-ne una metodologia en aquests programes que sigui transversal i que abordi totes aquestes qüestions; fem que dotin i millorin i requalifiquin i rehabilitin aquests espais urbans amb problemàtiques específiques, i, a partir d'aquí, en podem deduir algunes directrius de caràcter general que podrien ser objecte d'algunes modificacions legislatives, bé sigui incorporant-les en la Llei de l'habitatge, bé sigui amb alguna modificació a alguna altra de les lleis vigents.

I entro en un terreny més general, simplement per concloure el seu propi plantejament de caràcter més teòric per dir: «Escolta, quin problema tenim i com pensem abordar-lo?» Amb un instrument concret, però, per tal de respondre al conjunt de problemes molt clars. A base de: primer, identificar el problema; fer una diagnosi dels problemes que respongui a aquesta identificació; delimitar àmbits d'actuacions possibles; definir les propostes; construir les solucions. A partir d'una idea molt clara, que és que les ciutats són organismes vius. No hi ha una foto fixa de les ciutats en què res no passa i el temps s'atura, sinó que, tot al contrari, amb intensitats diverses les ciutats són vives, es mouen, creixen, s'eixamplen, s'estiren, s'omplen, es buiden, es mouen, socialment i econòmicament, guanyen cohesió o perden cohesió.

Doncs, bé, a l'hora d'identificar el problema es tracta sobretot d'això: entendre que aquest Projecte de Llei, que aquest Avantprojecte de Llei vol fer front a qüestions que afecten la cohesió social i la qualitat de vida de l'habitat urbà. I que és una proposta per intervenir, intervenir amb potència, sumant recursos i esforços, en la

ciutat construïda, i persegueix l'objectiu de garantir la millora de l'espai urbà, dels serveis públics, de la qualitat de vida i de la cohesió social.

La ciutat, la ciutat contemporània pateix en molts aspectes, les àrees urbanes, les viles en menor intensitat, el que podríem dir-ne una certa síndrome de l'abundància, i com a conseqüència de la síndrome de l'abundància, allò que havien estat espais compactes i reduïts, gairebé emmurallats durant segles, exploten, i la ciutat s'estén i es difon i ho ocupa tot, i va ocupant territori més territori. I el consum abusiu de sòl provoca, al mateix temps que el creixement horitzontal de la ciutat, la pèrdua d'identitat de la ciutat: es destrueixen els referents de sociabilitat.

Tenim, en aquest sentit, la ciutat que es buida, la ciutat central, el nucli dur, els centres històrics de molts llocs que coneixem on es buida. La gent se'n va; se'n vol anar per anar a viure en llocs on es viu millor, per fugir de la humitat, si se'm permet l'expressió. I aquesta fugida dels centres provoca la desertització, primer, i la sobreocupació, després, dels centres urbans. Tenim una degradació física, una marginalització social, a vegades una especialització terciària dels centres històrics, un greu dèficit d'equipaments i serveis, un envelliment i precarietat del parc dels habitatges, l'obsolescència de l'espai públic que no respon a les necessitats de la societat contemporània, l'endarreriment dels serveis, una salubritat dubtosa, una caiguda dels preus.

I, en contrapartida, com a fenomen contrari però complementari, la ciutat que s'omple, la mateixa que es buida, a vegades. Un procés de substitució, d'especialització, d'apilament, de densificació, d'increment i sobreocupació d'aquells habitatges que han vist caure la seva qualitat i el seu preu i que, per raó que tenen un preu baix, són sobreocupats per persones que gairebé en una situació de risc, de gueto, van generant problemes de seguretat, de pobresa, de cohesió social, d'escolarització. Deterioració, envelliment, insuficiència del parc d'habitatges, dèficits en origen en la precarietat de la promoció, manca també en origen de teixit urbà, físic i associatiu, models d'aïllament individual, manca de col·lectivització de la vida social. No hi ha socialització de la vida urbana. I això ens obliga a promoure unes actuacions que permetin -i amb això acaba- fixar límits, cosir vores, sanejar, renovar les entranyes de l'espai públic, eliminar excrescències, depurar el paisatge, modificar i consolidar la pell, millorar els serveis comuns, crear tots els serveis nous, generar igualtats, esponjar, requalificar l'espai públic dotant-lo adequadament, dotar d'espais lliures i zones verdes, equipar adequadament en serveis socials i d'atenció a les persones, millorar els serveis comunitaris, dotar de mecanismes de sostenibilitat creant nous espais de solidaritat i de sociabilitat, incrementar i millorar els serveis i les millores tecnològiques en els espais comuns dels habitatges.

Tot això és el que es pot fer i pot fer-ho possible aquest Pla de xoc amb inversions potents, amb una complementarietat de les institucions locals i autonòmiques, amb aportació del Pla de l'habitatge, també, i amb una aportació conjunta de públics i privats per generar noves dinàmiques de regeneració i rehabilitació d'aquests

espais urbans que, havent perdut ara la vella centralitat que havien tingut en alguns casos, o havent-la perdut ja en origen per les seves pròpies especificitats, la poden recuperar si som capaços de produir aquesta injecció de recursos i d'idees per, no només intervenir en una acció de maquillatge en la pell d'aquests barris o nuclis històrics o viles...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...sinó també entrar a fons en els problemes de cohesió social que amb una total transversalitat del Govern s'han de poder abordar de comú acord amb els governs locals. Acabo, senyor president.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, honorable conseller.

Se suspèn la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i quatre minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat Sr. Sol i Ordis.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, els consellers de Relacions Institucionals i Participació, de Política Territorial i Obres Públiques, i de Justícia, la consellera d'Interior, els consellers d'Economia i Finances, les conselleres d'Ensenyament, de Cultura i de Sanitat i Seguretat Social, els consellers d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i Indústria, i de Comerç, Turisme i Consum, la consellera de Benestar i Família, i els consellers de Medi Ambient i Habitatge, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'infraestructures, amb especial referència al túnel de Bracons (tram. 300-00347/07)

El sisè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'infraestructures, amb especial referència al túnel de Bracons. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler, per a la seva exposició.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, no cal que els digui, és de tots prou conegut, que tota la qüestió relacionada amb el túnel de

Bracons, doncs, ha donat bastanta literatura fins a dia d'avui, especialment d'ençà de la constitució del nou Govern de la Generalitat, aquest autoanomenat Govern d'esquerres i catalanista, GEC. Però si m'ho permeten, i sé que tots vostès ho coneixen, intentaria molt breument fer una breu exposició de quins són els fets per, a partir d'aquí, marcar quin és el posicionament i les preocupacions, alhora, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió amb relació al tema que col·loquialment coneixem com a Bracons, com a eix Vic - Olot.

Mirin, el Govern de Convergència i Unió, l'anterior Govern de Convergència i Unió tenia un model de país que s'expressava de moltes maneres: s'expressava en una política lingüística, en una política d'ensenyament, en una política cultural, i també, evidentment, en una política territorial i d'infraestructures, i que posava per davant de tot aspectes com l'equilibri territorial, el diàleg amb les institucions representatives del territori, amb el territori, amb la societat civil. I fruit d'aquesta manera d'entendre, d'aquest model de país, varem creure oportú –i aquest és un camí llarg, que comença fa pràcticament des de deu anys–, doncs, que era imprescindible tenir aquesta connexió entre, no només les ciutats de Vic i d'Olot, sinó entre el que són aquestes dues comarques, entre el que ara sembla que definim com la Catalunya central i les comarques de Girona, i que això passava per fer aquest eix viari, l'eix de Vic - Olot, amb aquesta infraestructura, amb aquest túnel de Bracons, que ens semblava que era el que garantia que, si bé tenia uns costos ambientals, que no hem amagat mai, complexos, considerables, doncs, no és menys cert que des de la perspectiva de la sostenibilitat econòmica d'aquestes comarques, d'aquests territoris, des de l'equilibri territorial, des de la sostenibilitat social, des de la perspectiva no menys important de la seguretat viària, aquesta era una infraestructura, en qualsevol cas, important, i per això varem decidir impulsar-la. Tant és així que ja està, estava, fins fa ben pocs dies, en funcionament, en construcció; es va aturar, i ara, sembla, creiem que amb bon encert, que el Govern ha decidit continuar la tramitació, l'execució d'aquesta obra.

Davant d'aquest model que existia, que és real, que és conegut, que és criticable, davant d'aquest model hi havien altres alternatives, legítimes per descomptat, no faltaria sinó!, jo m'atreveria a dir que fins i tot enriquidores; alternatives que, en qualsevol cas, sumen, perquè tota discrepància permet sempre un enriquiment. Però si Bracons simbolitza alguna cosa és que la suma d'aquestes alternatives no construeix un model alternatiu; la suma d'aquestes alternatives, que representaven Iniciativa per Catalunya Verds, que podia representar el Partit dels Socialistes, que podia representar Esquerra Republicana, s'ha posat de manifest –i em sembla que això és greu i ho volem també subratllar amb aquesta interpel·lació parlamentària– que no constitueix un model alternatiu, que no hi ha un model alternatiu. I aquest és un primer punt de preocupació que volem, en qualsevol cas, constatar. No és possible fer, en qualsevol cas, una alternativa d'una suma de coses que són absolutament insumables entre elles. No hi ha una alternativa possible entre fer, construir un túnel, fer un eix viari, i no fer-lo. I aquestes propostes eren les que electoralment defensaven uns i altres.

I anem una mica més al repàs del que ha estat la cronologia, en qualsevol cas, d'aquests fets. En la campanya electoral tothom recorda, i encara m'he entretingut a mirar-ho, i encara està penjada a dia d'avui a la web d'Iniciativa per Catalunya aquesta proclama del senyor Saura, avui conseller de Relacions Institucionals, que diu: «Joan Saura s'ha compromès a aturar el túnel de Bracons.» I aquest és un compromís electoral, en qualsevol cas és ell davant dels seus electors qui n'haurà de donar compte. I recordem, doncs, proclames electorals, i jo recordo una entrevista, i qui ens acompanya –i li ho agraeixo– és el diputat senyor Pere Vigo que, des d'una perspectiva d'Esquerra Republicana gironina –que no barcelonina, perquè barcelonina, la posició d'Esquerra Republicana, almenys a la comarca d'Osona era favorable a la infraestructura i a la connexió de les dues ciutats–, des d'una perspectiva gironina deia que aquesta era una infraestructura que també calia parar, que també calia aturar-se.

A partir d'aquí, què passa? Doncs que, en qualsevol cas, passa el que passa en les eleccions: el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la candidatura que encapçalava Artur Mas és la guanyadora de les eleccions, amb quaranta-sis escons, es fa un pacte, per descomptat legítim, entre les forces anomenades o autoanomenades d'esquerres i de progrés, i neix el que és aquest Govern d'esquerres i catalanista, que, en qualsevol cas, la primera constatació important –i greu, perquè aquest no és un problema del Govern, aquest és un problema del país– és que es paralitza una obra, que, per tant, perdem el temps i els diners, perquè també ens hauran d'explicar ara què ens ha costat aquesta paralització durant un temps del que ha estat aquesta infraestructura que ja estava en marxa, i acaba, doncs, no pas definint-se un model alternatiu, o trobant una solució alternativa, sinó amb una simple i clara imposició d'una de les tesis, en aquest cas la tesi del Partit dels Socialistes de Catalunya, per damunt de la resta, en aquest cas, de socis de Govern, per damunt d'Esquerra Republicana de Catalunya, per damunt d'Iniciativa, per damunt dels Verds, per damunt d'Esquerra Unida Alternativa, per damunt –en qualsevol cas, fins i tot, crec, perquè alguna declaració al respecte m'ha semblat llegir– dels mateixos també Ciutadans pel Canvi, que compartien en aquest cas també candidatura a les eleccions al Parlament.

Per tant, el primer punt que volem posar de manifest: no hi ha una síntesi possible entre fer i no fer un túnel, no hi ha una síntesi possible. Per tant, el que hi ha, el que hi ha hagut, i això és manifest i és clar, és una imposició de quin és el model, en aquest cas el model dels Socialistes.

I els diré que això en qualsevol cas és preocupant, no només perquè sigui un problema del Govern, sinó perquè això que els deia, perquè és també un problema del país. En primer lloc, perquè l'hem aturat durant molt de temps, hem estat massa temps amb aquesta infraestructura aturada. En segon lloc, perquè la decisió que han pres finalment viu l'engany gairebé dels seus propis socis de Govern, no satisfà a cap de les parts, ni al mateix Govern, ja no diem la resta de forces o d'agents socials que d'una o altra manera s'hi hagin pogut manifestar en contra. En tercer lloc, perquè ens surt molt

car. Aquest no-model alternatiu, en qualsevol cas, ens surt molt car a tots els ciutadans i ciutadanes. I en quart lloc, i no menys important que aquests, perquè acabem construint una infraestructura que és menys segura del que era abans; acabem construint una infraestructura, sí, senyor Nadal, molt menys segura del que era abans. I l'eix Vic - Olot, que era perfectible, com tot a la vida, ha acabat sent –permeti'm l'expressió col·loquial– un cert bunyol, un cert nyap. El que s'ha acabat fet és una infraestructura més reduïda, una infraestructura més petita, una infraestructura que, en els trams on objectivament es donaven o es podien donar alguns problemes amb relació a la seguretat, doncs, ha passat de ser de quatre a tres carrils. I no crec que ningú, amb un mínim coneixement, i per descomptat que ostenta la conselleria, pugui defensar que passar de quatre a tres carrils una infraestructura sigui un guany en seguretat, més aviat creiem que és exactament el contrari.

Per tant, aquesta és la situació en què ens trobem a dia d'avui, que tenim una infraestructura que ens és més cara, per la paralització que hem arrossegat i per aquest increment de pressupost, que no resol els aspectes ambientals, que sabem que eren complexos, i que nosaltres, en nom del model que abans us parlava, vàrem prendre una decisió, vàrem posar per davant els aspectes de la seguretat, fins i tot per als aspectes exclusivament ambientals. Sabíem que tenia costos –no debades és l'obra que fins a dia d'avui té la part més gran del pressupost, fins a un 25 per cent, per corregir precisament els impactes ambientals, no és casualitat que això sigui així–, però en qualsevol cas, vostès el que han fet amb aquesta espècie de garbuix, de paràlisi, és fer una infraestructura menys segura, una infraestructura que no satisfà ni als seus propis socis de Govern, que no corregeix aquells aspectes ambientals que ens semblaven fonamentals, una infraestructura, en qualsevol cas, més cara, i una infraestructura que ha deixat de ser allò perquè va ser concebuda, que era una infraestructura no només de la connexió entre dues ciutats, entre la ciutat d'Olot i la ciutat de Vic, entre la ciutat de Vic i d'Olot, o de dues comarques, sinó que era també vista –i això em sembla que és legítim des d'una perspectiva, en aquest cas, d'una visió territorial d'equilibri territorial– com una sortida natural des de la comarca o les comarques centrals, particularment la comarca d'Osona, però no exclusivament, ni de bon tros, com una sortida natural a Europa.

Per tant, ens queden un conjunt d'interrogants greus, que voldríem que al llarg d'aquesta interpellació se'ns hi donés resposta; se'ns donés resposta per què cap de les tres alternatives que va presentar l'honorable conseller Milà, a qui agraeixo la presència en aquesta cambra, va ser tinguda en compte o estudiada en el Govern i s'ha optat per una, entenem que una quarta alternativa. Per què, si no, entenem que, si s'hagués escollit una de les alternatives proposades pel conseller de Medi Ambient, el seu Grup Parlamentari, i ell mateix, hi estaria d'acord.

Ens haurien de contestar, també, per què hi ha hagut aquest silenci. És paradoxal, hi ha moltes paradoxes en la qüestió de l'eix Vic - Olot. Mirin, un govern que obre el gran debat sobre la seguretat viària amb un tema que no hi té competències, com la taxa d'alcoholèmia, i

que, dit sigui de pas, acaba amb desacord dintre del mateix Grup Parlamentari, en aquest cas Socialista, dintre de la mateixa família socialista, resulta que quan en un tema que hi té competències, com és el de la seguretat viària, dissenya una infraestructura que és objectivament molt menys segura, tenint-ne totes les competències i totes les possibilitats. Per tant, també necessitem, volem, creiem, com a Grup Parlamentari, i que la ciutadania requereix aquestes respostes.

I també una altra resposta, una altra de les paradoxes, o de les sorprenents paradoxes amb relació a l'eix Vic - Olot. Per què havent estat presentades les tres alternatives en data 24 de febrer, es triga més d'un mes, es passa el Govern del 2 de març, es passa el Govern del 9 de març, i no és fins al Govern, curiosament, de l'endemà de les eleccions que vostès acaben prenent la decisió? Per què no la podien prendre abans aquesta decisió? Des de la nostra perspectiva, la resposta és més que evident, és perquè se'ls haurien escapat uns quants vots als seus col·legues d'Iniciativa o als seus col·legues d'Esquerra Republicana, en un o altre cap del túnel, que no sé en quin, perquè les posicions que defensaven eren radicalment diferents.

Per tot plegat, nosaltres esperem que se'ns donin aquestes respostes, i deixem, això sí, constància que aquesta inexistència de model territorial en el cas del Govern d'esquerrers i catalanista no resol els impactes ambientals, és més car per al país, és menys segur i, en definitiva, el paralitza.

I una darrera constatació, si m'ho permet, senyor president, el que posa de manifest, d'una manera jo crec que molt i molt clara, la sortida al final d'aquest túnel de Bracons, ja hem vist la llum: vostès han anul·lat els seus socis de Govern, la seva veu, les seves expressions, la clau que tant i tant algú els ensenyava, sembla que no ha estat útil per defensar ni tan sols el propi model territorial.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, senyor Joaquim Nadal.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Molt honorable president... Senyores i senyors diputats, el senyor Espadaler, que diu que sobre aquest tema hi ha hagut molta literatura, i té raó, sap que hi ha hagut literatura bona i literatura dolenta. Ell, avui mateix, aquest matí, ha produït literatura, i amb la seva literatura d'aquest dematí, que no qualificaré, ja ens ha anticipat allò que era la conclusió de la seva interpellació i que podia fer-la en dos minuts sense necessitat de tot el recorregut argumental que ha estat més aviat sinuós i pobre. Conclusió: «Vull posar de manifest que uns dels membres del Govern han anul·lat uns altres. Com que el que vull és això, m'ho munto per poder-ho dir, després ja s'espavilaran.» Però, clar, que quedi clara una cosa: en el pitjor dels casos, Bracons serà l'excepció que confirmi la regla d'un govern que té una majo-

ria sòlida, que té una gran estabilitat, que funciona bé, que pren decisions, que respecta les decisions del Govern, i, en el cas de les discrepàncies conegudes amb espais partidaris d'aquest Govern, el comportament de tots els membres del Govern ha estat, és i serà d'una lleialtat inequívoca. Tant és així que el senyor Espadaler pot dir el que vulgui, però la pregunta, la resposta a una de les preguntes que ell es formula és molt senzilla: Oh i tant si s'han considerat totes les alternatives, les d'un informe i les de l'altre! Oh i tant si s'han considerat! Resposta: Sí. I per què del 26 de febrer al 16 de març? Perquè el 26 de febrer així ho vam acordar. És dir, no hi ha cap secret. El dia que el Govern coneix tots els informes, diu: «Avui els coneix, un mes per estudiar-los, decidirem el 16.» Per tant, tampoc no hi ha cap secret.

És clar, la veritat és que la clau de tot plegat l'ha donada el senyor Espadaler només començar. Diu: «Farem un recorregut pels fets. Aquí hi havia un model de país, en política lingüística, en política sanitària, amb diàleg amb les institucions, amb lleialtat entre tots. Un model de país, i uns altres que no en tenen.» La veritat és que exactament igual com en la seva interpellació d'avui, pel que fa a aquest projecte que estem debatent avui, vostès van voler fer entrar el clau per la cabota. I la veritat és que primer algú decideix que vol a qualsevol preu aquesta infraestructura i després farceix el gall del model. No és el model i després la infraestructura; és primer la infraestructura i després ja construïm el model. Fins al punt... (*veus de fons*), fins al punt (*pausa*) que tiren tant pel dret –tiren tant pel dret– que, pel que fa a les compensacions socials i econòmiques dels costos ambientals, tiren de veta d'un estudi que és manifestament millorable, com a mínim.

I l'estudi en què vostès fonamenten..., vostès, no els agents socials i econòmics de la Garrotxa i d'Osona, no l'opinió pública, no les forces polítiques..., vostès, com a govern, vesteixen i farceixen el gall amb un estudi de quaranta pàgines més aviat molt prim, molt prim, de molt pocs arguments.

I, per tant, la veritat és que contraposar la sostenibilitat econòmica a la sostenibilitat ambiental, en boca seva, i afegir-hi: «Tenim un model de diàleg institucional i, per tant, nosaltres sí que parlàvem amb el territori i acordàvem les coses!» Però si van decidir aturar-se en la definició del traçat a la plana de la Vall d'en Bas perquè no sabien com sortir-ne!, perquè allò que havien definit, perquè les propostes que havien fet, perquè els sis o set traçats que havien estudiat, unes quantes pluges aquest estiu els ho van fer saltar pels aires! Perquè el model de traçat atalussat al costat del riu per la plana de la Vall d'en Bas, a part de carregar-se la concentració parcel·laria, a part de no tenir en compte el paisatge agrari més maco de Catalunya, a sobre es situava arrapat a una zona inundable que el feia absolutament insostenible i impresentable.

Per tant, escolti, en qualsevol cas, allò que és realment greu, senyor Espadaler, no és les suposades discrepàncies entre els socis del Govern pel que fa a una estructura, no és el cost i la seguretat que ara discutirem, és

que vostès van enfocar aquest tema amb presses, no van abordar solucions adequades i van deixar un model de carretera que era al final..., vostè ho ha vestit de paraules que sonen bé, però en el fons vostès van definir una autopista de muntanya per a camions de gran tonatge, que feia a més a més, de desguàs de la nacional 260, és a dir, l'eix pirinenc! Vostès van definir l'eix Vic - Olot com un desguàs natural d'una carretera competència de l'Estat que porta una autovia fins a Figueres. I no van ser capaços, justament, de quadrar un model entre la xarxa de carreteres de l'Estat i la xarxa de carreteres de la Generalitat que permetés quadrar de veritat –de veritat– una malla, un traçat, un recorregut que s'adigui de veritat amb una economia d'escales en què les inversions de l'Estat lliguin, i lliguin bé, i lliguin d'una forma sostenible, amb les infraestructures i les despeses que fa el Govern de la Generalitat.

Dues coses concretes sobre el temps perdut i el temps guanyat. No hem perdut pas més temps en aquesta obra que el que portava perdut l'anterior Govern a la C-17 i a la C-16, acumulant retards *immemorials*. No hem perdut pas més temps en una reflexió i maduració del projecte de l'eix Vic - Olot que els retards acumulats de l'anterior Govern en la definició i calendari de la C-17 i de la C-16, tant pel que fa a la Vic - Ripoll, com pel que fa a l'eix del Llobregat. I la veritat –i la veritat– és que, amb tota claredat, vostès en aquesta qüestió busquen en l'eix Vic - Olot excuses de mal pagador dels seus propis incompliments.

I vostè diu: «És que hem perdut, també, seguretat.» No era de tres carrils, el túnel, en el projecte inicial? No era de dos més un, el túnel!, en el projecte inicial? I només a la boca nord s'obria en autovia segregada de quatre carrils, de dos més dos, amb una amplada de vint metres? No era així? No era així? I el túnel era segur, segons vostès, amb tres i la sortida no ho és? Per què era de quatre carrils? Perquè vostès sortien amb un pendent del 8 per cent. A la ratlla del tolerable. A la ratlla de l'intolerable, per tant. I, en conseqüència... (*Veus de fons.*) Home, naturalment, si està a la ratlla del tolerable, està també a la frontera de l'intolerable. Eh? (*Remor de veus.*) Vostè ho entendreà perfectament. No hi ha cap dubte sobre això.

I, per tant... (*persisteix la remor de veus*), amb un pendent del 6 per cent, amb una amplada retallada en cinc metres i amb un recorregut més curós amb tot el paisatge de la Garrotxa, el projecte finalment es sotmetrà a informació pública i, per tant, tindrà àmbits de diàleg institucional i social molt més amplis que els que vostès van practicar, per exemple, pel que fa al traçat no concretat de l'àmbit de la plana de la Vall d'en Bas. Es sotmetrà a informació pública, la gent podrà opinar, sabrem què pensa la gent, i, en definitiva, el tema no era, en aquests moments, allò en què sí que podem discrepar i podem continuar discrepant, diferents partits que estan en el Govern, que és el dilema que vostès van liquidar de pressa i probablement malament quan es tractava de decidir si sí o si no aquest eix i aquest túnel.

Però un cop decidit, i un cop començat, i un cop fent-se, i un cop avançat, no és cap problema, no hi ha cap gravetat, no hi ha cap pèrdua de seguretat. Hem repa-

rat el mal que vostès havien començat a fer..., que vostès havien començat a fer sense gaire contemplacions...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Moltes gràcies. Té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler, per a la rèplica.

(*Remor de veus.*)

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Tot agafant els papers, senyor president, no m'he donat si els diputats d'Esquerra i els d'Iniciativa l'aplau-dien. (*Pausa.*) Em diuen que no l'han aplaudit precisament, aquesta intervenció. Bé, en qualsevol cas, cadascú és responsable...

Vejam, a pams. Vostè diu: «Escolti, això és l'obra més magnífica i la prova més evident que aquest és un govern modèlic.» Miri, premsa, en aquest cas, de la comarca d'Osona: «Visita del molt honorable president de la Generalitat a Vic»; diu: «Quan es produeix una necessitat de connexió entre dos punts del territori ja t'hi pots posar fulles que s'ha de fer.» Aquest «posar fulles» deu anar..., no sé si pels Verds, pels ecologistes o per la gent d'Esquerra Republicana. (*Remor de veus.*) Resposta tres dies després del conseller Milà, en aquest «modèlic» exemple de funcionament del Govern de la Generalitat; diu: «Aquesta és una opinió, en qualsevol cas...» El titular és: «Milà contradia Maragall i assegura que Bracons encara no està decidit.» Bé, ja hem vist com ha acabat la història, però en qualsevol cas diu: «L'opinió aquesta és la d'un membre més del Govern...» La del president!, l'opinió del senyor Maragall és la d'un membre més del Govern. Home!, no ens vinguin a dir que aquesta és una decisió modèlica, d'un funcionament modèlic del Govern.

Però deixem a banda aquests aspectes de funcionament, que em sembla que han quedat més que clars i més que evidents. Home, no pot pujar a aquesta tribuna, senyor conseller, i acusar-nos en el començament de la seva intervenció que fèiem una autopista i després retreure'ns que fèiem un túnel de tres carrils. O una cosa o l'altra. Home, no... (*Veus de fons.*) Les dues coses són un altre cop, escolti, contradictòries. No ens pot acusar del fet que fèiem una autopista i, acte seguit, dos minuts després, acusar-nos que només el fèiem de tres carrils. Per què? Perquè és clar que en tenim, de sensibilitat ambiental. I és clar! Ja li he dit quina era la part de l'obra que es dedicava a la correcció d'impacte ambiental. Per tant, aclarim-ho, i és bo que l'opinió pública conegui quin era el projecte.

Sobre la discussió de la ratlla, si està al límit del permès, del no permès..., no: estava en el costat del permès. Tant a la ratlla com vulgui, però en qualsevol cas en el Pla de carreteres.

Però una altra pregunta que em sembla significativa i prou important. Escolti, en el Pla de carreteres de la xarxa bàsica, en el Pla de carreteres de l'any 1985, no fa pas quatre dies, la Vic - Olot és xarxa bàsica. Escolti, quantes vegades –quant es vegades– el Partit dels Socialistes ha demanat que això es modifiqués? Quantes vegades? Ho fa pels fets, ara, canviant per la pressió dels seus socis, perquè és mig captiu, però sí, però no..., i l'alteren, i, escoltin, no ho han demanat mai. Per tant, no ens vingui a dir que hem fet no sé quina mena d'invents aquí. Sí, del que es tracta és..., en qualsevol cas modifiquin el Pla de carreteres, que és el llibre de ruta en què hem de definir quines són les infraestructures.

Sobre els retards. Escolti, digui'm una sola obra que hagi executat el Govern de Convergència i Unió en vint-i-tres anys que s'hagi aturat durant uns quants mesos per discrepàncies al si del Govern. Digui-me'n una. En l'àmbit de les carreteres o en l'àmbit que vulgui. Digui'm una sola obra del Govern de la Generalitat que s'hagi aturat per discrepàncies al si del Govern. I a partir d'aquí, quan en coneguem una, podem continuar parlant.

El problema de fons és que no hi ha un model. Que acceptem, faltaria més, la discrepància en relació a quin és el model de país, d'equilibri territorial, que té, que ha defensat i que ha executat Convergència i Unió. Faltaria més! És clar que l'acceptem, la discrepància. El problema és que davant d'aquest model no hi ha una única alternativa, que n'hi ha tres, i que aquí estem assistint a un joc d'imposicions dels uns als altres.

I algú definia, el conseller Saura, en qualitat aleshores de candidat, que nosaltres teníem una passió pel ciment. Amb aquesta decisió –i perdoni la duresa de l'expressió– jo parlaria que algú té cara de ciment. Perquè no es pot anar a unes eleccions i fer aquest tipus de proclames i després passar-se per un cert lloc les decisions. I el que sí que hem notat, i ara som al final del túnel, el que sí que hem vist amb molta claredat, és quin és el resultat final: que algú que ensenyava la clau no ha estat ni capaç de defensar el seu model territorial. I algú que feia aquestes solemnes proclames davant mateix de l'obra de la Vic - Olot acaba dient: «És que ens han passat un corró per damunt.» Com quedem? Hi ha clau o hi ha corró? Perquè les dues coses alhora no pot ser.

Em pregunto una altra cosa, senyor conseller, podria el conseller de Medi Ambient, o un conseller d'Esquerra Republicana, o el conseller Saura, fer la mateixa intervenció que ha fet vostè des d'aquesta tribuna? Podria defensar exactament allò mateix que vostè ha defensat des d'aquesta tribuna? Tindrem ocasió, en qualsevol cas, el proper Ple, presentarem la corresponent moció, i mirarem a veure quin és, doncs, aquest comportament.

El que no es pot fer –i permetin que ho digui amb una expressió tan democratacristiana com aquesta– és anar a la professó i repicar les campanes alhora. I el que tampoc es pot fer –i altre cop és democratacristiana, si vostè vol– és fer-nos combregar amb rodes de molí.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Miri, senyor diputat, jo estic absolutament convençut –absolutament convençut– que de la mateixa manera que probablement jo seria capaç de defensar un acord del Govern sobre, posem per cas, el Pla hidrològic nacional, amb el mateix èmfasi i amb els mateixos arguments que el conseller de Medi Ambient i Habitatge, estic convençut que el conseller de Medi Ambient i Habitatge o el conseller Saura estarien en disposició de defensar amb els mateixos arguments l'acord; no l'itinerari fins a l'acord, l'acord de Govern. N'estic absolutament convençut.

Ara, escolti, al final vostè venia aquí, avui, ja ho he dit, amb un objectiu que era arribar a la conclusió que no ens pot anar bé un govern en què la maionesa no acaba de lligar, segons vostè, perquè hi ha discrepàncies internes. Aquest era el seu objectiu principal. En cap cas no ha aflorat una línia argumental que fos dir: «Home, nosaltres volíem fer l'eix Vic - Olot d'una determinada manera...» Ara el Govern acorda continuar-lo d'una altra determinada manera que el millora: «Com que difícilment ens podem oposar frontalment a la continuïtat de les obres, anem a veure quin mal podem fer col·lateral, danys col·laterals.» I el senyor Espadaler ha vingut avui aquí a veure si trobava danys col·laterals.

Però, escolti, la veritat és que no n'hi trobarà, i que al final les dades objectives són, per exemple, que en el tram d'Osona vostès feien un quilòmetre de túnels, nosaltres en proposem un quilòmetre i mig; que en el túnel vostès plantejaven un pendent longitudinal d'1,70 per cent, nosaltres, un pendent longitudinal del 2,15. Aquest pendent longitudinal en el túnel permet que fora del túnel, a la boca nord, direcció a la vall d'en Bas, vostès plantejaven un pendent del 8 per cent, nosaltres plantejarem un pendent del 6 al 5,5, segons els trams. I que vostès, de la boca nord del túnel fins a la plana de la vall d'en Bas proposaven un tram d'escassament 800 metres de túnel, i nosaltres proposem gairebé un quilòmetre i mig de túnels i falsos túnels per reduir i eliminar en part l'impacte ambiental i visual, amb mesures ambientals complementàries a banda i banda del túnel, que vostès no havien acordat.

I a més a més, i a més a més, el Govern acorda encarregar de forma immediata el Pla director de les valls del Ges i de la vall d'en Bas, i el de la vall d'en Bas coordinar-lo amb el Pla director de la Garrotxa, encarregat pel Consell Comarcal, per tal de fer congruents els objectius del Pla director de la Garrotxa i de la preservació territorial, ambiental i urbanística de tots els terrenys pels quals recorre l'eix Vic - Olot en els termes en què finalment l'ha deixat el Govern.

I obres aturades. Van aturar, vostès, el Pla d'abocadors? I amb quin cost? I a quin preu? I amb quin desgast? I amb quines tensions amb relació a la societat catalana? O no és, o no és...? Discrepàncies generades per una forma de fer que justament no era pas aquest dià-

leg social que vostè diu que ara predicaven en aquest..., (*remor de veus*) en la tramitació del projecte de l'eix Vic - Olot. (*Remor de veus.*)

Però, escolti, una altra cosa, fixi-s'hi bé, fixi-s'hi bé: suposem, suposem que sigui veritat, suposem que sigui veritat que no n'han aturat mai cap, eh? Suposem que sigui veritat; per manca de capacitat, potser no n'han aturat mai cap, però les han hagut de fer com una novel·la per entregues, amb quinze fascicles i amb quinze o vint inauguracions successives, tant l'Eix Transversal com l'eix Vic - Ripoll, com l'eix del Llobregat. I, per tant, han anat inaugurant, de trams de cinc quilòmetres en cinc quilòmetres, sense cap capacitat per entomar a fons i seriosament una obra d'una sola atacada, que és imprescindible, que l'han cobrat dues vegades, i que encara està esperant que vostès prenguin alguna decisió que ara ja no podran prendre, que és el desdoblament de l'Eix Transversal, que han cobrat dues vegades i no han fet, i no han fet. (*Remor de veus.*)

Per tant, senyor Espadaler, vostè pot donar-nos símils democristians sobre anar a missa i tocar campanes (*rialles*), però, escolti, la veritat és que (*remor de veus*), entre això tan democristià i el «que s'hi posin fulles» i fer-ho servir com un argument mediambiental...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...és, en aquest cas, literatura, potser no de la bona.

Gràcies, senyor president.

(*Remor de veus i aplaudiments. El Sr. Espadaler i Parcerisas demana per parlar*)

El president

Senyor Espadaler...

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Sí, per contradiccions, senyor president.

El president

Una interpellació és, per definició, contradiccions. Té un minut, senyor...

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Gràcies. A veure, em sembla com a mínim un despropòsit, senyor Nadal, parlar d'una novel·la per entregues després d'haver assistit als rècords d'audiència que segur que vostès han tingut en tota la novel·la, amb quatre mesos, només, de govern amb relació al tema de Bracons i de la Vic - Olot. Tres mesos. En tres mesos em sembla que han batut els rècords d'audiència. Si alguna novel·la per entregues hi ha és precisament aquesta.

Però anem a l'important, als danys col·laterals que hi han hagut amb el tema de Bracons. Escolti, els danys col·laterals és que tenim un eix més car, que tenim un eix en què no hem millorat la qualitat ambiental, que

tenim un eix més petit, que tenim un eix menys segur i que, en qualsevol cas, mentrestant, a més a més, hem perdut el temps. I això sí que són veritables danys col·laterals. I sobre el pla d'abocadors...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Espadaler i Parcerisas

...li recordo que no era cap discrepància al si del Govern, i segueixi pensant, que no en trobarà cap. No hi ha cap obra en el Govern de Convergència i Unió que s'hagi parat per discrepàncies al seu si.

Gràcies.

El president

Senyor diputat, això ha estat tot menys contradiccions. (*Remor de veus.*) En qualsevol cas, en qualsevol cas, com que vostè ha pogut fer la seva intervenció, el senyor Nadal té la paraula, però els prego... Una interpellació és per definició això. La interpellació té un torn d'exposició, un torn de rèplica i, per tant, en aquests torns ens hauríem de remetre. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Si parlem d'aquests tres últims mesos, i pel que fa a rècords d'audiència, jo entenc que les audiències més aviat han anat en una altra direcció que la que pretenia insinuar l'honorable diputat que ha intervingut i, en qualsevol cas, i passats els tres mesos, l'audiència ha experimentat el contrast d'unes eleccions el 14 de març, i no crec que el Govern hagi sortit especialment malparat. Cadascú que repassi les seves coses i que sàpiga el bo que hi dóna.

Gràcies, senyor president.

(*Remor de veus i aplaudiments.*)

El president

El següent punt... El vuitè punt de l'ordre del dia... (*Remor de veus. El Sr. Puig i Godes demana per parlar.*) Senyores diputades i senyors diputats, quan hi ha hagut una intervenció d'un diputat, automàticament jo haig de donar la paraula a l'altre. No fent ús un del seu dret a fer contradiccions, que evidentment no hi han estat, aquestes contradiccions, potser allusions o el que sigui, sí, però contradiccions, no. L'altre, el membre del Govern, que a més a més pot intervenir sempre que vulgui, evidentment ha fet ús de la seva intervenció. Per tant, jo els demano que parem aquí. Senyor Puig...

El Sr. Puig i Godes

Senyor president, només per fer notar que la intervenció de l'honorable diputat senyor Espadaler, ha estat per contradiccions sobre les obres que hem demanat al senyor conseller que esmentés, sobre si s'havien aturat mai pel Govern de Convergència i Unió. No ha citat cap obra, ha citat un programa, i aquesta era la contradicció, cosa que no ha estat en cap cas la intervenció del

conseller, que evidentment ha fugit d'estudi, com era ja d'esperar. (*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies, senyor portaveu. En fi...

Interpellació al Consell Executiu sobre la contaminació atmosfèrica (tram. 300-00123/07)

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la contaminació atmosfèrica. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Bé, tot i que el títol de la interpellació és genèric sobre contaminació atmosfèrica, anuncio que la nostra intenció, i així ho hem fet saber també a la Conselleria, és centrar-nos en les emissions a l'atmosfera dels anomenats gasos d'efecte hivernacle. És a dir, volem traslladar al si d'aquest Parlament el debat sobre canvi climàtic, i en concret sobre els compromisos establerts en el Protocol de Kyoto.

Que nosaltres tinguem coneixement –hem estat mirant als arxius els butlletins del Parlament– no s'ha substanciat en cap moment una interpellació en aquest sentit, i ens sembla que ja va sent hora que aquí en el Parlament es tractin temes que no només ens afecten al nostre país, a Catalunya, sinó que tenen un abast molt més global. És a dir, quan parlem de canvi climàtic no ens referim només a un problema que pugui afectar una part del nostre territori, sinó que pot tenir repercussions, sí, aquí també, però en el conjunt del planeta.

Ens agradaria, doncs, per tant, tenint en compte que aquest és un tema que segurament, doncs, s'ha tractat puntualment en forma de proposicions no de llei, però no s'ha tractat profundament en forma de..., aquí, en aquest plenari, ens agradaria fer una intervenció centrant també, des del principi, parlant d'uns certs precedents, fent una miqueta d'introducció. Perquè moltes vegades donem per suposat que tothom ja sap de què parlem, quan es parla de Protocol de Kyoto, quan es parla d'efecte hivernacle, i, en realitat, doncs, hi ha un cert desconeixement, en el fons de la qüestió. I precisament, com que voldríem donar una transcendència al tema, voldríem que es vegés la importància de quan parlem que s'han de prendre mesures en el nostre país..., ens agradaria que quedés constància, precisament, que quan parlem de canvi climàtic parlem d'una qüestió molt seriosa.

Les primeres vegades que se'n parlava era més una hipòtesi sense confirmació. És a dir, hi havia el dubte de si el canvi climàtic era fruit d'aquests canvis o d'aquestes variacions que es donen en el clima del planeta d'una forma natural, o si, contràriament, era degut a l'activitat humana.

Ara aquest dubte ja no hi és, perquè fa molt de temps que hi ha molt consens en la majoria de científics en el sentit que sí que hi ha uns gasos, uns gasos anomenats

d'efecte hivernacle, que quan són a l'atmosfera absorbeixen la radiació del sol i la reemetten. De manera que, en conseqüència, si la concentració d'aquest tipus de gasos incrementa, també incrementa la temperatura en el nostre planeta. Malauradament, no es tracta d'un increment anecdòtic. Segons un grup d'experts sobre canvi climàtic de Nacions Unides, del qual formen part més de 2.500 científics de tot el món, es preveu que la temperatura mitjana de la superfície de la Terra pot arribar a augmentar des d'1,4 graus centígrads fins a 5,8 entre el 1990 i el 2100. Tot això, evidentment, si no es prenen mesures ràpides per reduir aquests possibles canvis.

El fet que incrementi la temperatura no és senzillament que haguem de treure'ns una mica de roba en unes determinades èpoques de l'any, no és una qüestió que tinguem una miqueta més de calor i que, per tant, canviïn uns certs hàbits en el nostre comportament, sinó que pot tenir unes repercussions greus en la nostra salut, en la salut del planeta, en els diferents ecosistemes i també en les nostres economies. Per exemple, ja s'està parlant que les malalties tropicals s'amplien i augmenten en incidència geogràfica desplaçant-se cap al nord. S'està veient que les onades de calor, doncs, són més freqüents i, per tant, provoquen morts per hipertèrmia i per agreujament d'altres malalties. S'està veient que quan les estacions càlides es converteixen en més seques, en molts llocs s'estan produint, per tant, més sequeres i més degradació del sòl. S'està veient, per altra banda, que puntualment es donen més inundacions, hi han unes catàstrofes naturals molt més accentuades degudes a la meteorologia, i que això va incrementant la freqüència. Això vol dir que hi han també més costos econòmics i més patiment humà.

En definitiva, hi han moltes altres repercussions, com per exemple l'increment del nivell del mar, afectacions en les zones costaneres, canvis de distribució en determinades espècies animals i vegetals i d'alguns hàbitats o ecosistemes que poden arribar a provocar, precisament, extincions o desaparicions d'espècies. I un element que a nosaltres també ens afecta especialment, que és el dels recursos hídrics, que quedaran afectats, perquè es preveu que la precipitació, és a dir, les pluges, disminueixin, i en concret al nostre país es preveu que a les conques internes es redueixi un 6 per cent aquesta precipitació i un 7 per cent a la conca hidrogràfica de l'Ebre.

Per tant, tot això els ho estic dient no pas per causar alarma, com moltes vegades es diu. Ho estem dient per demostrar que no ens ho podem agafar en broma i que, per tant, hem de reconèixer que existeix el problema, cosa que hi ha molts governs que malauradament no estan fent, i que no han volgut fer en els darrers anys, començant pel que fins ara era el nostre.

I, per tant, la situació és clara. La nostra societat industrialitzada realitza uns processos com ara la combustió de combustibles fòssils, sobretot per generar energia, però també, i d'una forma molt important, per al transport, és a dir, per moure persones i per moure mercaderies, i altres processos que es donen en sectors industrials com la siderúrgia, el ciment i la calç, o les papereres, o activitats amb minerals no metàl·lics, o l'agricultura

la gestió de residus..., i que encara en aquests moments, doncs, no s'estiguin pensant mesures concretes sobre aquest sectors.

I és a través d'aquestes activitats que es generen el que en diem gasos d'efecte hivernacle, que van a parar a l'atmosfera. N'hi han de diversos, però evidentment els que més ens vénen a la memòria són els diòxid de carboni o CO₂, el metà o l'òxid de nitrògen. Per contrarestar aquest factor negatiu de les nostres activitats, hi ha un aspecte que també s'ha de tenir en compte, que els boscos són una mena d'embornal i que per tant és un element molt important a tenir en compte.

Totes aquestes activitats és evident que porten problemes no només –ho he dit al principi– a la nostra societat, no només en el nostre país, sinó a tot el planeta. I és per això que ja fa temps que la comunitat internacional s'ha anat movent. El 92 hi va haver una convenció marc de les Nacions Unides sobre canvi climàtic, on alguns països ja veien que havien de prendre mesures concretes, però ho signaven voluntàriament, i es varen adonar més tard, un parell d'anys més tard, que no n'hi havia prou, que amb això no anaven enlloc.

El 97, els països que havien signat o que estaven en aquesta convenció van dir: «Comprometem-nos més» i varen fer un annex en el seu document, en el seu protocol, que, com que es va signar a Kyoto, es va anomenar el Protocol de Kyoto, que és prou conegut per tothom, on ja s'establien unes reduccions concretes de les emissions dels gasos d'efecte d'hivernacle.

L'any 98, l'Organització Meteorològica Mundial i el Programa mediambiental de les Nacions Unides creen un panel intergovernamental sobre canvi climàtic, que ho analitza tot des d'un punt de vista científic, tècnic i socioeconòmic, prou necessari i important.

El 2000, la Unió Europea comença a agafar-s'ho molt més seriosament. La Unió Europea és capdavantera en la comunitat internacional pel que fa als esforços per combatre el canvi climàtic, i per això fa un programa, el Programa europeu sobre canvi climàtic, de manera que fixa a què es compromet la Unió Europea, fixa que vol assolir una reducció global del 8 per cent dels gasos d'efecte d'hivernacle a l'any 2010.

L'any 2002, els membres de la Unió Europea ratifiquen el Protocol de Kyoto, i ens adonem, precisament, que a Espanya li correspon un nivell d'emissions limitat a un 15 per cent, però analitzant precisament aquesta reducció que li tocava és quan ens adonem de quina és la situació. Estàvem dient que quedaria limitat a un 15 per cent, però la realitat és que el 2001 el nivell d'emissions de tot l'Estat espanyol ja és més del 32 per cent. Veiem, doncs, que, per una banda són les intencions de la Unió Europea; per altra banda és el que està passant a l'Estat espanyol, amb Catalunya, que hi va a remolc.

I el 2003, el 2003 passa un element important: la Comissió Europea emet la Directiva europea de comerç d'emissions, que el que fa és determinar una sèrie de criteris de transparència, de responsabilitats i de proporcionalitats, amb l'objectiu de regular el que se'n diu «el mercat dels drets d'emissió». És a dir, s'entén que les empreses poden emetre gratuïtament una quantitat de CO₂, però la resta l'han de pagar, o bé han de pro-

curar reduir-los. Això vol dir que les empreses han adequar-se a aquesta nova Directiva europea; els estats han de fer un pla nacional d'assignació, que vol dir que han de determinar quins drets d'emissió es preveuen assignar a les diverses instal·lacions afectades, i, per tant, Espanya ha de fer aquests deures, perquè de cara a l'any que ve, doncs, ja entrarà en funcionament aquest mercat d'emissions.

Malgrat tots aquests passos i tots els compromisos internacionals, a l'Estat espanyol la situació, com ja s'ha deduït per les xifres que he donat de tants per cent, en comptes de millorar ha empitjorat. Van creixent les emissions de gasos d'efecte d'hivernacle, i, per tant, d'aquí deduïm que les actuacions que han fet els governs, tant d'Espanya com de Catalunya, doncs, no han anat en la direcció en què havien d'anar.

Creiem, senyor conseller –i aquí és on va la nostra pregunta, la nostra proposta–, que no podem fer creure que no s'ha fet re perquè si es fes alguna cosa aniríem en contra de l'economia; no podem utilitzar la por a la crisi econòmica com a xantatge per no tirar endavant les polítiques serioses per afrontar el canvi climàtic.

Ens agradaria saber com, des de la seva conselleria, pensen treballar el tema. Nosaltres sabem que és possible créixer i satisfer les necessitats de la població amb una disminució de les emissions, que només cal voluntat. Però fins ara no n'hem vist els fruits, no n'hem vist ni les voluntats. Ens agradaria, senyor conseller..., quin és el seu punt vista.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà per a la resposta.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Salvador Milà i Solsona)

Molt honorable president, senyores i senyors diputats..., il·lustre diputada, des del Govern compartim la seva preocupació, expressada al voltant del que pot representar per a Catalunya l'impacte sobre el compliment del compromís de Kyoto, del Protocol de Kyoto. No repetiré, perquè la compartim plenament, la informació que vostè ha referit quant als antecedents, però sí que val la pena destacar que estem parlant d'una actuació a nivell mundial, que té una fonamentació en una resolució de les Nacions Unides, a partir del programa ambiental de l'any 98, que va crear el panel intergovernamental per al canvi climàtic i que –com vostè molt bé ha assenyalat– després es va conformar en el Protocol de Kyoto a la tercera cimera sobre el clima, i especialment que la Unió Europea, de què formem part integrant, va assumir com un compromís propi, fins i tot més enllà del que fos l'actuació dels altres estats que l'han de ratificar. Jo crec que això sí que s'ha de ressaltar, perquè potser a vegades arriben a l'opinió pública informacions en el sentit que el Protocol de Kyoto no s'ha de complir, perquè Rússia encara no l'ha signat i la Xina és molt dubtós que el vulgui complir, i que, per tant, no serà vinculant a nivell mundial o a nivell internacional.

Però el que sí que és cert és que la Comissió Europea, en posar, el març del 2000, en marxa el seu Programa europeu sobre el canvi climàtic, va assumir com un compromís normatiu l'assoliment dels objectius, dels llistons que corresponien a la Comunitat Europea per aconseguir aquesta reducció global del 8 per cent dels gasos d'efecte d'hivernacle l'any 2010, sense condicions amb relació al que fos l'actuació dels altres països.

Tal com vostè ha dit, efectivament, Espanya, bé o malament, va negociar uns compromisos de creixement manifestament limitats, al voltant del 15 per cent, que en aquests moments estan sent superats de l'ordre ja del 33 per cent respecte a aquest objectiu que ens havíem marcat.

Vull destacar aquí, perquè també sembla que aquest sigui un debat que només afecta la indústria i l'activitat econòmica, que sí, però que potser l'opinió pública ciutadana no és prou conscient que aquí dintre hi ha un 30 per cent d'aquestes emissions de gasos que també s'han de reduir que corresponen a la mobilitat, a la mobilitat privada, i en general a la mobilitat per vehicles de combustió de combustibles fòssils. I que, si ara parlem que a partir del 2005 són les indústries que superin el «cupó», el llistó d'assignació, que hauran de pagar, el 2010 o el 2012 haurem de pagar tots els ciutadans i ciutadanes i hauran de pagar les comunitats autònomes i les administracions amb el «cupó» que es determini els excessos d'aportació de gasos d'efecte d'hivernacle a l'atmosfera.

I, per tant, val la pena que, quan parlem després de mobilitat sostenible i de reducció de contaminació atmosfèrica procedent del transport, tinguem molt present això. I també quan parlem d'infraestructures i de quines infraestructures cal prioritzar, perquè, si no, podem portar el que a vegades es produeix: que ens recordem de Santa Bàrbara quan trona, i els ciutadans assumeixin amb perplexitat les conseqüències d'unes actuacions no prou contundents ni responsables per part de les administracions.

Com també hem de ser conscients –i n'és molt conscient, la indústria– que, si hi ha incompliment de Kyoto després d'haver-se demanat un ajornament, com s'ha demanat, quan vinguin les multes, quan vinguin les compensacions que s'han de pagar a nivell europeu per no assolir els objectius del 2010, ho pagaran les comunitats autònomes territorialitzades que no hagin complert aquest requisit. Perquè el Partit Popular va introduir una esmena a la legislació d'impacte ambiental en què es diu molt clarament que tota sanció que vingui de la Unió Europea per incompliment de directives europees serà..., les sancions seran territorialitzades.

A partir d'aquí, des que vàrem prendre possessió del Govern, tant des del Departament d'Indústria com de Medi Ambient i Habitatge, vàrem ser molt conscients de la problemàtica, i en els contactes que hem tingut amb les indústries i els representats dels sectors econòmics, però també amb els sectors ecologistes i amb els sectors que propugnen una mobilitat sostenible, hem plantejat la necessitat que des de Catalunya féssim un pas endavant i assumíssim la nostra aportació. Sabem

que correspon a l'Estat aprovar el Pla nacional d'assignació dels drets d'emissió, que ho havia de fer o hauria de fer-ho el dia 30 de març, i sabem que aquest objectiu, evidentment, no es podrà complir. Ja sabem que el nou Govern ha plantejat, legítimament, a la Unió Europea una demanda d'ajornament d'aquest termini, però això no és excusa per fer la crítica corresponent al Govern que va ometre aquesta responsabilitat i que plantejava, a la darrera reunió del Consejo Nacional del Clima, unes propostes molt ambigües, a les quals la comunitat autònoma de Catalunya, el nostre representant del nou Govern hi va votar en contra, juntament amb altres comunitats autònomes, per disconformitat amb els planteigs que es feien.

Però com que no n'hi ha prou a estar-hi en contra, sinó que en som part protagonista, hem proposat una sèrie de mesures que s'estan ja endegant. La primera i més important: en el marc del conveni, de l'acord per a la modernització i la internacionalització de l'economia catalana, hem assumit la creació d'una taula sectorial al voltant del compliment de Kyoto, de la lluita contra els efectes dels gasos d'efecte d'hivernacle, una taula doble. Una taula centrada, per una part, en l'activitat industrial dels sectors principalment afectats pel tema, com poden ser les cimeteres i altres, que es reunirà ja el dia 29, el dia 29 tenim la primera reunió, amb una molt bona acollida i ja amb els deures fets per part de molts dels sectors econòmics. I una altra taula que, en principi, començarà a treballar en paral·lel al voltant dels temes vinculats a la projecció dels gasos en la mobilitat, en el transport públic i en el transport de mercaderies.

Proposarem en aquesta taula la formació d'un programa d'estalvi i eficiència en l'ús de l'energia, dins del Pla energètic de Catalunya, amb la fixació dels nostres compromisos de compliment en la part que toca les diferents branques industrials. Alguns dels aspectes que s'hi poden contemplar és la promoció de la cogeneració i de l'ús de fonts d'energia renovables, que ja està previst així en el pacte de govern, primordialment les relacionades amb l'energia solar, la biomassa i l'edilícia, per substituir els combustibles fòssils; l'impuls de les estratègies de millora dels processos industrials, per fer-los més eficients, i la promoció de fonts d'energia menys contaminants; l'elaboració, també, d'un pla de millora d'eficiència bioclimàtica i energètica, també en el sector residencial. Pensem que tot estalvi energètic que es produeixi en els habitatges, en els edificis públics, en les indústries, redunda en una reducció en el consum de sistemes de calefacció o de climatització que comporten producció d'energia elèctrica i, per tant, comporten producció de gasos d'efecte d'hivernacle.

També la promoció de mesures per reduir les emissions que poden procedir dels sectors agrícoles i ramaders, i la minimització de les emissions dintre del sector de la gestió de residus, que també, com saben, produeix metà, que en aquest moment s'allibera a l'atmosfera i contribueix a aquest efecte.

També ens proposem, com vostè assenyalava, la política forestal, la política de la millora de boscos com un efecte d'aportació, d'increment i de millora dels embornals de gasos d'efecte d'hivernacle, que absorbeixin i

ens permetin compensar part d'aquesta càrrega de carboni a l'atmosfera.

Volem augmentar en general el nivell d'investigació sobre el canvi climàtic a Catalunya, amb participació de tots els organismes públics i privats interessats, inclòs el món universitari, i conscienciar la població amb la realització de campanyes d'informació i sensibilització, tant a nivell mediàtic, des de les escoles, des de les associacions de veïns i, en general, de tots els actors que estan directament vinculats al sector del transport.

També voldríem, en definitiva, acabar amb l'elaboració d'un pla de minimització dels efectes del canvi climàtic, en què la lluita contra els incendis forestals, contra la sequera, contra l'erosió, contra les inundacions, que són fenòmens íntimament vinculats a aquest canvi climàtic..., s'han de preservar, s'han de preveure, perquè estan directament relacionats amb els fenòmens climàtics a què vostè s'ha referit i, per tant, podrien agreujar-se si no es prenen mesures prèvies de minimització dels seus efectes.

Vull acabar dient que hem trobat una molt bona receptivitat per part dels sectors industrials catalans, que són perfectament conscients de la dificultat del problema, que saben que poden comptar amb el Govern de la Generalitat, tant des del Departament d'Indústria com des del Departament de Medi Ambient. I nosaltres, sempre, el que els hem dit és una cosa: si hem d'anar a renegociar, si hem d'anar a plantejar al Govern de l'Estat o a la Unió Europea determinades moratòries, que s'admetin determinades moratòries amb caràcter excepcional, determinades compensacions o renegociacions, només hi podem anar demostrant que hem sabut fer els deures i demostrant que el sector industrial català i, en general, la societat catalana i el seu Govern som seriosos, som responsables, ens dotem de les millors pràctiques i som els primers a presentar-nos als programes d'acció que la Unió Europea ha anunciat per acompanyar el canvi tecnològic amb la millora ambiental de les empreses, que serà fruit també del treball d'aquesta Comissió.

Gràcies.

El president

Gràcies, honorable conseller. Té la paraula la senyora diputada.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, no li dono pressa, eh? Bé, en primer lloc, anant escoltant les propostes, la llista de propostes que anava fent, doncs, evidentment, ens semblen molt positives, i entenem que hi ha des de propostes com a molt globals –quan es parla d'analitzar què passa amb la mobilitat al nostre país, amb el transport privat, amb aquest model que estem tenint, però també els reptes que tenim amb el nou Pla d'energia de Catalunya–, però també hi han propostes molt concretes que no les hem d'oblidar, tan senzilles com campanyes de sensibilització, que són fonamentals. És a dir que ens agrada que hi hagi aquest ventall de propostes.

Però li volem dir, senyor conseller, una preocupació que tenim com a grup parlamentari, que és que els podem donar una miqueta de pressa. És a dir, no ens podem adormir en aquests temes, perquè el temps corre, perquè els terminis de compliments de protocols i de directives s'acosten, però sobretot per una raó important: perquè els canvis en aquests àmbits no es fan d'un dia per altre.

I aquí, en aquest sentit, doncs, hi ha diferents llocs on treballar. Un és la mateixa política catalana, però també és important el que faci el Govern de l'Estat. I en aquest sentit..., i fem com una petició, no?: que procurin que, amb la capacitat d'influència que puguin tenir, aprofitant ara aquest nou moment, que és amb el nou Govern que hi haurà a l'Estat, doncs, aprofitar la màxima capacitat d'influència per tal que no només canviï la política amb relació a aquest tema aquí, a Catalunya, sinó que a l'Estat, doncs, hi hagi un canvi de rumb.

Per tot el que vostè ha anat dient és evident que reconeix la importància de la complicitat, que hi hagin els diversos agents implicats i interessats, que en siguin còmplices. Hem parlat d'empresaris perquè potser eren els que patien més directament la situació, però no podem oblidar que unes altres parts interessades són la comunitat científica, coneixedors en la matèria i, per què no, doncs?, també col·lectius ecologistes.

I, en aquest sentit, a part de mantenir aquesta complicitat, doncs, el Govern té una funció fonamental en tot això, que és la coordinació, la planificació, la sensibilització i el suport.

I, parlant d'aquesta darrera paraula, del suport, volem fer-li una proposta, senyor conseller, que és que en aquesta llista d'actuacions que vostès plantegen n'hi afegim una altra. Des del nostre Grup Parlamentari suggerim que des del Govern es creï una mena de centre d'informació i assessorament, i de suport, a les empreses per tal que a partir d'ara tinguin un lloc on anar a trucar quan no sàpiguen quins mecanismes poden utilitzar per complir, per adequar-se al Protocol de Kyoto, per entrar en aquest mercat de drets d'emissió, per utilitzar tecnologies més netes, etcètera.

Nosaltres creiem que..., reclamem a les empreses que s'hi impliquin; les grans segurament que tenen capacitat per fer-ho elles tot soles, però n'hi han moltes, de petites i de mitjanes, que potser no saben gaire com navegar en tot aquest entramat. No podem oblidar allò que dèiem que l'1 de gener del 2005, és a dir, d'aquí a no-res, comença el mercat de drets d'emissió. I durant tot aquest procés, doncs, esperem que Espanya hagi fet el Pla nacional d'assignació, que vostè deia que ara, el març, l'haurien d'haver fet, però pot haver-hi una pròrroga. Sabem que altres països com Anglaterra, Alemanya, Portugal, Holanda entre d'altres, tenen els deures molt més avançats, però creiem que amb voluntat..., i esperant precisament això que dèiem del nou Govern, siguem capaços a Espanya i a Catalunya de redreçar la situació.

Entenem, doncs, que aquest nou moment, aquesta situació internacional, aquest nou mercat, funcionament del mercat de drets d'emissió, doncs, les empreses petites hauran de prendre decisions, i del que es tracta, a

través de la nostra proposta, és ajudar-les en aquest procés. És a dir que sàpiguen quines emissions tenen dret a fer, a emetre de forma gratuïta, com poden reduir les emissions, quant els costarà adquirir drets d'emissió, etcètera.

A part d'això, doncs, evidentment, si vostès creuen que en aquest procés de debat, de complicitat, doncs, hi podem intervenir, cosa que ens agradaria, doncs, estem a la seva disposició.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Sí, gràcies, senyor president. Senyora diputada, breument. Admeto i accepto els seus suggeriments i els seus comentaris que crec que complementen el debat que hem tingut.

Respecte a l'actuació davant de l'Estat, del Govern de l'Estat, ja li vull anunciar que estem en contacte amb els assessors del candidat a president, el senyor José Luis Zapatero, que ens han cridat, ja, a obrir unes negociacions sobre els temes més essencials que ens interessin, en aquest cas, des del punt de vista ambiental, i estic segur que també amb altres sectors del Govern, concretament en temes com el Pla hidrològic nacional, el tema del canvi climàtic també. Tindrem ja contactes la propera setmana per tal que el nou Govern tingui damunt de la taula propostes que compartíem amb la candidatura del Partit Socialista a nivell de l'Estat, que també les comunitats autònomes socialistes varen tenir la mateixa actitud nostra en la negociació dintre de la Mesa Nacional por el Clima.

Per tant, creiem que podem trobar una bona entesa en la línia, no gens fàcil, evidentment, de trobar alternatives i propostes en aquest sentit. Assumixo, crec, com a bona proposta per portar a la taula de negociació i a la taula de concertació més que de negociació, la Mesa tècnica a què m'he referit anteriorment, la proposta de la creació del centre d'informació i assessorament a les empreses amb relació als temes vinculats al canvi climàtic, per a les quals crec que podem comptar amb recursos ja disponibles, com és el mateix Icaen i com és el mateix Centre per a l'Empresa i el Medi Ambient, un dependent del Departament d'Indústria i l'altre dependent del nostre Departament de Medi Ambient, en el qual podem obrir una línia de treball, i, fins i tot, una línia d'especialització, per anar presentant, a part dels temes d'assessorament..., jo poso molta confiança en què Catalunya sigui model i que a l'hora de presentar les propostes en el Programa d'acció ambiental, que la Comunitat Europea ha anunciat com a noves línies d'ajut per a la implementació de millores tècniques a les empreses vinculades, precisament, al tema de canvi climàtic.

És a dir que accepto la proposta, la traslladarem a tots els sectors implicats, i també insisteixo en un tema, que m'agradaria que quedés molt clar avui, que comptem també amb la comunitat científica, amb els sectors

ecologistes i, en general, amb la societat civil organitzada que es preocupa per als temes de la mobilitat sostenible i de la qualitat de vida perquè tant o més important i tant o més difícil que el de la reducció de les emissions en el sector industrial serà com abordem el tema del transport de mercaderies, del transport privat, de les emissions del combustible fòssil, i les enormes –les enormes– modificacions o transformacions que haurem de fer en el nostre sistema d'infraestructures.

Jo, aquí, sí que vull felicitar-me, i crec que tots n'hem de ser molt conscients, que el programa de govern de l'actual Govern de Catalunya preveu precisament molt la incidència en el tema ferroviari, en el tema de l'impuls al transport públic col·lectiu. I que això ja no és una qüestió de programa polític d'un o altre color, sinó que realment és un mandat imperatiu per a tot el conjunt de la societat i de les institucions catalanes. I que aquí, des dels polígons industrials fins als ajuntaments, fins tot el que són els consells comarcals, tothom hi tindrà quelcom a dir, i molt, la utilització de combustibles alternatius i d'infraestructures de comunicació que estiguin vinculades, doncs, a la no-utilització de combustibles fòssils.

Gràcies.

El president

Gràcies, honorable conseller.

Preguntes

El president

Passem al torn de preguntes.

————— Pregunta al Consell Executiu sobre la internacionalització de les empreses catalanes (tram. 310-00028/07) (decaiguda)

La primera pregunta, la formula el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, sobre la internacionalització de les empreses catalanes. (*Veus de fons.*) Senyor Huguet, què fem? (*Pausa.*) Decau.

————— Pregunta al Consell Executiu sobre la potenciació de la marca turística de Catalunya (tram. 310-00029/07) (decaiguda)

La següent, també.

————— Pregunta al Consell Executiu sobre les actuacions que considera prioritàries per tal de millorar la xarxa de carreteres de Catalunya l'any 2004 (tram. 310-00033/07)

Doncs, passem a la pregunta número 8, que és del senyor Josep Llobet Navarro, del Grup Parlamentari Popular, sobre les actuacions que considera prioritàries el

Govern per tal de millorar la xarxa de carreteres de Catalunya l'any 2004. Té la paraula.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, president. Honorable conseller, reconduiré la pregunta a una qüestió molt més concreta: ara, quan es configuri el nou Govern de l'Estat, ens agradarà saber quin posicionament tindrà el Govern de la Generalitat amb relació al quart cinturó, si demanaran fer-lo com estava contemplat, i, per tant, fins a Granollers - Sant Celoni, com el nostre Grup creu convenient i sembla que vostès també, ja que constava en el seu programa electoral, o demanaran que es faci només fins a Terrassa, fent simplement una carretera d'àmbit comarcal, com ens passa ara amb el polèmic eix Vic - Olot, o simplement demanaran no fer-lo, com alguns partits que donen suport al Govern demanen, o plataformes ciutadanes, que creuen que l'impacte ambiental és molt més elevat i la seva realització innecessària.

Moltes gràcies.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, jo mateix vaig fer saber al fins ara secretari d'Estat d'Infraestructures, i ara secretari d'Estat en funcions, quin era el posicionament del Govern amb relació a aquesta obra. I, per tant, no és una qüestió de canvi de Govern, sinó que tant el Govern anterior com el Govern futur saben que el criteri del Govern de Catalunya és que es faci d'Abrera a Terrassa, que es resolguin alguns problemes d'enllaços a Abrera que no estan ben resolts en els primers estudis que s'han fet de caràcter informatiu i que, pel que fa a la resta de previsions de traçat de l'anomenat fins ara quart cinturó, cal estudiar d'altres alternatives, unes de caràcter ferroviari, d'altres de caràcter viari, avui encara no concretades i pendents de parlar, tant, fins ara, amb el senyor Benigno Blanco com, a partir d'ara, amb qui decideixi el Govern futur d'Espanya.

Gràcies, senyor diputat.

El president

Té la paraula l'il·lustre diputat.

El Sr. Llobet Navarro

Honorable conseller, és que la pregunta la hi hem fet perquè ens va sorprendre que el passat 8 de març, en el diari *9 Nou*, d'Osona, quan el periodista li va fer la pregunta al molt honorable president de la Generalitat..., i li dic textualment la pregunta: «En matèria de comunicacions hi ha discussió sobre el quart cinturó. Es farà entre Abrera i Granollers o Sant Celoni?» I l'honorable president de la Generalitat va dir: «Es farà. Es farà com l'eix Vic - Olot.» I llavors el periodista li va tornar a preguntar: «Fins a Sant Celoni?» I va reiterar: «Es farà. Si hi hagués una alternativa millor..., però ara mateix no hi és.»

Per tant, nosaltres el que entenem és que la posició del Govern és clara: que es farà el quart cinturó fins a Sant Celoni, com és el posicionament que teníem al nostre

Grup i tenia també el Partit Socialista en el seu programa electoral, i, per tant, la decisió del president de la Generalitat jo crec que és una cosa ja concreta.

Gràcies.

El conseller de Política Territorial i Obres públiques

Sí, li ho preciso més...

El president

Senyor honorable conseller, té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres públiques

Perdó... Gràcies, senyor president. Perdoni... Gràcies, senyor president. El Govern, en aquella fase que està en un estadi informatiu més avançat ha dit que està bé que el Govern de l'Estat afronti les despeses que comporta fer el tram Abrera - Terrassa. I per la resta, independentment de quina sigui la solució final, el que està clar és que s'han d'estudiar diferents alternatives perquè el Govern de l'Estat, ara per ara, planteja una qüestió no fàcil de resoldre i que haurem d'abordar, que és la següent: el Govern de l'Estat diu «nosaltres volem que les infraestructures de la xarxa de carreteres de l'Estat, que paga l'Estat, connectin sempre amb carreteres de l'Estat.»

Bé. Aquest és un tema no resolt pel que fa al fins ara anomenat quart cinturó. I, per tant, aquesta és una qüestió que caldrà resoldre amb el diàleg i amb les converses que mantinguem amb el futur Govern de l'Estat. Però, ara per ara, sobre la continuïtat més enllà del tram més clar Abrera - Terrassa, no hi ha encara cap traçat definit ni decidit. I, per tant, com que no hi ha ni traçat definit ni decidit, no hi ha una decisió clara del Govern sobre si es farà, com es farà i per on es farà.

El president

Gràcies, honorable conseller.

————— Pregunta al Consell Executiu sobre el capteniment del Departament de Benestar Social pel que fa a les subvencions per a construir allotjaments per a treballadors temporals (tram. 310-00062/07)

La següent pregunta, la formula el diputat senyor Miquel Angel Estradé, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, sobre el capteniment del Departament de Benestar i Família pel que fa a les subvencions per a construir allotjaments per a treballadors temporals. Té la paraula.

El Sr. Estradé i Palau

Sí. Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la meua pregunta està formulada amb la intenció que des de la conselleria de Benestar i Família ens expliquin les previsions sobre la línia de subvencions per a construir allotjaments per a treballadors temporals.

Jo sé que la consellera es va entrevistar amb els sindicats agraris, que són uns dels que més s'han destacat en la promoció d'aquests allotjaments, i coneix perfectament la situació d'aquelles comarques i territoris en els quals, durant l'època de la collita de fruita dolça, sobretot –és a dir, des de finals de juny fins a principis de setembre–, s'hi concentra un contingent important de treballadors temporals, que la immensa majoria no tenen residència coneguda al Principat; uns perquè són fora..., són de fora de Catalunya, i altres perquè no tenen la seva residència regularitzada perquè es tracta d'immigrants extracomunitaris.

Per tant, la construcció d'aquests allotjaments, doncs, està comprovat que ajuda en la normalització laboral d'aquestes persones, perquè, si no, és molt difícil oferir-los unes condicions laborals dignes. Ajuda també en les polítiques d'integració social, perquè, com deia, molts són immigrants i a vegades amb problemes de regularització. I, a més a més, aquests allotjaments poden complir una tercera funció, i és que durant la resta de l'any –és a dir, quan no hi ha collita, doncs– poden també funcionar, per exemple, com a albergs juvenils o com a albergs esportius, i, per tant, completar la xarxa d'equipaments d'alguns municipis que són deficitaris en aquest tipus d'equipaments.

Per tant, doncs, el que voldríem saber és, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, les previsions que hi ha respecte a les subvencions per construir nous allotjaments.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable consellera de Benestar i Família.

La consellera de Benestar i Família (Sra. Anna Simó i Castelló)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, a banda, doncs, de reiterar que efectivament ens hem anat reunint amb sindicats diversos, no només amb un, sinó diversos, i com vostè sabrà molt bé, el dia 16 de març, en compareixença davant de la Comissió de Política Social, ja vam anunciar que apostarem per una gestió activa de les polítiques d'immigració a Catalunya, i que, per tant, posarem en marxa estratègies complementàries que ens permetin un tractament més focalitzat i més sectorialitzat de la immigració perquè les situacions són també diverses, territorialment diverses.

Tenint en compte que el treball temporal és necessari per a alguns sectors de l'economia catalana, doncs, entre els quals l'agricultura, però també el turisme, especialment, i que en la majoria dels casos prové dels processos de selecció en origen, entenem que la correcta gestió tant de la selecció com la ubicació d'aquests treballadors i treballadores és beneficiosa per a tothom, per als mateixos treballadors i treballadores, per als col·lectius que els necessiten. I, per tant, la Secretaria per a la Immigració continuarà donant suport a aquells agents econòmics i socials que utilitzin aquest recurs.

En aquesta línia –ara ja estem en una línia de continuar la feina feta– estem fent els tràmits corresponents per elaborar i tramitar la convocatòria de concessió de subvencions, destinades als allotjaments de treballadors i treballadores temporers, amb l'objectiu, doncs, d'això, d'assegurar unes condicions d'allotjament dignes i orientades a la integració social d'aquestes persones mentre duri la seva estada al nostre país, a més a més, afavorint la contractació en origen, pel que fa a l'ordenació dels fluxos migratoris. I després pel que afegeix aquesta promoció, de polivalència en els usos d'aquests espais, durant tot l'any, fora del que és la campanya de la fruita dolça, en aquest cas.

Llavors, el model que seguirem serà el de subvencionar la construcció d'allotjaments col·lectius amb una capacitat màxima de cinquanta persones, i els destinataris seran, doncs, ens locals, associacions, mutualitats o cooperatives, ara per ara.

En aquest moment, estem en l'última fase d'elaboració d'aquesta convocatòria de consulta amb col·lectius i sindicats. I la quantitat per a això, que inicialment hem previst i que no ha estat encara aprovada, és d'uns 902.000 euros.

I una altra de les qüestions que estàvem valorant era el reequilibri de les zones que fins ara havien rebut aquests...

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera.

La consellera de Benestar i Família

Molt bé, gràcies.

El president

Gràcies.

————— **Pregunta al Consell Executiu sobre les intencions del Departament de Medi Ambient i Habitatge quant al futur del Programa escoles verdes (tram. 310-00066/07)**

La següent pregunta, la formula la il·lustre diputada senyora Bet Font, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, sobre les intencions del Departament de Medi Ambient i Habitatge quant al futur del Programa escoles verdes. Té la paraula.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, fa un moment que parlàvem d'un repte ambiental important, i és evident que els temes ambientals són un dels principals problemes que tenim en la nostra societat i que, per tant, davant d'això, són necessàries actuacions a diversos nivells. És inevitable o és imprescindible que els governs facin la seva acció amb infraestructures, ja sigui de gestió de residus, de gestió de l'aigua o de mateixes infraestructures per al transport o la mobilitat,

però hi ha un altre element important, que és la implicació de la gent, la implicació de tothom, de tots els sectors, des dels mateixos ciutadans de peu, fins als empresaris, els periodistes, els educadors, etcètera.

I parlant precisament d'aquesta implicació, hi ha un element que és fonamental, que és l'educació. Per a poder-te moure, per voler actuar en positiu per a millorar el medi ambient, doncs, és important conèixer quina és la situació, quines són les estratègies que es poden portar a terme, quines són les possibilitats que té cadascú, per dir-ho d'alguna manera. I aquesta educació es pot fer d'una manera formal, que és el que es fa a les escoles, i d'una, doncs, podríem dir-ne més informal o no formal, que forma part des de les campanyes de sensibilització, però, també, activitats més lúdiques que en alguns centres s'estan fent.

Podem analitzar-ho molt a fons, però avui ens agradaria centrar-nos en un de concret, en un apartat de l'educació formal, que és un programa que ja ve de l'anterior Govern, que és el Programa d'escoles verdes, que ha motivat diversos centres educatius del nostre país i que considerem interessant, perquè suposa que hi ha la implicació directa dels nens i les nenes, dels joves i les joves i, també, dels educadors o de la comunitat educativa, fins i tot dels pares i les mares; que tots ells es fan còmplices en un projecte, en el qual van triant –amb unes pautes que es dóna des de diversos professionals i del mateix Departament–, doncs, entre tots van triant quines estratègies cal seguir.

Ens agradaria, senyor conseller, que ens digués quines intencions tenen en aquest projecte des de la seva conselleria.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, la resposta és molt clara: volem potenciar i impulsar l'experiència de les escoles verdes. En aquest moment hi han 175 escoles acol·lides a aquest Programa, que, com deu saber, o com deuen saber els senyors diputats i senyores diputades, té dos aspectes: primer, la formació del Pla de cohesió ambiental de l'escola, el que se'n diu l'Agenda 21 del centre, i els programes d'acció i d'implementació. Aquests programes i aquestes agendes són, no només de l'ambientalització del centre, sinó el que és tant o més important, també, una ullada a l'entorn, a l'ambientalització del medi on aquesta escola se situa.

Compromisos per impulsar el Programa d'escoles verdes, molt telegràficament. Potenciar la web que tenim com a instrument d'intercanvi d'experiències. El 7 de maig s'organitzarà el Primer Simposi d'Escoles Verdes de Catalunya, en què s'intercanviaran aquestes experiències i se'n buscaran altres de fora de Catalunya. S'organitzarà, també, una jornada adreçada als ens locals, a les administracions locals, per fer que s'impliquin cada cop més a potenciar, com un agent implicat més

en la seva pròpia localitat, els programes que tinguin les seves escoles.

Volem iniciar, també, una col·lecció de publicacions temàtiques que ajudin l'aplicació de criteris de qualitat en els projectes de l'escola i, sobretot, i molt important, ambientalitzar el conjunt del currículum escolar, és a dir, transversalitzar l'educació ambiental en tot el currículum de primària. Publicarem, també, el dossier informatiu i s'organitzaran seminaris de formació per al professorat en dues línies: una, de bones pràctiques, el 28 d'abril, i un altra, específicament sobre el tema de la compra reciclada, el 18 de maig.

Però, potser el més important, el que li pot suscitar més interès, és l'ordre d'ajuts perquè les escoles verdes puguin implantar els seus programes d'acció. Hi ha previst un pressupost aquest any, pressupost prorrogat de 80.000 euros, dels quals una part, 24.000 aniran destinats específicament a infraestructures, és a dir, a inversió en infraestructures de les escoles que ja estiguin en la fase d'implementació, i 56.000 euros més per a les actuacions de dinamització. Això sense perjudici que, quan puguem tenir ja el nou pressupost i el pressupost del 2005, puguem ampliar aquestes partides, però, ara, repeteixo que estem parlant del pressupost prorrogat i això és la partida que ens hem trobat.

Com a novetat el que hi hauria seria destinar-hi una part, precisament, a instal·lacions i infraestructures que siguin en medi físic. Això sense perjudici (*s'encén el llum que avisa que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), perdó, de demanar també les ajudes als altres agents implicats.

El president

Se li ha acabat el temps.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

És a dir, ajuntaments i altres departaments com el d'Educació, Sanitat, etcètera.

Gràcies.

El president

Gràcies. Il·lustre diputada, tenint en compte que no té temps el conseller, té la paraula.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, president. Just per dir que precisament aquest darrer aspecte és el que no havia tractat en la meua primera intervenció i que em sembla fonamental que es valori molt positivament o que s'intenti millorar encara més l'aportació econòmica que es pugui fer, no només des del Departament, és evident, també des d'altres llocs, però que nosaltres sempre havíem retret que hi havia poca partida perquè després les escoles poguessin tirar endavant els projectes que la mateixa comunitat educativa, els mateixos alumnes hagin treballat.

El president

Gràcies, senyora diputada.

— Pregunta al Consell Executiu sobre com es garantirà que els principis de sostenibilitat que ha de recollir l'Agenda 21 de Catalunya siguin assumits pels departaments de la Generalitat (tram. 310-00067/07)

La mateixa diputada, la senyora Bet Font formula la següent pregunta sobre com es garantirà que els principis de sostenibilitat que ha de recollir l'Agenda 21 a Catalunya siguin assumits pels departaments de la Generalitat. Té la paraula.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Bé, hi han diversos elements, com hem anat dient, en els temes ambientals. Però nosaltres sempre diem que el que hem de perseguir és anar una mica més enllà o força més enllà, que és buscar el desenvolupament sostenible, que, per tant, és aquell que no només té en compte els aspectes ambientals, sinó també els econòmics i els socials. Nosaltres considerem, doncs, precisament basant-nos en això, que és fonamental que les polítiques que faci el nostre Govern incorporin els principis de sostenibilitat que tan sovint anem recordant en aquesta cambra.

Està clar que si parlava que teníem aspectes ambientals econòmics i socials, això vol dir que tots els departaments, no només el de Medi Ambient, han d'estar al cas d'aquestes polítiques, han de voler-les tirar endavant. Està clar que parlem de polítiques des de com han de ser les nostres ciutats, d'on ha de venir l'energia i quanta en podem gastar, què passarà amb els espais agraris, com ens hem de moure d'un lloc a l'altre, quin ús farem de l'aigua, quin model de consum volem, etcètera. Aquests són alguns exemples per demostrar que són molts els departaments que hi poden intervenir, i la pregunta és: Com ho treballaran en el si del Govern? Com ho faran per tal que hi hagi la coordinació necessària basada en el que seria l'Agenda 21 de Catalunya?

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Senyor president... Senyora diputada, en efecte, en aquest mandat ens hem proposat implementar d'una vegada els treballs de l'Agenda 21 de Catalunya, que feia més de deu anys que s'elaboraven i només existien virtualment, a la web. Això ens afecta no només com a país, sinó especialment com a Govern. La seva pregunta va específicament per aquí. Ens proposem crear una comissió interdepartamental de sostenibilitat que tindrà com a missió que cadascun dels departaments incorpori en la seva actuació els principis i pautes de sostenibilitat.

Vull referir-me especialment, també, a les aportacions que esperem que faci el Consell Assessor per al Desenvolupament Sostenible de Catalunya, i al proper Projecte de Llei, que estem preparant, per transposar a Catalunya la Directiva europea d'avaluació ambiental estratègica i de plans i programes. Això és un deure que

tenim, perquè és una directiva que l'Estat ja ha transposat i que nosaltres encara tenim pendent de transposar a Catalunya, i que comportarà una participació coordinada de tots els departaments implicats. Pensem que especialment això afecta Política Territorial però també pot afectar Infraestructures, pot afectar programes d'implantació industrial, perquè estem parlant d'una planificació estratègica obligatòria.

Al voltant d'això, pensem també introduir aquests aspectes en l'Escola d'Administració Pública de Catalunya i, en general, col·laborar amb les administracions locals per a la implantació dels programes de gestió ambiental locals.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor conseller.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre les perspectives polítiques que s'obren arran del resultat de les eleccions legislatives del 14 de març de 2004 (tram. 317-00016/07)

Començarem la sessió de preguntes al president, i després recuperariem, en el temps que quedi, les preguntes al Govern.

Té la paraula, en primer lloc, per a formular la primera pregunta, l'il·lustre diputat senyor Miquel Iceta, portaveu del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i formula la pregunta sobre les perspectives polítiques que s'obren arran del resultat de les eleccions legislatives del 14 de març del 2004. Senyor diputat té la paraula.

El Sr. Iceta i Llorens

Gràcies, senyor president. Permeti'm, president, que el felicitï pels resultats obtinguts per les forces polítiques que van votar a favor de la seva investidura, per les forces polítiques que avui formen el Govern de coalició a Catalunya. Han estat uns resultats molt bons, destaco lògicament el del Partit Socialista, però, dit això, president, segurament això no és el més important d'aquestes eleccions, el més important és que s'ha produït un canvi polític a Espanya i que és un canvi polític que obre unes noves perspectives per al nostre país. I és per això que en nom del nostre Grup li presento la següent pregunta, li formulo la pregunta: Quines perspectives creu que s'obren i quin és el capteniment del Govern de la Generalitat en aquesta nova situació política a Espanya?

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat (Sr. Pasqual Maragall i Mira)

Senyor diputat, el resultat de les eleccions del passat dia 14 de març, amb la victòria del Partit Socialista a tot

Espanya i amb els espectaculars resultats obtinguts a Catalunya pels tres partits que donen suport al nostre Govern, que sumen un total del 64 per cent dels vots i, per tant, pràcticament el doble que els partits de l'oposició, jo crec que obren una nova etapa plena d'oportunitats per a Catalunya i, òbviament, també per a Espanya.

Una gran majoria dels ciutadans de Catalunya s'ha sentit, jo diria, alleujada pel desenllaç electoral, perquè s'ha evitat un escenari polític de confrontació; un escenari polític de confrontació que comportava un important risc de frustració. Una gran majoria de ciutadans de Catalunya s'ha sentit alleujada justament perquè podem dir que tenim un sentiment d'haver-nos tret de sobre un escenari d'hostilitat permanent del Govern d'Espanya envers el Govern català, que s'havia començat a produir en els darrers mesos, d'ençà de la nostra presa de possessió.

L'experiència d'aquestes tres mesos jo crec que és suficient prova que estàvem entrant en un període de gran dificultat per a la nostra governació. Jo no sóc tan ingenu com per pensar que amb el nou Govern tot seran flors i violes, no serà així, caldrà paciència, voluntat de diàleg i un gran esforç de conciliació, però ara el més important és que aquest esforç és possible, és viable, i, a més, és ben probable que fructifiqui, és un esforç que hauríem fet igualment, era la nostra obligació i era la meva convicció que, fins i tot, en les circumstàncies més adverses calia, cal sempre, intentar dialogar i de convèncer. El camí aquí, que Catalunya pensava recórrer, però, ja no ha de ser per força una carrera d'entrebancs, perquè hem passat d'un escenari de tensió, jo diria que de tensió negativa, a una altre de tensió positiva i creativa.

Si tinc encara uns segons, l'Estatut, el finançament. Estatut que compregui també sistema electoral proporcional –mai més més escons amb menys vots en aquesta cambra– i, per altra banda, organització territorial amb set vegueries –les quatre clàssiques, més la Catalunya central, el Pirineu i l'Ebre– i finançament sobre la base del principi renda i població.

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Contribuir per renda –acabo, senyor president–, contribuir per renda i rebre en proporció a la població.

El president

Gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre el capteniment del Govern davant la nova situació política a l'Estat (tram. 317-00017/07)

La següent pregunta, la formula l'illustre diputat senyor Josep Huguet, del Grup Parlamentari d'Esquerra Repu-

blicana de Catalunya, sobre el capteniment del Govern davant la nova situació política a l'Estat. Té la paraula.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Molt honorable president, l'opció estratègica que va fer Esquerra Republicana només fa tres mesos, que va consistir a conformar un govern catalanista i d'esquerres per tal d'iniciar un canvi a Catalunya que contribuís de passada a donar un tomb a la situació política al conjunt de l'Estat, de fet, ha tingut una repercussió més ràpida del que semblava.

Aquesta necessitat de tomb a l'Estat espanyol era necessària, per la involució en els drets i llibertats, pel risc en diversos àmbits de l'estat del benestar, i també pel procés de recentralització de l'Estat en detriment de la plurinacionalitat. Com deia, no pensàvem, però, que el canvi anés tan ràpid. L'atzar i l'actuació desafortunada i partidista dels serveis de seguretat han contribuït segurament a accelerar-lo.

El tomb ha arribat. I el tomb va arribar també fa anys, l'any 82, quan el Partit Socialista, després d'un cop d'estat, el 23-F, va arribar al Govern de Madrid amb una voluntat clara de canvi per part de l'elector. En aquells moments es van posar les bases de l'estat del benestar; en aquells moments es van posar les bases d'un exèrcit professionalitzat i d'una democràcia dels ciutadans. Però restaren temes pendents –restaren temes pendents–: la democratització dels aparells de l'Estat, de la justícia; la democratització del poder mediàtic, que garantís el pluralisme, i evitar la involució autonòmica. Tampoc s'abordà segurament amb prou justícia –amb prou justícia– la preservació de la memòria històrica d'aquells que van morir per la democràcia. Algú dirà que possiblement en aquell context no es podia fer altra cosa.

Doncs bé, sobre aquests fonaments, la dreta espanyola ha volgut establir després, aquests vuit últims anys, un model de democràcia de baixa intensitat, un estat del benestar precari i una total involució autonòmica. Ara arriba la segona oportunitat per als progressistes espanyols; ha arribat ara. I, aquesta oportunitat, cal aprofitar-la –cal aprofitar-la–, perquè, si no, tornarem a viure un passat que no volem que torni.

És per això que en aquests moments el Govern de la Generalitat...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Huguet i Biosca

...en aplicació del programa del Govern tripartit...

El president

...s'ha acabat el temps.

El Sr. Huguet i Biosca

...necessita saber, senyor president, honorable, molt honorable president, si té informació sobre el capteni-

ment del Govern de l'Estat amb relació als temes urgència que tenim sobre la taula a Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Il·lustre senyor diputat, com deia tot just abans responent al portaveu del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, estem davant d'una oportunitat proporcionada per un escenari espanyol molt més positiu i molt obert. Efectivament, nosaltres vivíem en una situació creada l'any 2000 pel trencament de la treva terrorista i la majoria absoluta del PP. Vivim en una situació, avui –això s'ha de reconèixer–, de major control del terror local, del terrorisme local, i de major exposició al terrorisme internacional. Aquesta ha sigut, aquesta és la nova situació, profundament preocupant, tot i que qualitativament diferent.

És cert que la situació actual és de major control del terrorisme local, sembla com si hagués perdut força, i, en canvi, que estem exposats tanmateix, per causa de la globalització –la globalització ho afecta tot–, també al terrorisme internacional, que és un terrorisme del qual més difícilment es poden preveure les seves accions. Encara que també s'ha de dir que, per descomptat, els seus objectius no es limiten –com era el cas del terrorisme d'ETA– al nostre país.

Una nova situació, doncs, que enfrontarem amb una nova majoria, no absoluta, però molt potent, dels socialistes i de les forces progressistes a nivell espanyol. Un escenari on es donaran importants coincidències programàtiques, senyor conseller, senyor diputat, entre el Govern de Catalunya i el Govern d'Espanya; és el cas, per exemple, de les polítiques socials, a què em penso que finalment es referia en la seva pregunta. Com que sé que el seu Grup està molt preocupat també per quines poden ser les conseqüències d'aquestes polítiques en matèria educativa, vull esclarir-li que algun dels temes en què nosaltres, en aquest moment, estem treballant és evitar que la nova situació no provoqui problemes molt seriosos en el camp de la política educativa.

A partir del rigor de la nostra gestió, plantejarem amb prudència i amb moderació les nostres propostes en el camp institucional –Estatut, finançament– i en el camp dels grans projectes estratègics d'infraestructures i altres. Òbviament, ho farem també en la política educativa –vull que quedi clar: ens preocupa enormement–, i més concretament en l'aplicació de la Llei orgànica de qualitat de l'educació. Si s'ha de produir una moratòria, que es produeixi, però, si es produeix, no ha de deixar sense cobertura...

El president

Molt honorable president...

El president de la Generalitat

I acabo, senyor president. No ha de deixar sense cobertura els concerts amb els P-3. Aquesta és la preocupa-

ció del nostre Govern, i vull que quedi constància en aquesta sessió.

El president

Gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la valoració de l'actual situació política (tram. 317-00020/07)

La següent pregunta, la formula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, sobre la valoració de l'actual situació política. Té la paraula.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyor Maragall, ja hem parlat de quina és la nova situació política, no?: un nou govern a la Generalitat i un nou govern a l'Estat. Des del nostre punt de vista, han de representar un canvi de debò en els diferents aspectes, sobretot per millorar la qualitat de vida dels ciutadans. Nosaltres volíem parlar d'una cosa en concret, no?, que seria el finançament dels municipis, i sobretot el traspàs de competències cap a aquests.

Aquest mes d'abril farà vint-i-cinc anys de la constitució dels ajuntaments democràtics. Tots sabem que han estat una eina clau en la transformació del nostre país, però sovint han estat maltractats per les diferents administracions, tant l'estatal com la nacional. En aquests moments, estan al voltant del 13 per cent de despesa pública, a molta distància de la mitjana europea. Fins i tot aquesta situació ha provocat que alguns ajuntaments hagin portat a terme pràctiques..., bé, poc recomanables, consumint sòl per aconseguir a vegades finançament per fer polítiques socials o d'altres tipus.

Senyor Maragall, quines actuacions farà el Govern de la Generalitat per aconseguir del Govern central una millora del finançament municipal? I també voldríem saber quines seran les seves línies d'acció pública, referent a aquesta qüestió, aquí a Catalunya, al nostre país.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, vostè no ignora que en la nostra trajectòria sempre hem defensat una redistribució dels recursos locals cap a la proximitat. Fins i tot en alguna ocasió vam arribar a concretar que, per nosaltres, l'òptima distribució de recursos entre el centre, les autonomies i els ajuntaments havia de ser el 40, 30, 30 –per cent, s'entén. Això significava, i ha significat i està significant, evidentment, un procés de redistribució molt important en aquest país, que va començar el seu camí democràtic amb una proporció del 80, 0, 20. Les auto-

nomies no existien; l'Estat era el 80 per cent, i els ajuntaments, el 20. Ens hi estem acostant, però el que costa més d'aconseguir, justament, és el 30 per cent de la despesa local en el conjunt de la despesa pública.

Tot això ho hem de fer amb rigor, amb prudència i amb fermesa, com he dit abans. Crec que el procés de col·laboració entre la Generalitat i els governs locals que es proposa engagar el nostre Govern comptarà amb la complicitat activa del nou Govern espanyol, sobre una base, una base ben clara: no hi ha tres classes de govern; hi ha nivells de govern, punt. I aquests tres nivells de govern han de guiar la seva redistribució de funcions seguint el principi de la subsidiarietat, és a dir, de com més a prop millor. Això no vol dir que tot s'hagi de fer al nivell local, però és evident que qui té la càrrega de la prova que les coses no es poden fer al nivell local són els nivells més alts de govern, al revés del que ha passat històricament.

Farem, doncs, una decidida aposta per donar més protagonisme als governs locals i encertar les fórmules de cooperació entre aquests i la Generalitat. Nosaltres donarem l'exemple: amb polítiques de concertació amb les diverses institucions d'àmbit local, i amb traspassos importants de competències cap als ajuntaments, seguint el principi de subsidiarietat que li he esmentat. Però a la vegada prendrem la iniciativa perquè el Govern d'Espanya impulsi les mesures necessàries per ampliar i reforçar l'autoritat dels alcaldes, per millorar el finançament local, i també per culminar, en el cas de la ciutat de Barcelona, el procés d'aprovació de la seva Carta municipal.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, molt honorable president. El senyor diputat té la paraula.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyor Maragall, d'acord amb aquesta distribució, s'imagina, doncs, la feina que ens queda per fer per arribar d'aquest 13 per cent que estem a l'actualitat a aquest 30 per cent que seria òptim, no?

Miri, des del nostre Grup Parlamentari li demanem que encapçalí, vostè, com a president del Govern i amb l'experiència, doncs, que té també des de l'àmbit municipal, una nova descentralització. Després de vint-i-cinc anys de dificultats, qui ho faci a l'Estat, aquell que porti a terme aquesta influència a l'Estat, també evidentment actuï aquí a Catalunya. Perquè també haurem de parlar de competències i de traspàs de competències cap als ajuntaments. L'última assemblea de la Federació de Municipis parlava de competències en educació, en habitatge, en immigració, en benestar social, en atenció sanitària primària, polítiques d'ocupació activa..., evidentment, amb els recursos corresponents.

Miri, des del nostre punt de vista, un país avança i és modern si té uns ajuntaments amb les majors competències possibles i amb els recursos necessaris per donar el servei més eficient als ciutadans. I avança també en una altra situació que no s'havia donat en l'anterior

Govern: si té una estreta col·laboració i sobretot també, senyor Maragall, una lleialtat institucional entre la Generalitat i els ajuntaments.

El Govern que vostè presideix té la responsabilitat de fer que això sigui una realitat al més aviat possible, influïnt, ho repeteixo, en el Govern central i actuant d'una manera decidida aquí a Catalunya. No dubtem que serà així, per fer realitat sobretot els somnis i esperances de molts alcaldes i regidors, molts dels quals també estan aquí, que han exercit la tasca difícil, però apassionant, de governar els nostres pobles i ciutats.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Senyor president, li queden quinze segons.

El president de la Generalitat

Bé, amb aquests quinze segons li diré, sobre la lleialtat institucional, que..., perquè hi ha un cas molt concret, un exemple molt concret a donar, sobre el tema de l'aeroport i l'arribada del tren d'alta velocitat. Hem quedat, amb l'alcalde del Prat de Llobregat i l'alcalde de Barcelona, de donar una ràpida solució a aquest tema, perquè sabem que el temps apressa i sabem també que no ens podem permetre el luxe de tenir una gran estació d'alta velocitat que estigui lluny...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...de l'aeroport.

El president

Gràcies.

————— Pregunta al president de la Generalitat sobre el seu criteri pel que fa a la contribució des de Catalunya a una lluita més eficaç contra el terrorisme (tram. 317-00018/07)

Té la paraula, seguidament, l'honorable senyor Artur Mas, per part del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, per formular la pregunta sobre el criteri pel que fa a la contribució des de Catalunya a una lluita més eficaç contra el terrorisme. Té la paraula.

El Sr. Mas i Gavarró

Gràcies, senyor president. Senyor president, vostè en algunes ocasions, en aquesta mateixa cambra, s'ha referit a la necessitat d'ampliar el pacte antiterrorista; un pacte que en el seu moment es va subscriure entre el Partit Popular i el Partit Socialista exclouent altres formacions polítiques, com Convergència i Unió, que per altra banda, abans d'això, hi havien estat sempre presents.

Ara es dona una nova situació. Hi han hagut fets nous, dramàtics, brutals, els atemptats de Madrid de l'11 de març; també fets polítics nous: hi haurà un canvi de majoria en el Govern de l'Estat. I, davant d'aquesta nova situació, nosaltres li volíem formular dues preguntes: primer, si manté el compromís expressat en aquesta cambra d'impulsar aquesta ampliació de l'acord contra el terrorisme, i segon, què pensa fer per assolir aquest objectiu.

El president

Gràcies. Té la paraula el senyor president.

El president de la Generalitat

D'entrada, molt directament i molt breument, per dir-li que mantinc la pretensió i que el que faré, per descomptat, és parlar amb el proper president del Govern espanyol perquè això sigui possible en el termini més breu que pugui ser.

El president

Gràcies, senyor president. Té la paraula el senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Bé, jo li agraeixo, senyor president, que vostè mantingui aquest compromís, que per altra banda no tenia cap dubte que seria així. Ara, segurament, això encara, doncs, té més possibilitats de reeixir, esperem. Però jo crec que nosaltres coincidim, vostè i jo, nosaltres i vostès, que Catalunya ha d'assumir, en qualsevol moment, funcions de lideratge o de colideratge, fins i tot a nivell de l'Estat, no només per temes estrictament catalans, sinó també per aquells grans temes plantejats en el conjunt de l'Estat espanyol.

En aquest sentit, i referint-me a la mateixa situació que li descrivia del tema de la lluita contra el terrorisme, jo els voldria formular una proposta, a vostè, al Govern i, en definitiva, a tot el Parlament de Catalunya, que és que Convergència i Unió, en els propers dies, es posarà en contacte amb tots vostès per impulsar a Catalunya, en aquest Parlament, un acord nou en matèria de lluita contra el terrorisme, un acord que garanteixi la unitat de les forces polítiques catalanes, que em sembla que en aquest moment seria un bon exemple, un bon impuls i un bon, diguem-ne, efecte motor cap a allò que caldrà fer a la resta de l'Estat espanyol.

Entenc també que aquest acord no només seria un exemple, sinó que seria la garantia i el mirall que en el tema de la lluita contra el terrorisme es pot arribar a acords unitaris entre totes les formacions polítiques, i a més a més, lògicament, hauria de deixar molt clar que qualsevol acord d'aquestes característiques mai ha d'excloure aquells que persegueixen objectius polítics, sempre que els defensin des d'una òptica democràtica i pacífica.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Sí... Senyor diputat, no sé si a Catalunya li correspon..., que Catalunya contribuirà i a més tindrà iniciatives en aquesta matèria, com les que li he dit, que eren de caràcter encara formal només. No sé si correspon que nosaltres aprovem o no un nou projecte de política antiterrorista per proposar-lo als altres. Estaré amatent a saber quina és la proposa que vostè fa en aquest sentit.

En tot cas, li haig de dir que li parlo avui encara impressionat per l'escena del funeral de Madrid, en la qual, per cert, en el moment de començar un senyor s'ha aixecat, s'ha adreçat al president Aznar i, assenyalant-lo amb el dit, li ha dit: «Señor Aznar, le hago responsable de la muerte de mis dos hermanos.» Li ho dic perquè he tingut interès, a la sortida del funeral, a anar a saludar el president Aznar per dir-li: «Lo que te han dicho es una gran injusticia», i l'acompanyo en el sentiment. Li ho dic perquè no vull que quedi cap mena de dubte sobre aquesta qüestió, sobre qui és i qui no és culpable o responsable del que ha succeït. Ja he parlat del que jo entenia que era el nou terrorisme i la dificultat que representa lluitar contra ell.

Dir-li que aquest atemptat ha desvetllat una nova consciència sobre l'abast i la gravetat de la nova amenaça terrorista de caràcter global, com he dit abans; que hem de cercar una nova estratègia i trencar la rutina, i, per tant, que efectivament el pacte antiterrorista se'n ha quedat curt.

Contra el terrorisme cal unitat política, amb la reafirmació i l'ampliació del pacte antiterrorista a totes les forces polítiques democràtiques. Sense..., deixi'm dir, però, també, molt breument, que sense el pacte moltes coses no haurien anat a millor com han anat, efectivament, contra el terrorisme local. Sense el pacte, la *kale borroka* hauria continuat amb més força, amb la que tenia abans, que ha anat perdent, i sense el pacte, ETA segurament també es veuria en aquest moment més reforçada del que efectivament ha estat.

Però tot això ara és insuficient i cal incorporar-hi la dimensió europea, dotar-se dels instruments operatius per prevenir el terrorisme i combatre'l eficaçment. I en aquest sentit estic absolutament (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) en la línia de José Luis Rodríguez Zapatero quan afirma: «La intel·ligència és més important que qualsevol altra arma en matèria de terrorisme.»

El president

Senyor president....

El president de la Generalitat

La nostra col·laboració, la de la consellera Tura amb el senyor Acebes, en aquests..., durant tots aquests dies –pràcticament només un dia ha fallat–...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...ha sigut puntal i diària. Perdó, senyor president.

El president

Gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre les previsions de presentació al Parlament dels pressupostos corresponents a l'any 2004 (tram. 317-00019/07)

La següent pregunta, la formula l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, sobre les previsions de presentació al Parlament dels pressupostos corresponents a l'any 2004. Té la paraula.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president. Jo haig de..., si m'ho permet, senyor president, senyor president de la Generalitat, haig d'expressar una certa sorpresa respecte a com s'està desenvolupant aquesta sessió de control. Estem parlant de coses que són importantíssimes i de les quals jo estic disposat a tenir un amplí debat en profunditat, quan es vulgui, no?

Però estem al Parlament de Catalunya i estem fent una sessió de control al Govern de Catalunya i per això jo li vull formular la següent pregunta, que vostè coneix perquè està formulada per escrit, no?: quan té previst el Govern presentar davant d'aquesta cambra els pressupostos de la Generalitat de Catalunya corresponents a l'any 2004?

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula el senyor president.

El president de la Generalitat

La previsió, senyor diputat, és que entre finals de maig i començaments de juny el Govern presentarà el projecte de pressupostos al Parlament, prèviament amb l'estudi..., acompanyat de l'informe econòmic i financer sobre l'estat dels comptes de la Generalitat a 31 de desembre de l'any 2003 i de valoració de la gestió de la Generalitat.

El president

Gràcies, senyor president. Té la paraula l'excel·lentíssim senyor diputat.

El Sr. Piqué i Camps

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyor president de la Generalitat. Jo sé que fer uns pressupostos sempre és complicat. I que vostès necessiten saber com s'han trobat els comptes i cal un cert temps. Jo els haig de recomèixer que això és així.

Però crec que també podem tenir un cert dret a demanar-li que ens anticipi alguns criteris. Per exemple,

quins seran els criteris respecte a la distribució de la despesa en infraestructures, recerca més desenvolupament més innovació. Abans s'ha parlat de les corporacions locals, no?; hi ha una gran responsabilitat també des del Govern de la Generalitat respecte a la redistribució de la despesa cap a les corporacions locals. Quina prioritat es donarà a la despesa social? Si es mantindrà el principi d'estabilitat pressupostària? Què pensen fer amb els impostos?

I li vull anticipar una cosa perquè sé que és l'última possibilitat que tinc d'intervenir abans que vostè em respongui, no? Jo li vull dir que estem disposats, des del Grup Parlamentari del Partit Popular, al diàleg. En el debat d'investidura li vàrem demanar que governés —que governés—, que fes les coses que havia de fer i que si ho feia així ens trobaria, no? I permeti'm que li faci un comentari que no voldria ser ofensiu, no? Potser ens troba més a nosaltres que a alguns dels seus socis de Govern o amb alguns dels seus companys de partit a nivell d'Espanya per fer segons quines coses.

Vostès han fet coses que estan bé. I han prescindit de claus. Han pres unes decisions respecte, per exemple, al túnel de Bracons que jo celebri. Si segueixen per aquest camí, ens trobaran.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Sí. Honorable senyor diputat, la veritat és que no hem percebut amb claredat l'ajuda que hem tingut per part del Partit Popular en aquests mesos perquè..., o hem sigut cecs a una realitat que segurament, segons vostè diu, existia i nosaltres no vam saber veure. Més aviat, l'opinió generalitzada en aquest país és que difícilment es trobarà un Govern que hagi tingut cent dies de gràcia tan semblants a la desgràcia (*rialles*), a la desgràcia, moltes vegades, provocada per altres forces polítiques.

En tot cas, sàpiga que amb l'actual sistema de finançament, quant a pressupost no anirem massa enllà. Li torno a reiterar que nosaltres estem per una redistribució important de la despesa cap als ajuntaments. Aprofito per dir que el 13 per cent dels ajuntaments, en fi, és segons uns criteris de comptabilitat que no són els que jo utilitzava; des dels meus, potser estem al 17 per cent; depèn de com es compti. Amb tot això s'haurà de ser molt més transparents del que s'ha sigut fins ara, no?

Nosaltres..., les línies generals del pressupost, que es basarà en una minva del 2 per cent de la despesa corrent, perquè els projectes d'inversió que tenim, doncs, obliguen a aquesta contenció de la despesa corrent, que sé que és molt fàcil d'anunciar i molt difícil de practicar, i els senyor consellers ho saben... Però aquest serà un pressupost nou en la forma en què es tramitarà: cada conseller presentarà en la seva comissió corresponent la seva secció pressupostària.

I sobre les línies generals del pressupost li vull dir que estarà condicionat, primer, per un increment significa-

tiu l'any 2003 del nivell d'endeutament en relació amb l'any anterior, condicionat negativament, doncs –un govern, per altra banda, que vostès estaven recolzant i uns pressupostos que vostès van aprovar–; *b*, per la incorporació a l'exercici del 2004 d'una important despesa plurianual compromesa en exercicis anteriors, i torno a reiterar el mateix, i *c*, per un volum significatiu de traspàs de despesa d'un exercici a l'altre.

Lògicament, doncs, serà un pressupost de contenció a causa d'aquestes limitacions heretades i el Govern prioritzarà...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...la millora de la competitivitat –acabo, senyor president–, les infraestructures –ho repetim, hi insistim: els mapes són tan importants com les lleis, potser més i tot en aquest país– i la política social.

Moltes gràcies, senyor diputat.

El president

Moltes gràcies.

— Pregunta al Consell Executiu sobre en quina situació ha trobat la despesa farmacèutica (tram. 310-00015/07)

Reprenem les preguntes de control al Govern. La pregunta número 13 ha estat posposada. I, per tant, vindria la pregunta número 14, que formula la il·lustre diputada senyora Carme Valls, sobre en quina situació ha trobat el Govern la despesa farmacèutica. Té la paraula.

La Sra. Valls i Llobet

Honorable consellera, sabem que el finançament és una gran llosa que pesa sobre la sanitat catalana, però la despesa també és una gran preocupació per racionalitzar-la el màxim i fer-la més eficient. Una bona gestió política de l'autogovern no és només demanar més diners, sinó també saber gastar-los de forma eficient.

Per tant, ens agradaria saber en quin estat s'ha trobat la despesa farmacèutica a Catalunya. Sabem que la despesa farmacèutica suposava més del 50 per cent de la despesa de l'atenció primària. Quin increment ha tingut respecte a l'any anterior. Quines causes ha trobat que són d'aquest increment. I quina anàlisi ha pogut fer fins ara, en aquests escassos cent primers dies, de la prescripció dels productes farmacèutics, quins han sigut els més utilitzats.

Pel Congrés Català de Salut Mental, ja sabíem que la despesa en psicofàrmacs a Catalunya ocupava 43.000 milions de les antigues pessetes anuals. I també sabem que la utilització de bolquers suposava 7.000 milions de les antigues pessetes anuals.

Ens agradaria saber quina és la situació en què vostè ha trobat aquest estat de la despesa farmacèutica i si ha po-

gut fer un esbós de propostes, de solucions per intentar gestionar-la d'una manera més eficient.

Moltes gràcies, honorable consellera.

El president

Gràcies, il·lustre diputada. Té la paraula l'honorable consellera de Sanitat.

La consellera de Sanitat i Seguretat Social (Sra. Marina Geli i Fàbrega)

Gràcies, senyora diputada. Abans que res, perquè a vegades cal centrar en algun moment la nostra política farmacèutica, dir que el medicament és una prestació sanitària molt important i que gràcies a aquesta prestació medicamentosa, doncs, la mortalitat i la morbiditat de moltes malalties ens ha canviat radicalment.

Però, dit això, és evident que tenim un repte importantíssim. Al llarg de l'any 2003 l'increment de la factura en medicaments a Catalunya ha suposat un increment del 12,27, i és cert que no podem continuar amb aquest ritme de creixement. Això no ho diria si no haguéssim analitzat que és possible fer un ús racional dels medicaments. I aquest fonamentalment és l'objectiu. Es tracta de prescriure bé i de consumir els medicaments necessaris i de deixar de consumir aquells medicaments que no són necessaris.

Les causes més importants d'aquest creixement són quatre: l'increment d'envasos, l'increment del cost per envàs, un increment importantíssim del nombre d'assegurats... A Catalunya l'increment de població assegurada l'any 2003 ha estat extraordinari. En aquest moment, des del punt de vista de targetes sanitàries individuals, el desembre de 2003 tenim 7 milions de persones assegurades. Per tant, aquesta és una població, des del punt de vista de sistema sanitari potencial, molt important. I la quarta causa és l'increment d'envasos per nombre d'assegurat.

Tot això ho dic perquè evidentment la nostra obligació és buscar solucions en base sempre a aquest principi d'ús racional de medicaments. Sabem perfectament quins són. I en aquest moment s'ha de dir que el Departament disposa d'informació suficient per saber mes a mes no només els fàrmacs que prescrivim, sinó des d'on els prescrivim, des del sistema públic, qui són els prescriptors. Hi han sis grups terapèutics que són els que generen més consum de medicaments, i és cert que en alguns d'aquests subgrups, especialment als psicofàrmacs, tenim una despesa en ansiolítics i antidepressius molt superior de la mitjana de l'Estat espanyol. I això els ho podria dir per a aquests sis grups: antidepressius, hipolipemians, broncodilatadors, hipotensors, medicaments per a les úlceres d'estómac i neurolèptics.

S'ha de dir que hem de fer una política d'ús racional basada fonamentalment en una política, primer, d'Estat. El nou Govern de l'Estat, molt més sensible a les autonomies, ha de canviar i ha de pensar que qualsevol decisió de política farmacèutica ha d'anar acompanyada d'un acord amb les comunitats autònomes...

El president

Senyora...

La consellera de Sanitat i Seguretat Social

...i també una política clara a nivell de les comunitats autònomes.

El president

Senyora consellera, gràcies. La senyora diputada vol pregar? (*Pausa.*)

— Pregunta al Consell Executiu sobre el reequilibrament territorial i la millora de les vies de comunicació de la comarca de la Terra Alta (tram. 310-00022/07)

Doncs, passem a la següent pregunta, que formula l'il·lustre senyor Joaquim Josep Paladella, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, sobre el reequilibrament territorial i la millora de les vies de comunicació de la comarca de la Terra Alta. Té la paraula.

El Sr. Paladella Curto

Sí. Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, com estic segur que deuen saber, senyors consellers i senyors diputats, les carreteres a la Terra Alta són l'única via de comunicació. A la Terra Alta no sols necessitem unes carreteres per a la vida laboral i comercial, per al transport industrial o per als productes agraris, sinó que les necessitem per a la vida de cada dia: per anar al metge, per anar a l'escola, per fer qualsevol cosa de més o menys importància.

Els que les fem servir i les utilitzem, i les patim, podem afirmar que si no són del Tercer Món, gairebé. Estan antiquades, en mal estat, extremadament estretes i són molts perilloses. Fa molts anys que la gent, els ajuntaments, la societat demana la seva millora i arranjament, i creiem que no sols és necessari sinó que és de justícia. Però la postura del Govern de la Generalitat d'aquests anys passats sempre era la de fer grans discursos de reequilibri territorial i de tenir cura de les comarques més desfavorides, però a l'hora de la veritat, d'invertir en infraestructures a comarques com són les de la Terra Alta, sempre donaven per resposta l'«ara no toca».

És per això que a la Terra Alta hem rebut amb satisfacció l'anunci per part del Govern de la Generalitat de l'arranjament d'un tram de la carretera comarcal 221. I és també per això, i pel que pot significar cara al futur, que avui li faig aquesta pregunta: el recent anunci per part del Departament de Política Territorial i Obres Públiques de l'arranjament d'un tram de la carretera comarcal 221 vol demostrar la voluntat del Govern de la Generalitat d'apostar pel reequilibri territorial i millorar les molts deficientes vies de comunicació de la Terra Alta?

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per respondre, té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, vull en primer lloc informar-lo que, pel que fa a la carretera de Gandesa a Batea, el 13 d'abril s'obriran les pliques de les ofertes d'una obra que té un pressupost de quasi 3 milions i mig d'euros; que sobre aquesta carretera s'han iniciat ja els tràmits per a les expropiacions dels terrenys afectats; que es podria adjudicar l'obra un cop obertes aquestes ofertes a finals d'abril; que l'obra podria començar entre maig i juny, i que previsiblement el juny de l'any que ve les obres d'aquest tram de carretera adjudicades..., en tràmit d'adjudicació en aquests moments, podrien estar acabades.

Responc, doncs, en primer lloc informant-lo que efectivament el Govern de la Generalitat ha volgut tirar endavant d'una forma immediata ara una obra que vostès feia temps que demanaven i que no acabava d'arribar mai del tot. I, per altra banda, acceptar, d'acord amb vostè, que el criteri i el punt de vista del Govern de la Generalitat és entendre i atendre el clam d'una comarca que explica aquestes necessitats que vostè ha descrit amb tanta precisió, pel que fa a les formes de comunicació, trasllat, accessibilitat i mobilitat, i a les dificultats per fer-ho en una xarxa de carreteres no prou adequada. La voluntat del Govern és fer un conjunt d'inversions al més immediates possible per ajudar a la millora d'aquesta xarxa de carreteres i ajudar d'aquesta manera a la vida quotidiana i a la qualitat de vida dels ciutadans de la Terra Alta.

Deixi'm afegir encara que amb relació a aquesta comarca el Govern té en disposició de ser adjudicades en un termini no superior a l'any les obres d'una rotonda a Pinell de Brai, el reforç del ferm de la carretera T-334, d'Horta de Sant Joan a Bot; el reforç del ferm de la carretera T-733, d'Ascó a la Fatarella, i el condicionament de la carretera d'Horta de Sant Joan a l'eix de l'Ebre. Totes aquestes obres, previsiblement, en el termini d'un any podrien estar adjudicades i fent-se, i podrien ser un primer pas cap a la normalització de la xarxa de carreteres de la Terra Alta.

El president

Gràcies, honorable conseller. El diputat vol pregar? (*Pausa.*) Gràcies.

— Pregunta al Consell Executiu sobre quines mesures pensa adoptar per a garantir que no creixi el nombre de diumenges amb obertura comercial (tram. 310-00024/07)

Passem, doncs, a la següent pregunta, que formula l'il·lustre diputat senyor Carles Pellicer, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, sobre quines mesures pensa adoptar per garantir que no creixi el nombre de diumenges amb obertura comercial. Té la paraula.

El Sr. Pellicer i Punyed

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, la total llibertat d'horaris comercials a què ens ha abocat el Govern central amb el Reial decret 6/2002, suposa una

incompatibilitat en el manteniment del model català de comerç i posa també en perill l'esquema que fa compatible família i ocupació laboral.

És cert que les vocacions empresarials i laborals en el món del comerç també es veuen condicionades en gran manera per aquest Reial decret, que afavoreix que, per exemple, les grans superfícies incrementin la seva quota de mercat, i que, com a principal conseqüència, els petits comerciants i moltes zones de les nostres poblacions es vegin en serioses dificultats per tirar endavant.

El nostre model català és un model exemplar i es basa en una línia pròpia. És una línia fruit del consens, que lliga uns horaris comercials ordenats, uns horaris moderats i racionals que permeten donar resposta també a les demandes dels consumidors. Però el 2005, segons el Reial decret, això s'acaba i, per tant, es posa en perill aquest model de comerç català.

Ara, en aquest tema, s'obren també noves expectatives en el canvi de Govern a Espanya. Per tant, aquest diputat del Grup Parlamentari de Convergència i Unió li fa la següent pregunta: quines mesures pensen adoptar per garantir que no creixi el nombre de diumenges amb obertura comercial?

Gràcies, senyor president, gràcies, senyor conseller.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller de Comerç, senyor Pere Esteve.

El conseller de Comerç, Turisme i Consum (Sr. Pere Esteve i Abad)

Gràcies, senyor president. Senyor Pellicer, si no m'equívoco teníem una interpel·lació aviat en la qual en podríem parlar amb més amplitud. En tot cas, som-hi.

En primer lloc, el que li voldria dir és que en la formulació de la pregunta vostè em parla de com ho podem fer perquè no creixi el nombre. Jo creia que estàvem d'acord en el fet que no era qüestió que no creixés, sinó que tornés a ser buit, que era l'acord que preexistia i sobre el qual hi ha un amplíssim consens. Suposo que en això anem pel mateix camí.

El que pensem fer, que per altra banda ja ha sigut engegat, és clarament en la línia plantejada de no tant seguir utilitzant la paraula defensa d'un model sinó la potenciació i el reconeixement d'un model de comerç que ens caracteritza i que ens sembla que és important. Què és el que pensem fer en un tema com és el d'horaris i festius, que inequívocament per part de tothom és clau, és clarament fer ús de la nostra competència, competència legislativa, i presentar un projecte de llei al Parlament que, d'alguna manera, sigui una alternativa clara, i això, òbviament, es va plantejar abans del resultat de les eleccions del passat diumenge, que indiscutiblement tenen una millora de la situació, en tant que el programa del Partit Socialista Obrer Espanyol contempla els vuit festius de forma explícita, però, en tot cas, el que pensàvem és plantejar una llei, llei que, per altra banda, explícitament, el que contempla són els vuit festius, les setanta-dues hores, però el que és més important és un nombre important d'excepcions que

permeti que l'assistència dels ciutadans i els consumidors sigui la suficient i sempre amb un ple respecte a l'autonomia municipal.

Miri, es tracta, sobretot, i a més aquest procés dic que l'hem engegat perquè ens hem posat en contacte ja amb trenta-set institucions de les quals deu ja ens han donat resposta, i a tall d'exemple li parlo de la Unió de Consumidors de Catalunya, d'altres unions de consumidors, de l'Institut Català de la Dona, de l'Associació Catalana de Municipis, de la Federació de Municipis de Catalunya, el Consell de Treball Econòmic i Social, i el propi Consell de Comerç, amb qui vam estar units concretament ahir. Es tracta, i espero que el Parlament pugui finalment introduir totes les millores que calgui, que fem una llei que garanteixi els drets dels consumidors, gran majoria, i no perjudiqui una gran minoria, 12 per cent de treballadors, 12 per cent, i molta més gent que defensa d'una manera clara un model de ciutat i un model de comerç.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. L'il·lustre diputat vol repreguntar? Podrà repreguntar, però no tindrà resposta. *(Pausa.)* Bé, té la paraula.

El Sr. Pellicer i Punyed

Gràcies, president. Bé, doncs, atenent la seva resposta, entenem que s'assumirà el compromís ferm d'aquest no creixement d'horaris comercials ni de diumenges, i, per tant, que amb aquesta llei, aquest Projecte de llei de què vostè ens parlava. Per tant, entenem que també hi ha d'haver un consens i que hi hagi l'assumpció dels compromisos fermes que en el sector i, en definitiva, en tots els partits i grups parlamentaris que hi estiguem d'acord es porti a terme aquest Projecte de llei.

Gràcies, senyor president, senyor conseller.

El president

Gràcies, senyor diputat.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre els seus propòsits de captament pel que fa a la política d'habitatge (tram. 300-00050/07)

El següent punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Consell Executiu sobre els propòsits de captament pel que fa a la política d'habitatge. La formula el diputat del Grup Popular, el senyor Jordi Montanya.

El Sr. Montanya i Mías

Gràcies, honorable president. Bé, està clar que l'habitatge es tracta d'un bé de primera necessitat i que aquest matí, a la sessió del matí, ja ho hem debatut amb profusió. Ara bé, està clar, doncs, que la problemàtica que genera, doncs, ens obliga a fer aquesta interpel·lació sobre els propòsits de captament pel que fa a la dita política d'habitatge.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president segon el substitueix en la direcció del debat.)

Els ens públics hem de recordar que tenen l'obligació de garantir l'accés dels ciutadans a l'habitatge per imperatiu legal de l'article 47 de la Constitució espanyola, que té el seu reflex a l'article 9.9 de l'Estatut d'autonomia, el qual assumeix com a competència exclusiva. I és l'habitatge, juntament amb l'ocupació, la principal preocupació que afecta avui en dia els ciutadans de Catalunya, especialment pel que fa als joves. Però també no tan sols els joves, i hem de tindre en compte i en consideració el fet que, en definitiva, afecta els sectors socials més desvalguts econòmicament. En aquest cas podríem parlar, està clar, dels joves, per les seves limitacions econòmiques a accedir al mercat laboral, però també no ho podem obviar pel que fa a la tercera edat, quant a les economies mitjanes o mitjanes baixes. Perquè està clar, les economies altes poden accedir a residències privades i les economies més febles o més desvalgudes poden entrar o assolir una plaça a les residències públiques.

Està clar que, en conseqüència, estem davant d'un problema que afecta pràcticament els sectors més desvalguts, tant per dalt com per baix d'edat biològica dels ciutadans de Catalunya. I és cert que la baixada dels tipus d'interès en les hipoteques ha donat lloc a un gran desenvolupament del mercat immobiliari i del mercat del sòl. Així mateix, la flexibilitat quant als crèdits hipotecaris no podem obviar, doncs, que en un breu termini, breu termini pel que fa al trànsit mercantil de deu anys, deu o dotze anys, doncs, hem passat d'unes hipoteques o d'uns crèdits hipotecaris d'un 12 o 12,5 per cent al 3 o 3,5 per cent que actualment, doncs, es paga a les entitats bancàries, la qual cosa ha suposat un gran incentiu pel que fa al sector immobiliari, però incentiu del qual, repetim, no n'han gaudit o no se n'han beneficiat els sectors més febles. El que sí que ha possibilitat és que les economies mitjanes o, fins i tot, les economies mitjanes - altes, doncs, els hagi possibilitat adquirir un habitatge en millors condicions, perquè són, precisament, el sector de la nostra societat que ha pogut gaudir directament de les abaixades del tipus d'interès i de la flexibilització quant als terminis de les hipoteques, que també en un curt termini pel que fa al trànsit mercantil, doncs, han passat d'hipoteques de dotze o quinze anys a hipoteques de trenta i fins a quaranta.

Però està clar que un important augment del preu del sòl ha derivat també pel fet d'existir una forta demanda. I això ho diem també i s'ha de posar a collació en el sentit que s'ha produït una transformació importantíssima pel que fa als mercats de capitals. El problema de l'habitatge és el problema del sòl, sense problema del sòl, o de l'encariment del preu del sòl, no hi hauria el problema d'habitatge que existeix. I s'han donat, doncs, diferents circumstàncies que han donat lloc, doncs, a aquesta transformació i a aquest encariment del mercat del sòl com no podem obviar, doncs, la liberalització del mercat de capitals fa també i ho hem de posar de manifest que amb escaig anys, doncs, era del tot impensable que en ciutats mitjanes, com poden ser ciutats de cent mil habitants o municipis grans de cent cinquanta vuitanta o dos-cents mil habitants, doncs, hi

hagués l'entrada dels grans factors immobiliaris que avui en dia dominen el nostre país.

Anys enrere les ciutats o en aquests tipus de municipis, doncs, es donava la figura o el factor mercantil del constructor o del promotor que, a més a més, era a prop, era a prop, del ciutadà, perquè era un ciutadà més d'aquests municipis i d'aquestes ciutats. Avui en dia això s'ha acabat, s'ha acabat, i l'entrada al mercat d'aquests tipus, en els municipis als quals ens hem referit, doncs, han provocat no solament, no solament un augment importantíssim pel que fa a l'especulació del sector immobiliari, sinó a un increment del preu del sòl. I això ho aclarim perquè està clar que el promotor o el petit promotor nat de les ciutats o dels municipis als que hem fet referència, la seva inquietud immediata en adquirir el solar era iniciar la promoció.

Avui en dia ens trobem que aquestes grans immobiliàries o que aquests grans mercantils dins del sector immobiliari adquireixen sòl amb efectes especulatius i que moltes d'elles, i que moltes d'elles estan, fins i tot, en capital estranger. Així, el Ministeri de Foment xifra, pel que fa a l'any 2003, un increment en el preu de la «vivenda» aquí a Catalunya d'un 24 per cent, a raó de 1.963,64 euros per metre quadrat. I també crida especialment l'atenció l'augment enregistrat en les «vivenendes» d'antiguitat de més de vint anys, que va augmentar un 19,6 per cent o el que és el mateix a raó de 1.427,60 metre quadrat.

En conseqüència, des del nostre Grup Parlamentari creiem del tot necessari potenciar el mercat de lloguer i l'adquisició de «vivenendes» socials amb polítiques concretes, amb polítiques concretes, incrementant les deduccions fiscals especialment per a lloguer en el tram de l'IRPF i per l'adquisició de la primera «vivenda» també en el tram de l'IRPF, de la declaració de renda i així mateix, crear una reserva d'habitatges de lloguer en les promocions públiques, fet aquest que s'ha anat incomplint de manera sistemàtica.

En aquest context creiem necessari i volem que ens faci paleses les propostes de captament, que s'han de desenvolupar, des de la nostra òptica, en dos eixos fonamentals. En primer lloc, la introducció d'una major liberalització en el mercat del sòl, amb l'objectiu de promoure la competència d'un mercat que avui en dia facilita l'especulació, i amb la finalitat que el preu del sòl repercuteixi tan poc com sigui possible en el preu final de l'habitatge que acaba adquirint el ciutadà. I, en segon lloc, garantir la plena col·laboració de l'Administració de la Generalitat en l'impuls, en el disseny i en el desenvolupament dels instruments urbanístics que aprovin els municipis de Catalunya, tot i respectar, és clar, l'autonomia municipal en matèria de sòl i urbanisme, ja que considerem que la Generalitat ha de reforçar el seu paper d'ens públic garant d'un desenvolupament urbanístic sostenible, equilibrat, dinàmic i amb projecció de futur.

I també, i per acabar la meua intervenció, honorable conseller, ens agradaria que ens fes palès, al fil de les intervencions que hi han hagut aquest matí envers la presa en consideració sobre la Proposició de llei sobre l'habitatge, presentada pel Grup de Convergència i

Unió, si es mantindrà –si es mantindrà– la proposta que ha fet pública el senyor Zapatero, per quan posarà a la venda habitatges de 16 milions de les antigues pessetes, de noranta metres quadrats, i, en definitiva, també, que ens fes palès quan es donarà lloc a la nova Llei d'habitatge.

Res més, senyor conseller. Gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Per donar resposta a la interpellació, té la paraula l'honorable conseller senyor Salvador Milà.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Gràcies, senyor president. Il·lustre diputat, senyores diputades, senyors diputats, compartim bona part de la crítica a la que ha estat fins ara la política de l'habitatge que el senyor diputat ha fet. El que em sorprèn és que vingui dels bancs que ve, i que valori i proposi, a l'hora de parlar d'alternatives, mesures com és la de major liberalització del sòl, quan s'ha posat més que de manifest que les polítiques de simple i pura més liberalització del sòl no porten menys, sinó més especulació.

Per tant, coincidim amb el diagnòstic dels problemes socials i econòmics i amb la necessitat de trobar-hi sortida a partir d'unes noves polítiques, tant en el Govern de Catalunya com en el Govern de l'Estat, que ara seran possibles.

Respecte al capteniment que em referia sobre quina sigui la política que tingui el Govern de l'Estat, m'avanço a dir-li un dels aspectes que tenia preparats per a la meua contestació. Precisament, una de les coses que reclamarem des de Catalunya és que el Plan Nacional de la Vivienda s'autonomitzi; és a dir, es doni més llibertat a les comunitats autònomes per poder gestionar els recursos, i per adaptar, i per adequar els recursos, les tipologies, les modalitats, els mòduls, en definitiva, del preu a les característiques socioeconòmiques i del mercat de l'habitatge a Catalunya.

Per tant, del que demanarem del Govern del senyor Zapatero, a què vostè s'ha referit, no són tant les mesures que pugui tenir pensades per al seu Plan Nacional, com que per al conjunt de recursos que tingui disponibles per a la política d'habitatge, reconegui a Catalunya la plena competència per a la seva gestió i administració.

Vostè sap, com a president que és de la Comissió de Política Territorial, que el dia..., en la compareixença que vàrem efectuar per explicar les línies d'actuació del Departament ens vàrem comprometre que el primer d'abril estaria presentat el Pla català per al dret de l'habitatge 2004-2007. Bé. El dia 29 de març tenim, ja, convocat el Consell de l'habitatge per presentar les línies d'actuació, debatre-les i poder-les portar a la primera reunió de Govern dins del mes d'abril. I també és la meua intenció demanar, del Parlament, si els sembla bé, una compareixença en la Comissió de Política Territorial per poder debatre, precisament, aquest Pla ca-

talà d'accés o del dret a l'habitatge. Aviat podrem, per tant, entrar-hi en profunditat.

I, pel que fa al compromís amb relació a la presentació de la Llei d'habitatge, mantindrem el compromís de presentar-lo, doncs, en els cinc mesos que falten, dels sis que vàrem dir en la compareixença del mes de febrer, de presentar aquest nou Projecte de llei de l'habitatge amb les manifestacions i amb les matisacions que els grups parlamentaris que donen suport al Govern aquest matí han fet.

Vostè sap que el Pla..., el nostre compromís de Govern són, en grans números, quaranta-dos mil habitatges protegits, dels quals no gensmenys que la meitat siguin indicativament de lloguer. És un objectiu realment ambiciós i difícil d'assolir, almenys ho podria semblar al principi, perquè, com vostè sabrà i recordarà, en els últims quatre anys pràcticament no s'ha fet habitatge de lloguer només..., i habitatge de protecció oficial, tan sols el 6 per cent en l'últim any de què es tenen estadístiques, tan sols el 6 per cent dels habitatges promoguts el 2003 es van acollir a un règim de protecció.

Com fer-ho? Mobilitzant, bàsicament, tres recursos: recursos financers, recursos de sòl i recursos socials del conjunt de la societat catalana. Els financers en referència, naturalment, a aquells que en podem disposar, que són els del pressupost de la Generalitat, les aportacions complementàries i específiques que pensem fer, així com aquells que puguem obtenir del Govern central, del Govern de l'Estat, en aquesta proposta d'autonomització dels recursos del Pla de l'habitatge.

A què destinarem aquests diners? Nosaltres preferim destinar-ho a complementar tota la diferència de preu que hi ha en aquest moment entre el que són els preus de partida, preus d'origen dels factors de producció i, especialment, en el sòl i els elements de la construcció que es troba en els promotors, en aquest cas, els privats, amb relació al que permeten els mòduls de venda fixats pel Pla de l'habitatge, i que fan que, en definitiva, en algunes zones del país resulti que la construcció d'habitatge de protecció oficial vagi a pèrdues.

Per tant, creiem que les mesures de complementació i d'ajuda han d'anar a fer que aquestes operacions, com a mínim, tinguin un mínim nivell de rendibilitat o, com a mínim, no produeixin pèrdues.

Aquests ajuts, també cal dir-ho, que seran especialment efectius, s'interessaran especialment en aquelles promocions que vagin destinades al règim de lloguer. També, assenyalar que, pel que fa al règim de tinença, una de les coses que pensem proposar és garantir que el destí final d'aquests habitatges de protecció oficial siguin sempre, és a dir, mantinguin la qualificació, com a mínim, per a trenta anys; és a dir, tinguin una garantia que no es produirà després una privatització d'aquests ajuts públics, i que hi hagin uns registres públics i únics a nivell de cada localitat per accedir a l'habitatge; registres que naturalment es concertaran després amb les administracions locals respectives, o amb les cooperatives, o amb les entitats que ho hagin promogut, per poder també introduir-hi els seus factors, diríem, de singularitat o de proximitat, o de residència, però sem-

pre registre únic, públic i transparent per accedir a l'habitatge oficial.

L'altre element a què em referia era la mobilització del patrimoni de sòl. El patrimoni de sòl s'ha de mobilitzar, no necessàriament fan falta mesures de més liberalització –és a dir, que sigui edificable, que sigui urbanitzable tot el que es vulgui–, sinó que nosaltres creiem que calen polítiques per mobilitzar sòl específic destinat a habitatges protegits, a partir, primer, naturalment, del mateix patrimoni de l'Institut Català del Sòl i de l'apartat de la Ponència d'habitatge que a nosaltres ens correspon dirigir des del Departament, així com amb la cooperació amb els ajuntaments a què vostè es referia que els ajudéssim, perquè, a partir de les possibilitats que dóna la nova Llei d'urbanisme de Catalunya, del 2002, del 14 de març, puguin destinar el 20 per cent i més del percentatge de sòl de nova promoció o de reformes urbanes als habitatges de protecció oficial. I, naturalment, també, que hi destinin tot el que puguin dels seus propis patrimonis de sòl i els procedents del 10 per cent de l'aprofitament mitjà, de les cessions del 10 per cent de l'aprofitament mitjà, que vagin destinats especialment a aquest apartat, a «viven-des» de protecció oficial en règim de lloguer.

Hem començat ja a negociar, i la proposta és fer-ho a través de la figura dels convenis amb els ajuntaments, que incloguin compromisos locals a curt, mitjà i llarg termini, és a dir, de legislatura. Estem demanant als ajuntaments que ens presentin els seu Pla local de necessitats d'habitatge, de les seves característiques socials específiques i les seves disponibilitats de sòl segons el planejament de què disposin.

Ajuntarem les actuacions de l'Incasol, com a promotor i constructor, i oferirem també l'empresa Adigsa, que volem que es vagi transformant com una autèntica agència catalana de l'habitatge, en col·laboració amb les agències locals, patronats, empreses locals, perquè puguem, després, ajudar en la gestió de totes les actuacions, especialment en les de règim de lloguer que presenten molts problemes de gestió i d'administració, a les quals nosaltres oferirem aquesta agència catalana de l'habitatge, avui Adigsa, per poder-los gestionar aquests habitatges de protecció oficial en lloguer que hagin pogut fer promotors institucionals o els mateixos promotors privats, però que després es vulguin desentendre dels problemes de la gestió. Oferirem aquesta col·laboració.

Val a dir que per ara estem trobant unes respostes molt positives i, fins i tot, jo ho diria, entusiastes en molts ajuntaments de Catalunya. Properament, segurament quan presentem el Pla de l'habitatge, ja podrem dir que, pràcticament, els objectius que correspondrien a l'exercici 2004 d'aquest Pla dels quaranta-dos mil habitatges els podem tenir ja, pràcticament, concertats i signats amb tot un seguit d'ajuntaments de Catalunya i també amb molts promotors privats que s'han apuntat a aquesta línia de col·laboració. Per tant, creiem que aquest element serà exemplar i que animarà a altres ajuntaments a continuar en la mateixa línia.

Vull destacar especialment un altre compromís molt específic que és el d'impulsar el que en diem la quota solidària. Què és la quota solidària? La quota solidària

és una part de promoció a preus assequibles, de promoció privada especialment, en què els promotors privats o institucionals, a part de la cessió obligatòria o de la reserva obligatòria del 20 per cent per a protecció oficial, es comprometen concertadament amb l'ajuntament respectiu i amb la Generalitat de Catalunya, amb el nostre Departament, a promoure habitatges a un preu assequible per a aquests sectors socials que, o bé superen lleugerament el llindar, el límit, que els faria acollibles a la protecció oficial, o bé simplement no s'hi volen acollir, i, per tant, creem un nou segment de mercat a preus assequibles que els promotors estan assumint perquè veuen clarament que no poden continuar en la línia que cada cop els preus vagin pujant i que hi hagi cada cop més un sector de demanda social de lloguer d'habitatge, ni que sigui amb accés de la propietat, desatès.

Finalment, ja hem dit que afinarem la legislació urbanística i impulsarem els aspectes de rehabilitació i la xarxa de mediació social per mobilitzar el que és l'habitatge buit de Catalunya a través d'acords amb promotors socials, com la Fundació «Un sol món», com altres xarxes de fundacions i ONG que estan disposades, amb l'aval de la Generalitat i d'altres agents locals, o la mateixa agència catalana de l'habitatge, a fer convenis trilaterals entre promotors, propietaris, llogaters i Administració, que garanteixi aquest accés de «viven-des» que avui estan buides i que poden ser posades en lloguer.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable senyor conseller. Per formular la rèplica, té la paraula l'illustre diputat senyor Jordi Montanya.

El Sr. Montanya i Mías

Moltes gràcies. Gràcies, honorable conseller per a la seva intervenció, la qual hem seguit amb molta cura i atenció, i observem propostes que definim com a pruden-cialment positives, però em permetrà una sèrie de puntualitzacions, com la que ha posat, vostè, de manifest, en el sentit que la liberalització del sòl no afavoreix, precisament, doncs, el sector de la construcció, el sector de l'habitatge, el sector del sòl.

Nosaltres entenem que es dóna el fet absolutament a l'inrevés, i l'exemple –i abans ho he posat de manifest en la meua intervenció– es dóna especialment en municipis que van..., per posar una franja –i permeti'm que posi una franja que, evidentment, no és exacta– d'habitants d'entre vuitanta mil i cent cinquanta mil.

Perquè, escolti'm, honorable conseller, avui dia les grans mercantils del sector immobiliari són les que s'han menjat el sòl, i són les que han adquirit el sòl i són les que especulen amb el sòl. Per què? Perquè tenen interessos exclusivament especulatius la immensa majoria, i que, com hem dit, avui dia estan participades, la immensa majoria, també –i perdó per la repetició–, per capital estranger, i que aleshores, doncs, no tenen el contacte diari o el dia a dia amb els ciutadans dels seus municipis, com sí que tenen els promotors locals i els constructors locals, que l'objectiu pel qual adquireixen

sòl és, únicament i exclusivament, per a la construcció de «vivendes».

També hem escoltat amb atenció, doncs, la proposta de la construcció de quaranta-dos mil habitatges, dels quals, doncs, la meitat seran habitatges de lloguer. I això imaginem que va al fil de la notícia apareguda en els mitjans de comunicació en la qual, doncs, el conseller de Finances, l'honorable senyor Antoni Castells, posava de manifest que la Generalitat donarà un ajut de fins al 50 per cent de lloguer als joves d'entre vint-i-cinc i trenta-dos anys, tenint en compte els seus nivells de renda. I que es tracta, en definitiva, d'una iniciativa que dóna la volta o que gira les polítiques que s'havien portat fins ara en el camp de la «vivenda», pel que fa al Govern anterior, i que afavorien la compra abans que el lloguer.

Ara bé, aquestes són notícies que un ha de prendre amb prudència, amb cautela i que, precisament, doncs, donen lloc a la següent interpel·lació, és a dir: en quins terminis es té prevista l'entrada d'aquesta mesura?, quins seran els barems aplicables als nivells de renda?

I també, jo, senyor conseller, honorable conseller, li vull posar de manifest la meua preocupació pel que fa a aquesta mesura, perquè aquesta mesura l'únic que aconseguirà –l'únic que aconseguirà– serà que les persones o els joves compresos entre aquesta edat de vint-i-cinc i trenta-dos anys assoleixin un habitatge, per dir-ho d'alguna manera o per denominar-ho d'alguna manera, amb una meitat indivisa en precari. Perquè, és clar, un jove amb un nivell de renda que tingui dret a llogar aquest tipus d'habitatge, hem de suposar que no superarà, doncs, els 650 o els 800 euros al mes de salari. Aleshores, és clar, si d'aquest salari, el 50 per cent, el puc destinar al lloguer de la primera «vivenda», però resulta que, l'altre 50 per cent, la Generalitat me'l paga, escolti, jo estic amb el 50 per cent en precari, perquè dubto molt que quan arribi als trenta-dos anys o als trenta-tres i em facin fora d'aquest habitatge de lloguer, el meu nivell de renda o el meu salari s'hagi triplicat o quadruplicat com perquè pugui adquirir una «vivenda».

I, per tant, ho repeteixo, aquesta mesura, honorable conseller, no és del gust del nostre Grup Parlamentari, que creiem més positiu incentivar amb deduccions fiscals quant als trams de renda d'IRPF, perquè estem jugant únicament i exclusivament amb els diners del ciutadà, amb el seu nivell de renda, i que aleshores sap que compta amb aquestes deduccions, en primer lloc, pel seu nivell d'ingressos, i també per la seva edat. Perquè, d'altra manera, estem fomentant –i li ho repeteixo– que la meitat indivisa del pis que s'adquireix en lloguer ho sigui en precari, i amb un precari temporal.

I, si no, honorable senyor conseller, vegi en quina disjuntiva es pot trobar un jove... Perquè, ho repetim, l'honorable conseller de Finances va posar de manifest joves entre vint-i-cinc i trenta-dos anys. El jove de trenta-dos anys, que agafi i digui: «El meu nivell de renda em permet anar-me'n de casa, perquè és baix, anar-me'n de lloguer, però me'n vaig de lloguer per dos anys, i me'n vaig de lloguer amb un absolut precari.» Home, està clar que el jove pot prendre la decisió de dir: «Bé, aprofito aquests dos anys i després torno a casa amb els pares.»

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Montanya i Mías

Ara, creiem que això no és una solució...

El vicepresident segon

...hauria d'anar acabant, eh?

El Sr. Montanya i Mías

Perdó, deu segons, i acabo, senyor president. Com també quan abans se comentava el fet del paper determinant que han de tindre els ajuntaments. Els ajuntaments, honorable conseller, han sigut uns dels màxims especuladors del sòl, que han agafat sòl públic que havia d'haver estat destinat a habitatge social, l'han subhastat per rebaixar els seus dèficits.

Per tant, ens agradaria que ens fes palès quines accions o polítiques pensen dur a terme a fi i efecte de frenar l'especulació d'alguns, no tots, però sí d'alguns i prou coneguts ajuntaments, els quals rebaixen els seus dèficits posant al mercat, a preus de mercat, el sòl que inicialment estava destinat a habitatge protegit.

Res més; moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per formular la rèplica, l'honorable conseller senyor Salvador Milà.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Gràcies, senyor president. Il·lustre diputat, puntualitzacions. Escolti, jo el que he dit és que més liberalització de sòl no afavoreix la contenció dels preus de l'habitatge. Òbviament, més liberalització de sòl sí que afavoreix el negoci immobiliari i especulatiu, com vostè molt bé ha dit. I el que estem dient és que, per més sòl que posem al mercat, en un sistema de lliure mercat immobiliari i amb les pressions especulatives que vostè mateix ha referit, el que acaba passant és el que vostè assenyala. I que, per tant, com a administració pública el que hem de fer, i més amb una visió de país, és centrar les polítiques urbanístiques i les polítiques d'ajuts financers, precisament, via convenis amb ajuntaments i amb promotors locals d'aquests que diu vostè: que volen jugar a promoure habitatge, una part de lliure, a fer la seva quota, si ho aconseguim, que tindrem molts convenis de quota solidària, que és un mercat lliure però contingut; la seva proporció, si pot ser superior al 20 per cent, d'habitatge protegit, i la proporció que hi faci l'ajuntament. Fer un conveni integral i, a partir d'aquí, assegurar un producte que econòmicament i finançament pugui resultar més favorable. Quan fem el debat tant del Pla de l'habitatge com, sobretot, de la Llei de l'habitatge, tindrem més ocasió d'entrar en aquests detalls de com podríem, legislativament, ajudar que posar sòl en el mercat no incorporés les expectatives urbanístiques en el seu preu. Però aquest és un tema que ara, suposo que quan puguem parlar amb el Govern de l'Estat d'una possible reforma de la Ley del Suelo y Valoraciones, ens pot permetre abordar aquest proble-

ma. Per tant, promotors locals, sí; convenis, sí, per construir habitatges a preu contingut.

Sobre el tema del lloguer i de les ajudes als joves i, en general, d'aquesta política. Miri, si són només programes d'ajuda per trobar un habitatge de lloguer amb l'actual sistema de molt poc habitatge de lloguer en el mercat, es produiria el fenomen que vostè assenyala i que nosaltres en som plenament conscients. És dir, davant d'un producte tan escàs, com és avui l'habitatge de lloguer, la subvenció pura i dura i simple a l'establiment d'un contracte, l'únic que faria és ser absorbida automàticament pel preu del lloguer, perquè en definitiva hi hauria molta més demanda solvent que no l'oferta que en aquest moment està disponible.

Per tant, la clau és no veure les polítiques d'una forma sectorial i segmentada, sinó veure el que proposa el programa de govern, que és una actuació conjunta en la qual hi han diferents mesures; una d'elles, ajudar no només joves, sinó joves o famílies que en una situació determinada necessitin complementar la seva possibilitat d'accedir a l'habitatge de lloguer, com una forma transitòria d'emancipació o de sortir d'una situació de crisi familiar, personal o de marginació; però no amb la intenció d'instal·lar aquest jove, o aquesta família, o aquesta persona en la subsidiació pura i simple, que això seria més propi de les polítiques de benestar social.

Del que estem parlant, sobretot, és que, a partir de disposar d'un ampli mercat d'habitatge de lloguer, amb diferents règims i amb diferents tipologies, hi hagi una autèntica mobilitat social, que hi hagi la «vivenda» per a qui s'emancipa, a un preu molt limitat, de caràcter protegit i per un temps també limitat, que l'ajudi després a superar, en una nova fase vital, familiar o de treball, passar a un altre segment. Si no aconseguim que això es produeixi, evidentment es produirà el que seria un «apalancament»; la gent quedarà «apalancada», perquè dirà: «D'aquí, a sota el pont.»

Per tant, el que hem d'aconseguir, no només per al jove, sinó per al jove, per al gran, per a la persona de la tercera edat que està subjecta a *moobing*, per la situació de les famílies que estan vivint una crisi familiar, per a la senyora que se separa o el senyor que se separa, per a l'immigrant, és trobar un ampli mercat d'habitatge en què s'insereixi de forma natural l'habitatge protegit de lloguer, amb un habitatge de lloguer públic o de promotors socials o, com hem dit abans també, aquesta possibilitat de la xarxa d'intermediació, que garanteixi, davant de determinats propietaris, la possibilitat de cedir la seva «vivenda» en lloguer.

Després, les polítiques aquestes de com s'implanten aquestes ajudes, caldrà matisar-les administrant-les en el temps. L'honorable conseller d'Economia i Finances ja va explicar..., això és el que diu el programa de govern; a partir d'aquí, la implementació vindrà determinada pels recursos disponibles cada any i per la seva integració en la Llei de l'habitatge i, naturalment, en la Llei d'acompanyament pressupostària.

I només un minut per dir: escolti, ajuntaments especuladors, no, perquè el destí del patrimoni de sòl sempre ha sigut inversió en patrimoni. El que hem de lamentar, potser, és que no hagin tingut els recursos financers

suficients per poder destinar el seu patrimoni de sòl a les finalitats determinades. Ja veurà vostè com, si aconseguim un bon finançament per a les administracions locals i tenim una més àmplia disposició de sòl vinculat a l'habitatge de protecció oficial, amb això no es podrà tornar a produir el fenomen que vostè assenyala. Però mai, que jo sàpiga –perquè seria una il·legalitat–, ha anat destinat a finançar dèficits de despesa corrent; en tot cas, ha sigut canviar patrimoni per patrimoni, patrimoni de què no disposaven per un patrimoni disponible, i sempre amb relació a una part petita.

Si el seu Ministeri i el seu Govern fins ara ho haguessin fet millor, els ajuntaments no haurien tingut aquest problema.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment pel que fa als horaris comercials (tram. 300-00103/07)

Correspon ara substanciar el novè punt de l'ordre del dia, consistent en la interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment pel que fa als horaris comercials. Interpellació formulada pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula, per presentar-la, l'honorable senyor Antoni Fernández i Teixidó.

El Sr. Fernández i Teixidó

Senyor president, senyores i senyors diputats... Senyor conseller, de fet, la naturalesa de la interpellació que li formulo sé que té un punt retòric, si vostè m'ho permet. Retòric, en quin sentit? Que conec bona part de la resposta. Vostè em dirà: «Si coneix bona part de la resposta, a què ve una interpellació d'aquestes característiques?» Ja li estalvio la pregunta: ve justament en funció del compromís polític que al Grup de Convergència i Unió li agradaria adquirir amb vostè i amb el seu Govern sobre aquest punt. És retòrica, té aquest vessant retòric, perquè, en definitiva, hem sentit de vostè declaracions en el sentit de l'obertura en diumenges i de la llibertat d'horaris en general –li avanço que el to d'aquesta és compartit per nosaltres–; hem llegit amb atenció la Llei de comerç que vostè vol plantejar al Parlament de Catalunya –li avanço que és compartida en termes generals per nosaltres.

I, per tant, la interpellació, més enllà d'escoltar la resposta –que ho farem amb molta atenció– de l'honorable conseller, té un objectiu central, té una finalitat política, és a dir: amb la conjuntura oberta per les eleccions, pel resultat de les eleccions del 14 de març, i molt particularment sabent quina ha estat la voluntat de conducta, programàticament establerta i electoralment establerta, del Partit Socialista Obrer Espanyol, aconseguirem o no l'objectiu que la Llei d'horaris, l'aplicació concreta de la Llei d'horaris a 1 de gener del 2005, quedi no aplicada, per tant, no s'apliqui a partir d'aquesta data?

Aquesta és, penso, la motivació central de la interpellació que li formulo, i aquesta és, si més no, la voluntat de sentir per part del Govern de la Generalitat de Catalunya que serà lleial als seus compromisos –així m'ha semblat interpretar-ho de la posició política d'Esquerra Republicana, Iniciativa per Catalunya i del Partit Socialista de Catalunya– per aconseguir que a Espanya el Govern socialista retiri la posada en marxa, a 1 de gener del 2005, d'una llei que a tots plegats i en aquesta casa hem estat tantes i tantes vegades d'acord que era una llei letal per als interessos dels comerciants.

Per tant, valgui la interpellació, senyor conseller, perquè aconseguim, via la seva intervenció, que espero en termes molts positius, via la moció que nosaltres presentarem i que espero tenir l'oportunitat de votar pràcticament amb tots els grups parlamentaris al proper Ple, aquest compromís polític. Més planerament: que tinguin vostès, des del Govern de la Generalitat de Catalunya, el suport de Convergència i Unió per aconseguir que, en l'àmbit de l'Estat, tinguem la possibilitat que aquesta Llei no s'apliqui.

Dit això, vostè sap –no m'haig d'estendre massa en aquesta qüestió, senyor conseller– que per a Convergència i Unió aquesta ha estat, durant molt de temps, una prioritat política de primer ordre. Ho han estat la defensa i la potenciació del model de comerç de Catalunya, aquest model de comerç que moltes vegades vostè i jo hem tingut l'oportunitat en el passat de parlar-ne, com un model admirat a la resta de l'Estat. I hem treballat en aquesta línia, i a més haig de dir que hem treballat d'acord, a bastament, amb el concurs del Partit Socialista de Catalunya, d'Esquerra Republicana de Catalunya i d'Iniciativa per Catalunya. En quin sentit? A la Llei d'equipaments comercials, a l'impost sobre les grans superfícies, amb la voluntat de la dinamització del comerç en el seu conjunt, etcètera; li podria donar aquí moltes referències a aquest respecte.

Arribats a aquest punt, nosaltres creiem, senyor conseller, i penso que vostè també –ara ens ho refermarà–, que, si s'aplica aquesta Llei l'1 de gener del 2005, el que hem caracteritzat com a comerç urbà i tradicional a Catalunya està en un greu perill. I ho està per la següent raó: ho està perquè no estem parlant exclusivament d'una liberalització d'horaris –que fins i tot vostès plantegen en el Projecte a què feia referència una visió restrictiva d'aquesta qüestió, que nosaltres podem compartir–, sinó que està en perill la possibilitat de supervivència i de competència del comerç amb relació a les grans superfícies. Això és el que està en discussió.

Ho està per la següent qüestió: perquè el comerç urbà i tradicional no podrà competir amb les grans superfícies a l'hora d'obrir o no els diumenges. El debat, senyor conseller, no és si volen o no volen obrir els comerciants –que també és aquesta una primera qüestió de caràcter essencial. Més enllà d'aquesta voluntat, hi ha –i vostè i jo crec que ho sabem– la impossibilitat de competir amb les grans superfícies obrint el diumenge.

Més enllà d'altres qüestions, la possibilitat perduda de conciliar vida laboral i vida professional; la insuficiència de mà d'obra, perquè els nostres joves no volen haver d'estar treballant els diumenges, i, per tant, hi ha una manca de mà d'obra molt notable en el sector. Més

enllà d'això, la possibilitat que fins i tot és la família la sacrificada per fer front a l'obertura de diumenges.

Més enllà de tot això, hi ha una cosa que és radicalment perillosa, és a dir, la possibilitat, si això es materialitza, d'un canvi d'hàbits que, en definitiva, acabaria resultant mortal de necessitat per al nostre comerç. He explicat moltes vegades, senyor conseller, que la possibilitat que la ciutadania en el seu conjunt, tot respectant els drets dels consumidors, que vostè sap perfectament que els respectem i que tenim una alta opinió d'aquests drets..., la possibilitat que els diumenges de manera indiscriminada s'obri, a la llarga, i en un període relativament curt, obre un profund canvi d'hàbits a la societat catalana. I aquest profund canvi d'hàbits significa acabar amb una part del comerç tal com l'entendem.

Això és molt important per al comerç. Però sempre el nostre model de comerç, senyor conseller, i vostè ho sap perfectament, ha estat lligat a un model determinat d'entendre el país, que té a veure amb com és el comerç, amb quin paper juga la convivència, amb quin paper juga la seguretat, etcètera. I, per tant, nosaltres defensem la potenciació d'aquest model i sabem la importància del fet que aturem plegats, amb el suport parlamentari que calgui aquí i amb l'actuació decidida allà, l'aplicació d'aquesta Llei.

Jo vull..., no crec que sigui necessari que ho faci, però vull que vostè tingui en compte aquesta opinió: ens espera una ofensiva mediàtica d'extraordinària importància. Ens espera una *brutal* campanya de les grans superfícies en defensa del que és l'aplicació d'aquesta Llei, campanya que ja ha començat. Si vostè té –segur que en té– la paciència d'anar llegint alguns editorials ben recents o alguns articles d'opinió –això és d'ahir mateix i d'avui mateix–, veurà que aquesta campanya s'ha encetat.

Sabem que estem jugant amb una qüestió que és tan i tan important que es mouen interessos de primera magnitud. I a més ens ho volen fer creure des del punt de vista que estarien defensant una mesura estrictament lliberal per a la defensa de la llibertat d'horaris del nostre país. I per aquí servidor no hi passa, des de la següent perspectiva. Veritablement una mesura lliberal que significa arruïnar un sector com és el comerç del nostre país, en definitiva perquè les regles del joc estan posades al servei de les grans superfícies, no és jugar amb el lliberalisme de la manera que un servidor l'entén. I, per tant, hem d'estar preparats per donar una resposta activa respecte a aquesta qüestió.

Fins aquí ara vostè es preguntarà el següent: «M'ha fet una interpellació que vostè admet que té un cert caràcter retòric. Avança la possibilitat d'una batalla política per aquestes qüestions, i sembla que hi ha un concurs amb la voluntat de lliurar-la. Exactament, Teixidó, què em pregunta?» (*Remor de veus.*) Oi que està pensant això?

Senyor conseller, tindria dret... (*veus de fons*), hi tindria dret, tindria dret a dir: «Teixidó, exactament què em pregunta?» Li pregunto exactament què farem plegats i què farà el Govern de la Generalitat de Catalunya.

Des de quin punt de vista? Nosaltres coneixem el sector. Aquest és un sector que està clarament decidit a

guanyar aquesta batalla, però li manca, des del meu punt de vista, probablement la classe d'organització que faci possible que el sector doni una resposta. I hem d'ajudar, senyor conseller, en aquesta direcció.

Com hem d'ajudar? Des de la perspectiva de la resposta que el Govern ha de donar, i aquesta és responsabilitat seva, estrictament seva; la resposta que aquesta casa, aquest Parlament, ha de donar en suport del Govern, i aquesta és una responsabilitat de tots plegats, que fins i tot podríem esperar que el mateix Partit Popular doni suport a una iniciativa d'aquestes característiques; 3, haurem de comptar amb els sindicats, i tenim la taula social perquè aquest sigui un instrument de mobilització en defensa de la posició del Govern. I ens queda una batalla a lliurar. És la batalla de l'opinió pública. És la batalla de la pedagogia política. És la batalla de la voluntat de portar al conjunt de la ciutadania la idea que no només estem defensant interessos específics de comerciants, sinó un model de vida, un model de país, un model de comportament, que té valors superiors; valors superiors més enllà de la voluntat, legítima per altra banda, de les grans superfícies de guanyar sense limitació els diners que creuen que han de guanyar; voluntat que nosaltres entenem però –vostè sap del que parlem– no compartim.

Per tant, la pregunta específica, i jo voldré reblar el clau en aquesta qüestió tot responent a la seva resposta, és: quina serà, senyor conseller, més enllà de la proposta que vostè ens ha fet avui aquí de la presentació de la Llei de comerç, més enllà del que ha anunciat, l'estratègia que seguirà el Govern de la Generalitat de Catalunya per aconseguir allò que el comerç espera que avui s'aconsegueixi, a saber, la no-aplicació de la Llei 11 de gener del 2005.

Esperant la resposta, senyor president, acabaré aquí la meua intervenció.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Per donar resposta a la interpellació, té la paraula l'honorable senyor conseller Pere Esteve.

El conseller de Comerç, Turisme i Consum

Gràcies, senyor president. Senyor Teixidó, home, normalment quan estic atent penso tot el que puc. Per tant, naturalment es tracta, quan escoltes, i en política és especialment lògic, escoltes el que se't diu i escoltes i vols interpretar el que se't diu. Per tant, hi insisteixo, ja ho ha vist vostè, ho he fet amb la màxima atenció.

Però, per tant, deixi'm que li digui en primer lloc, parlant ja d'un terreny més psicològic, que no pas polític o comercial..., dir-li que vostè ha dit una sèrie de coses de les que veritablement jo he dit i ha endevinat una sèrie de coses que vostè sap que probablement penso.

Per tant, ja em sembla bé que anem a un procés d'endevinació mútua, perquè, en tot cas, admetrà vostè que, com a mínim durant els noranta dies que hem tingut, hem actuat més per endevinació que no per conversa. Per tant, deixem obertes les dues portes; podem seguir pel camí de l'endevinació, però si seguim pel camí de

la conversa, doncs, probablement l'encertarem amb més probabilitat.

Respecte al tema, per nosaltres, pel nostre programa, i quan dic «el nostre programa» dic el programa dels partits que formen part del Govern, i per la mateixa explicació de l'Acord de govern catalanista i d'esquerres, és des del primer dia que nosaltres en aquest tema ens hi hem posat, i a més d'una manera pública i notòria. I quan dic «des del primer dia» és des del primer dia. Fins a tal punt que fins i tot va semblar llegir, ara que vostè en parlava, en el període d'aquest mes o abans de les eleccions, que en algun cas se'ns ha acusat des d'alguna força parlamentària que això ho fèiem amb tant èmfasi que segurament teníem intencions electorals, en tant que dient això satisfèiem un important volum de població. I això s'ha dit des d'alguna força política aquí representada.

Per tant, és evident que per moltes raons es demostra que hi ha hagut una actuació per part nostra des del primer dia. Inequívocament defensem..., perdó, potenciem un model. I potenciem un model que és nostre, i un model que no és retòric: un model que s'expressa en uns determinats barris, en un determinat model de convivència, en una determinada proximitat, en una determinada manera de fer, en una qualitat, i, per què no dir-ho?, en una tradició que no té per què ser necessàriament arcaica.

Per tant, una primera cosa que volem dir és que tot el nostre capteniment en aquesta qüestió, que en la Llei d'horaris comercials té una expressió important, i tota la seva intervenció ha girat al voltant del mateix, i evidentment sap que hi coincideixo –ho ha dit vostè també–, precisament ha estat en el sentit que la potenciació d'aquest model de cap manera hauríem de deixar que tingués alguns aspectes que malauradament ha tingut durant molt temps, d'actituds de defensa, d'actituds com de resistència, d'actituds com si diguéssim conservant alguna cosa que ens agrada, perquè és nostra, mantenir-la com sempre igual.

No, no: estem defensant un model que és modern, que és més vàlid que altres models de països veïns pel mateix fi, i, per tant, estem defensant un model de futur, on té cabuda tot el que és de futur: el bon servei, la comunicació, les noves tecnologies..., tot. Només hi ha una cosa que no hi té cabuda: que el mercat es desequilibri prou com perquè només hi domini un tipus d'oferta.

Per tant, diguem-ho clar, perquè no ens n'hem pas d'amagar, per què es vol, per què un determinat sector de l'oferta vol obrir si pot cinquanta-dos diumenges? Ho vol perquè cinquanta-dos diumenges li donaran millora al compte d'explotació? Tots sabem que no. Tots sabem que el compte d'explotació el poden millorar cinc, sis, set, vuit..., com a molt. La resta de dies per a què serveixen? És legítim, per altra banda, però per a què serveixen? Serveixen per variar les quotes de mercat. Per això serveixen. He dit «legítim», eh?; vull dir, tothom té dret a defensar totes les seves coses, inclosa la quota de mercat, que per alguns probablement és el valor més important de la seva existència, i també hi tenen dret. Però que quedi clar que el que estem parlant quan diem «letal» és perquè diem letal per a un model, perquè no es podria mantenir l'equilibri de l'oferta.

Naturalment, què hi pensem fer? Clar, vostè m'ha adreçat de fet unes preguntes molt concretes..., perquè en realitat, per la defensa i pel que és la Llei..., ja m'ha vingut i ja me l'he llegida, i estem bàsicament d'acord, perquè jo ara li podria repetir..., i d'alguna manera algun comentari faré respecte a això, però per què no concentrar-me en les preguntes que vostè em fa, tot i que després, d'alguna manera, però potser fins i tot per omplir el temps, ho hem complementat amb un discurs general, que per altra banda està ja als papers, i que vostè el té, i que jo el tinc, i que estem consultant.

Vostè bàsicament em planteja dues qüestions: una, quin canvi hi pot haver en funció dels resultats electorals del diumenge passat, i, dues, que per vostè el consens màxim és fonamental, i que es posa..., ofereix, i, per tant, demana un compromís màxim respecte a això.

Bé, començo pel segon. Miri, el compromís bàsic respecte a això es pot exercir, i s'està exercint, i el podem exercir d'una manera molt clara. Aquesta Llei està seguint el seu tràmit reglamentari, però el seu tràmit reglamentari l'està seguint amb un afany de consulta màxima. És a dir, pensi que, nosaltres, aquest tema –i quan dic «nosaltres» ara em refereixo, ja no tant als tres grups del tripartit, sinó específicament a Esquerra Republicana– ha estat consultat durant la campanya electoral de les catalanes, ha estat consultat després de la campanya electoral de les catalanes i durant el període de negociació del Govern. Aquests temes, eh?; una sèrie de temes, però aquest sortia sempre. Naturalment, quan estem parlant del sector, del sector del comerç. I ara, des del moment en què s'ha presentat l'esborrany, ha estat consultat, hi insisteixo, amb trenta-una organitzacions, des d'organitzacions de consumidors, naturalment tots els àmbits del comerç, les cambres, les federacions de municipis de Catalunya, etcètera..., l'Institut Català de la Dona, el Consell de Treball, etcètera.

De totes aquestes, ens estan donant resposta. Totes elles estan tenint un caire plenament positiu o plenament positiu amb determinades esmenes que, en general, per altra banda, són esmenes que ens estan enriquint. És a dir, no ensopeguem amb cap aspecte que ens permeti dir: «No, doncs, la Llei ensopega per aquí, ensopega per allà.» Estan donant resposta totes.

Per tant, el procés obert és un procés, si em permet que li ho digui, tan ampli que..., i vostè, per altra banda, coneix perfectament..., a nivell polític i també a nivell professional, és un perfecte coneixedor de moltes d'aquestes organitzacions, per tant, sap perfectament i pot estar tenint informació al dia de fins a quin punt aquesta consulta s'està efectuant i s'està efectuant amb amplitud. Home, amb aquest esperit, jo em penso que el compromís de consens màxim és obvi. Per què? Perquè si amb aquest esperit estem seguint tot el procés i arribem al Parlament de Catalunya, que és el lloc on hem d'expressar la voluntat dels grups, i quan arribem aquí canviem d'esperit, vaja, no seria massa raonable.

Per tant, en el moment en què haguem de..., tot i que, hi insisteixo, estic a la seva disposició per canviar en devinació per diàleg, però..., per tant, podem parlar quan vulgui del que vulgui, però en tot cas serà quan es porti al Parlament de Catalunya el moment en què

es podran discutir, i ben a fons, totes aquestes qüestions.

El tema del Partit Socialista. Nosaltres encetem un procés amb tota la urgència del món perquè estàvem molt preocupats. Com estem ara? Ara li ho diré. Però estàvem molt preocupats, tan preocupats que em semblava que la preocupació ja hauria de venir d'abans –vostè ara l'ha expressat–; tan preocupats que enteníem que l'adversari era tan potent i tenia tantes possibilitats d'endur-se el peix a l'aigua, és a dir, en l'obertura dels festius, que havíem d'organitzar de la millor manera totes les forces lògiques.

Per tant, què és el que hem engegat des dels primers dies de gener? Per una banda, la capacitat legislativa: això és la Llei, ja hi està d'acord, ja la coneix, ja en parlarem, ja la discutirem. Però també hem engegat totes les complicitats que es poden aconseguir en els camps polítics, a Catalunya i fora de Catalunya, perquè sap perfectament que hi ha moltes comunitats, algunes d'elles governades pel Partit Popular, que estan més a prop de les nostres tesis que de les tesis oficials del Govern del Partit Popular, en aquest moment en funcions. Polítiques, per tant, polítiques aquí i fora, a Catalunya i a fora de Catalunya.

Sectorials, socials, pedagògiques. Perquè hem d'explicar a la gent, perquè no hi hagi, diguem, ingenuïtats impròpies, aquella gent que pregunta: «Escolti'm vostè prefereix que tot sigui sempre obert?» I algú que no estigui ben informat diu: «Oh, és clar, miri, jo, com més obert, més llibertat tindrà.» Per tant, la gent ha de conèixer el que representa per a la societat això. Per tant, el component pedagògic.

(S'encén el llum que avisa que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)

Perdó, senyor president, que veig això vermell, miraré d'enllestir-ho.

Però, concretament, del que es tracta és d'aconseguir totes aquestes, hi insisteixo, complicitats, incloses les tècniques –i amb això acabo–, perquè vostès saben, i vostè en particular sap, i vostè m'ha ensenyat retalls de diari d'ahir mateix, que hi ha una sèrie de savis perfectament respectables, que fan una campanya liberal a favor que tot el que sigui llibertat d'horaris en festius és bo, és modern, és positiu, és antiinflacionari, és..., té totes les virtuts del món, totes, i no té cap defecte. Només cal que vagin a França a veure si té algun defecte aquest sistema, no? Nosaltres també tenim la capacitat d'organitzar esforços tècnics que coadjuvin el que nosaltres defensem. També la tenim, aquesta capacitat, i l'hem d'exercir.

De tota manera, diu: «Home, com que ara han guanyat les eleccions...» –unes eleccions que, per altra banda, doncs, és clar, com comprendran en tenim una notable satisfacció– «...una força política que en el programa diu vuit festius.» Home, doncs, fantàstic, eh? D'acord. No, jo només li dic una cosa: en el mateix moment que hi hagi una persona encarregada del Ministeri corresponent, estaré en contacte amb ella. Quan hagi parlat amb ella i em digui el què, li diré si hem de canviar l'estratègia.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor conseller. Per formular la rèplica, té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, qüestions ben concretes. Primera, canviar l'endevinació per la conversa, quan vostè vulgui. Jo, quan vaig arribar a la conselleria, senyor conseller, vaig tenir, en fi, una voluntat ben expressa, com vostè, d'entrar en contacte amb tots els sectors i d'escoltar molt atentament les persones que m'havien precedit en la responsabilitat en l'àmbit de comerç. I vaig demanar reunir-me amb elles, i ho vaig fer, vaig prendre jo la iniciativa. Vostè podrà pensar: «També la pot prendre vostè, senyor Teixidó.» Cert, però pressuposo que està vostè molt ocupat, senyor conseller, i estic encantat, i cregui'm, de manera lleial i de manera solemne, de col·laborar en allò que d'acord amb el nostre ideari..., que en aquest punt coincideix absolutament, col·laborant en tot el que estimi necessari. I no perdrem un minut aquí, prenent la iniciativa, donem per fet el canvi de l'endevinació pel diàleg i posem-nos a treballar, que bona falta ens fa.

Dos, permeti'm només una cosa, senyor conseller, que és breu, però sentida, no? Jo crec que és de justícia, i vostè no té perquè admetre-ho, jo ja ho sé, no té perquè admetre-ho i no li demano que ho admeti, però vostè haurà, si més no, o en pot considerar la possibilitat, que en aquest àmbit vostè ha trobat molt de camí fet, molt. Hem dedicat, senyor conseller, moltes hores a parlar amb aquestes organitzacions, que conec bé, a parlar amb els sindicats, que conec bé, a parlar amb els partits polítics, que n'hi han representants aquí, que els hem reunit moltes vegades per aconseguir un front comú, de tots plegats. I, a més, m'alegro molt que aquest treball hagi estat realitzat, perquè ha de servir per al futur. Vostè tindrà, o no, la voluntat de reconèixer-ho públicament o no –*up to you*, això depèn de vostè, senyor conseller–, però jo crec que hem treballat molt, perquè quan diem el *nostre* model de comerç, estem parlant d'un model de comerç que Convergència i Unió hi ha tingut molt a veure, i estem encantats que també el PSC i l'Esquerra Republicana i Iniciativa, en aquest sentit, hi tinguin molt a dir, quan ens referim tots al *nostre* model de comerç.

I en la mateixa línia, nosaltres mai no hem parlat defensivament d'aquest sector. És cert que hi han actituds defensives en el si del sector. Hem parlat d'un sector modern, d'un sector que s'especialitzava, d'un sector que havia de guanyar una fórmula d'equilibri sistemàtic d'oferta i, per tant, de modernització. Mai no hem tingut una concepció defensiva respecte al sector –no ho ha dit, vostè, però crec que el sector tampoc la té. Del que hem de convèncer el sector és que, amb una igualtat, amb un equilibri d'oferta, perquè així ho demana el consumidor, aquest període de temps, fins i tot amb moratòries incloses, fins i tot amb la Llei d'equipaments comercials, ha estat aprofitat pel sector per a modernitzar-se, per a especialitzar-se, en definitiva, per a competir.

Concretament vostè ha dit: «Estem en el camí de posar totes les nostres forces a aconseguir aquest objectiu.»

D'acord. Ens ha presentat una iniciativa parlamentària. Nosaltres n'hem presentat una altra, una altra que té a veure molt amb la que vostès han presentat i que serà motiu de transacció, ja li ho avanço. No hi haurà sentit de la propietat respecte a la iniciativa parlamentària que nosaltres hem presentat, que és també una proposició perquè el conjunt de la cambra prengui una resolució per portar al Parlament espanyol. Ens posarem d'acord segurament en els dos instruments: en la Llei que plantegen vostès i en aquesta proposta o una altra per a ser defensada al Parlament espanyol.

Però jo crec que el que és específicament decisiu ara, senyor conseller, el que és ara políticament rellevant és aprofitar la conjuntura política –i vostè ha dit que ho farà immediatament– per aconseguir que el Partit Socialista Obrer Espanyol respecti aquest compromís. Jo crec que aquest hauria de ser... Si nosaltres poguéssim treure, senyor conseller, un sol titular –que no el traurem, no s'hi escarrassi que no el traurem–, però si poguéssim treure un sol titular d'aquest debat polític seria: «Els grups parlamentaris del Parlament de Catalunya es posen d'acord per insistir una i una altra vegada perquè la Llei, l'1 de gener del 2005, no sigui aplicada, en defensa i potenciació del model de comerç que volen per a Catalunya.» Aquest és l'element clau. Per tant, estic convençut que vostè posarà en marxa, amb la diligència que l'ha de caracteritzar, tots els instruments per aconseguir que això sigui un fet.

Deixi'm que li digui una altra cosa. Hi ha feina a fer en l'àmbit parlamentari. Hi ha feina a fer en l'àmbit associatiu. Hi ha feina a fer en l'àmbit organitzatiu. Hi ha feina a fer amb la resta de comunitats autònomes. Vostè ha fet esment de tot això. Bé, el que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió li planteja avui obertament és que estem disposats a col·laborar, i a col·laborar activament al Parlament i a fora, perquè entenem que la defensa d'aquest model i la sort dels comerciants és una prioritat per al Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

I per acabar, senyor president, que sé que m'he excedit, gràcies per la seva benevolència en l'ús de la paraula, només una precisió de caràcter terminològic. Senyor conseller, les grans superfícies tenen el dret i la legitimitat d'esperar més beneficis i més beneficis, i ens plantegen una defensa d'absoluta llibertat d'horaris per aconseguir el que vostè i jo sabem que pretenen: canvi d'hàbits, més quota. Faci'm una concessió: això, de lliberal, no en té re. Faci'm només aquesta concessió: això, de lliberal, no en té re. Si la llibertat es basa sobre la iniciativa que respecte a instruments que ens fan competir en desigualtat de condicions per aconseguir determinats resultats, li diu un lliberal que això no en té re, de lliberal, i valdria la pena que terminològicament tinguéssim cura i precisió d'aquells termes que estem emprant. No perquè vostè no pensi, senyor conseller, probablement igual que jo, però val la pena que, a això, li diguem una altra cosa. Però no és una posició lliberal. És una posició que permet, aprofitant instruments de caràcter lleial, acabar amb un sector, que és vital per a Catalunya i és vital per a defensar el model de país en què creiem, i que estic segur que vostès

i jo –vostès i nosaltres– podem caminar junts durant un llarg camí, si més no durant aquests propers anys.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per a la rèplica, l'honorable senyor conseller Pere Esteve.

El conseller de Comerç, Turisme i Consum

Senyor president, senyor Teixidó, ja vaig directament als punts que vénen al cas. Sobre el diàleg: per tant, i sense més eufemismes, d'acord, i immediatament. I immediatament vol dir que intentaré, buscaré la forma efectiva perquè aquest diàleg es pugui produir abans de l'ordinari diàleg que hauríem de tenir en seu parlamentària.

És una mica més difícil la pregunta següent. És sobre si li reconec el camí fet. Miri, no és ben bé..., no és un problema de generositat o no generositat, és problema que l'apreciació de les coses és una mica complexa i, per tant, el que no voldria de cap manera és que, fent ús de la legítima..., diguem, del debat parlamentari, jo li fes apreciacions que no li semblessin, diguem, conduents al diàleg, no? Per tant, jo només, per donar-li una resposta que no li agradarà del tot, però que en tot cas sí que tinc aquest sentiment..., perquè m'arriba dels molts contactes que vostè sap que estic tenint amb el sector, i per tant, d'altra banda, repetits, és que probablement coincidim en les paraules. Hi ha una percepció, que tocava passar de paraules a fets, jo la detecto, per tant, la dic, però simplement em sembla que és una resposta, diguem-ne, real, però cordial, és a dir que no li contesto, diguem-ne, d'una manera conflictiva.

Miri, tots els recursos que abans he enumerat, els estàvem preparant per a un adversari nivell cent, sobre programa, antagonisme, etcètera, sobre comerç i una sèrie de coses més. Per tant, parlo de capacitat legislativa, polítics, econòmics, sectorials, socials, pedagògics, tots els que hem comentat. Molt bé, doncs, escolteu, preparem-los tots, tots igual, perquè en tot cas, si aquest adversari cent desapareix, és a dir, possiblement hi ha coincidència, doncs, oli en un llum, però, escolti'm, vostè sap perfectament i, ho repeteixo, legítimament que la gent que no està d'acord amb les tesis que defensa el Govern i que és el nostre capteniment, que és el que m'ha demanat, són poderosos. I aquí no té perquè estar-se quiet ningú, estem en un país democràtic, no? Per tant, preparem ben bé totes les línies argumentals, totes, eh? Per què? Perquè, el que pugui servir, ho fem servir.

I, finalment, no em sembla necessari entrar en si jo li haig de reconèixer si això és lliberal o no és lliberal. Si m'ho permet, jo ho titllaria de neoliberal, amb l'esquema amb què jo ara, més o menys, analitzo les propostes de cada grup. Jo ho titllaria de neoliberal, però no és ben bé això el que m'interessa. El que a mi m'interessa és que el que decidim sigui modern, sigui democràtic i, sobretot, sigui el que serveixi al nostre país. És això, el que ens interessa, i sobre això treballarem.

Moltes gràcies, senyor president, moltes gràcies, senyor diputat.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable senyor conseller. Com vostès saben, el punt desè i el punt onzè de l'ordre del dia han estat posposats.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el seu capteniment pel que fa als ajuts a les famílies en l'àmbit educatiu (tram. 300-00080/07)

Per tant, correspondria ara substanciar el punt dotzè de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Consell Executiu sobre el seu capteniment pel que fa als ajuts a les famílies en l'àmbit educatiu. Interpel·lació presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i, per a la seva exposició, té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau.

La Sra. Rigau i Oliver

Senyor president... Senyora consellera, senyors consellers, senyors diputats, senyores diputades, la interpel·lació que ara formularé es basa a voler conèixer amb més deteniment quina és la política del Govern amb relació als ajuts a les famílies en l'àmbit educatiu. Des de Convergència i Unió sempre hem defensat i defensem que la família és la principal responsable de l'educació dels nois i noies, i lògicament des del Govern, des de l'Administració, cal posar a l'abast de les famílies el conjunt de mesures perquè l'educació es porti a terme.

Però si li pregunto això, senyora consellera, és perquè en pocs mesos podem dir que s'ha instaurat en la nostra societat, i en la comunitat educativa en particular, un desconcert, un desconcert important. I no li parlo d'aquell desconcert de l'educació que un conegut sociòleg publicava i recollia en un llibre en el qual esmentava el progressisme ingenu i les seves derivacions en el camp de l'educació o el paper de la televisió, la contradicció en l'educació de valors dels joves... No, li parlo del desconcert que vostès han instaurat en el sistema educatiu. Un desconcert que pot fer perillar –i vet a aquí la nostra preocupació– la pau escolar, allò que per a nosaltres és i ha de ser un gran actiu, base de la convivència i la cohesió de la nostra societat. I aquest desconcert afecta ensenyants, pares, titulars de centres, administradors de l'educació, etcètera.

Miri, permeti'm que li recordi una sèrie de qüestions. Abans de les eleccions, poc abans, el portaveu del Partit Socialista, el senyor Nadal, enviava a diversos centres concertats un document que espero que tingui, hauria d'esperar que el tingués, però hi ha coses que em fan pensar que potser no el té, que és el posicionament del PSC davant les declaracions de determinades comunitats educatives. I allà es deia: «Compartim la seva proclamació respecte a la necessitat de superació del fals enfrontament entre l'escola pública i l'escola concertada. Enfrontament que perjudica el conjunt del nostre sistema educatiu.» També deia més avall: «Volem col·laborar que es compleixi aquest desig d'aconseguir el necessari consens social i polític sobre els drets bàsics referents a l'educació.» Doncs bé, resulta que això que es va enviar, doncs, per tranquil·litzar uns

certs sectors no coincideix amb les actituds, les declaracions i el comportament del Govern, que ja –també cal dir– durant la campanya electoral, per part de les forces que el sustenten, va intentar confrontar l'escola pública amb l'escola concertada. Recordin aquella manera insistent de dir que no deixarien que les escoles triessin els alumnes, amb la qual cosa s'enviava un missatge subliminal de desconfiança envers determinats centres. Però vet aquí que vostès signen un acord de govern i espero que també l'hagin llegit i estudiat, és lògic. I en aquest acord tripartit, vostès, en un punt determinat, diuen: «S'iniciarà un procés per igualar els centres concertats amb els centres públics, per tal d'assegurar progressivament la gratuïtat a les famílies i la igualtat de condicions dels centres.» És aquest punt que ens preocupa, senyora consellera, perquè estem parlant de famílies,

estem parlant d'educació. I si bé s'envia, doncs, aquest missatge, en l'acord de Govern del tripartit, de «progressiva gratuïtat» i «compromís de govern», alhora, quan es pren possessió –i aquí potser està clau del que jo ara li estic exposant–, la conselleria d'Ensenyament rau en la responsabilitat d'Esquerra Republicana. I automàticament apareixen unes declaracions que es contradueixen amb el que s'ha escrit, amb el que s'ha proclamat. I es diu, el mateix conseller en la compareixença, el conseller Bargalló: «El mòdul és suficient», categòricament. I vostè consellera Cid al cap de poc, uns dies després d'haver estat nomenada i prendre possessió, s'afanya a dir que els concerts són suficients, que reben el que han de rebre i que no entén el perquè és queixen.

Llavors, aquest missatge de desconcert, és a dir, si vostès proclamen que cal avançar en la gratuïtat perquè accepten que el mòdul no és complet, com s'explica que, alhora, facin aquestes declaracions.

Però, és clar, a més a més de demostrar aquesta confiança envers un sector, captem també un profund desconeixement, perquè vostè mateix i a mi personalment em va dir: «Escolti, és que nosaltres hem apostat per l'escola pública» i alhora, al cap dos dies després, es veu que li van dir: «Ep, alerta, que això no lliga», vostè mateixa declarava que es considerava titular de tots els centres. Doncs, senyora consellera, vostè és la responsable del sistema, però els titulars dels centres privats són els titulars i vostè és la titular, com sap o ha de saber, de l'escola pública. Però això no li treu que sigui la responsable, la responsable en tots els sentits, del sistema.

I, és clar, quan es parla tan reiteradament d'un tema i es fan afirmacions tan categòriques fan trontollar la confiança de la població. Vostè, a més, em consta que té una llarga experiència com a professional d'un centre concertat, per tant, coneix perfectament, si no estic equivocada, l'Escola de l'Àngel, no?, vostè sap quin suport important pot fer la societat una iniciativa social que trobi el recolzament adequat de l'Administració, en aquest cas, del Departament d'Ensenyament i del Departament de Benestar, pel que fa a la seva experiència.

Jo, que sóc ensenyant de l'escola pública, sí que li puc dir que aquesta necessària comprensió i informació per

part de tots els professionals és un element indispensable de la cohesió educativa. I hem de ser seriosos. Hem generat massa titulars als mitjans de comunicació dient que els concerts eren suficients i que, per tant, les activitats complementàries no posaven, no eren determinants en el finançament, que, evidentment, no ho són ni ho han de ser. Però vostè sap que tenen estudis que demostren que la gratuïtat no és total amb el cobriment del mòdul. I aquests estudis estan a la seva disposició, estan en el Departament. No sé si els utilitzen, no sé si n'estan fent de nous, però el que sí que li recomanaria és que els comenci a enviar al Partit Socialista, de Madrid, perquè vostè també ha senyalat reiterades vegades que aquests mòduls es fixen en els pressupostos estatals.

Clar, la nostra preocupació és per les ajudes globals que reben les famílies, però sobretot en l'àmbit educatiu, perquè és el conjunt de les famílies que ha de ser atès. I quan hi ha una part d'aquest conjunt que no està ben atesa, recauen els efectes negatius sobre els altres. I per què estem preocupats? Doncs, home, ho comprendrà, perquè una de les primeres decisions que vostès prenen és revocar un acord de govern que beneficiava 900 grups de P-4, 22.500 famílies, criatures i 800 grups de P-5, 20.000. Un total de 42.500 criatures, famílies afectades per la revocació.

I això és ajut a la família per a l'educació. Perquè, és clar, m'ha preocupat el que ha dit el president Maragall, diu: «Ep, hem de parlar de la LOCE, perquè hem d'assegurar que el concert de P-3 arribi.» Escolti, la LOCE també permetia avançar els concerts, i era en aquesta línia que el Govern de Convergència i Unió havia pres aquesta decisió. Perquè havia apostat des de feia temps per una política de família. Una política de família que conjuga serveis i ajuts. I, per tant, serveis, prestacions i ajuts, ho han de fer possible.

Però també li voldria relacionar en un altre punt preocupant que amplia aquest desconcert. És que, per una banda, s'envia el missatge que la immigració no és un problema, és un repte, i jo també, segurament, m'apuntaria a parlar d'oportunitat i repte, però resulta que els fills dels immigrants sí que són un problema, pel que diuen vostès. Un problema que cal repartir entre tots els centres. I allò que diu en el punt 6 de l'Acord tripartit que la diversitat és una riquesa i no un problema, resulta que no es compleix. I quan vostès parlen d'aquest tema diuen: «Alerta, és un problema, l'hem de repartir a totes les escoles.» Escolti, que és un repte ja ho sabem, però alerta, eh?, els pares amb nens que vénen d'origen d'altres països també trien escola, també tenen el dret de triar escola. I la presència d'alumnes de procedència immigrant en una escola no depèn de la titularitat, sinó de la localització. I ara ja, estic en fase vermell, demano al president un moment, li demano que faci un esforç i s'imagini una escola que vaig veure recentment: 310 alumnes, 69 per cent d'origen estranger, 31 del país, quina escola és? Vostè em dirà: una escola pública, segur. Doncs, no, una escola concertada. Ho expliqui, que n'hi ha, i a aquesta escola no li digui que el concert és suficient, no li digui que no necessita més aportació, perquè en cal. Continui fent com feiem, complementant els ajuts...

El vicepresident segon

Senyora diputada...

La Sra. Rigau i Oliver

...als centres concertats. I a nosaltres, també ja li podré dir a la rèplica, faci la pedagogia necessària, perquè aquesta pau escolar a Catalunya no es trenqui i tota la llibertat d'elecció sigui per a tothom.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Per a la resposta, té la paraula la consellera, l'honorable senyora Marta Cid.

La consellera d'Ensenyament (Sra. Marta Cid i Pañella)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, per la interpellació que vostè havia anunciat al dia d'avui i que feia referència, precisament, al capteniment quant al suport a les famílies en matèria educativa, evidentment, vostè ha dedicat tres quartes parts de la seva exposició a parlar concretament de la política de concerts i el clima polític, diguéssim, generat a l'opinió pública per determinats també conductes coneguts sobrerament.

Anem a veure i anem a centrar-nos una mica en el tema. La pau escolar em sembla que està més que assegurada. I és voluntat d'aquesta consellera i d'aquest Govern que sigui així. El que sí que és preocupant, entrant en la matèria que vostè ha posat a sobre de la taula, que no és tant la política d'ajuts a les famílies genèricament del Departament d'Ensenyament, sinó que té a veure directament amb un decret d'admissió de l'alumnat i que ha despertat i ha desfermat afirmacions com les que vostè ha fet aquí. Evidentment, el preocupant és que un decret d'aquestes característiques pugui portar o conduir a un discurs de dir que les escoles concertades hauran de tancar, no podran atendre, etcètera.

Vostè em parla d'uns papers que fan referència al Partit Socialista de Catalunya, que, evidentment, fan referència al Partit Socialista de Catalunya, no fan referència..., en canvi, sí que ho ha fet a uns papers signats en un acord de govern. És evident també que fa referència a la suficiència del concert o no. És un tema que, com vostè coneix molt bé, ve de lluny, de molt lluny, eh?, i que a més el Govern anterior de la Generalitat en té la responsabilitat històrica, que en té.

El que jo he dit públicament i puc repetir aquí és que el mòdul del concert –i vostè ho sap, i jo ho he dit– l'estableixen els pressupostos generals de l'Estat, i que les bases del concert diuen explícitament que garanteixen la gratuïtat de l'ensenyament obligatori. I, evidentment, això es regula amb un concert que s'estableix amb els centres corresponents. També, i em sembla que ho he dit públicament i vostè aquí no n'ha fet menció, he dit per activa i per passiva que aquesta conselleria i aquest Govern estan oberts totalment al diàleg amb els sectors que es puguin sentir afectats, totalment, i també hi surt en el Decret al qual feia referència abans, que, en la mesura de les possibilitats pressupostàries es dotaran amb recursos humans i materials allí on faci falta, és a

dir, on hi hagi una presència important d'alumnat amb necessitats educatives específiques.

Clar, després d'això, vostè ha entrat directament en un tema que, a més, veig que estem totalment d'acord. Les activitats complementàries i, per tant, el que fa referència al finançament d'aquestes activitats complementàries, són aportacions voluntàries i vostè ho reconeix així, perquè així ho diu la Llei i és així. I són voluntàries. I, evidentment, el que aquí s'ha manifestat és l'expressió d'un discurs certament –si m'ho permetpervers, eh?, d'aquesta qüestió, quan s'ha expressat i explicitat públicament que sense aquest finançament voluntari no es pot fer front a la gratuïtat de l'ensenyament obligatori.

Vostè em parla d'uns estudis que hi ha en el Departament, i li he de dir que, a dia d'avui, aquesta consellera n'ha pres nota d'aquests estudis i se'ls ha estat mirant, evidentment, que sí. També li he de dir que és la voluntat d'aquest Govern de posar aquests mecanismes de diàleg a establir amb els sectors que es puguin sentir afectats. El que jo em pregunto és quines gestions amb anterioritat el Govern de la Generalitat havia fet al respecte, per aconseguir un increment del mòdul de concert que hi havia als pressupostos generals de l'Estat, els quals el Grup que vostè representa els votava reiteradament. I aquesta em sembla que és una pregunta que, com pot comprendre, és del tot lògica.

I d'aquí vostè m'ha passat a parlar de revocar l'Acord de govern de concert de P-3, P-4 i P-5. Em sembla que aquesta tarda ha quedat plenament explicitat aquí pel molt honorable president que en allò que es refereix al concert dels ensenyaments corresponents a P-3, tot i la moratòria de la LOCE que pugui establir el Govern espanyol, demanada l'endemà mateix del canvi polític a Madrid per aquesta consellera en nom del Govern de Catalunya, el Departament manté el seu compromís de concertar aquests ensenyaments per al curs 2004-2005.

Hi insisteixo, eh? Tal com vaig dir en aquest Parlament el dia 25 de febrer, la novetat per al curs vinent és que concertarem les unitats de primer cicle d'educació infantil, és a dir, el P-3. Ho farem, sigui quina sigui la situació. I em sembla que el que ha fet avui el president és deixar-ho molt clar. Que això no vol dir que no ens preocupi, però està clar. I reitero el meu compromís.

Així mateix –i m'agradaria que quedés ben clar, perquè aquest és un tema de gran ressò social, com vostè ha manifestat en la seva intervenció, i se'n parla a bastament–, el Departament d'Ensenyament subvencionarà un 50 per cent del P-4 –i era un 30; serà un 50 per cent– i es subvencionarà el 30 per cent del P-5. De cap manera, en cap cas, una família es podrà trobar que el curs vinent tingui un retrocés respecte al nivell de subvenció que rebia l'any en curs. Aquesta és la voluntat i aquesta és la decisió que pren aquest Govern.

Bé, jo pensava que –sincerament, eh?–, no ho sé, que el seu interès pel bé d'aquesta pau social era el capteniment que tenia el Govern, per exemple, en qüestions que s'han anat produint i de què vostè és segurament coneixedora, que es basen a més en queixes recurrents al Síndic, que parlen que els consells comarcals es queixen del fet que els ajuts són insuficients i cal aug-

mentar-los pel que fa als menjadors escolars –molt important per a les famílies, m'ho haurà de reconèixer vostè segurament.

Algun pare es queixava pel fet que se li havia retirat l'ajut per als seus fills i que, en canvi, s'havia donat a altres famílies acabades d'arribar, fet que des d'este Govern i aquesta consellera, en el que volem que sigui precisament una aportació a aquesta cohesió social, que no faci viure la immigració, com vostè ha dit aquí, com un problema –perquè precisament de vegades hi ha qui el viu des de les famílies del país com un problema, perquè les polítiques que s'han impulsat no han estat les adients–, és voluntat, com deia, d'aquest Departament incrementar de manera substancial aquests ajuts.

Perquè aquesta és una llavor que no ens podem permetre adobar i que vostè, jo crec que d'una manera jo diria que, per a la pau escolar, poc apropiada, sí que ho ha fet en el seu torn d'intervenció.

També tenia el Síndic moltes queixes pel que feia al transport escolar. Moltes famílies es queixaven de no gaudir de transport gratuït i argumentaven que altres famílies en situacions similars en podien gaudir i que durant un temps n'havien gaudit i ara ja no. Jo crec, realment, que el tema de la immigració es mereix un tracte, si m'ho permet, de pau política, perquè és realment tan important i transcendent per al futur del nostre país, que no el podem utilitzar com a arma per anar-la tirant al cap els uns dels altres, m'entén? I el que hem de mirar és de donar suport a les famílies, a totes les famílies desfavorides socialment i econòmicament, sigui quin sigui el seu lloc de procedència, i no anar desplaçant unes famílies per unes altres. Perquè això sí que crea una llavor molt preocupant socialment.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I, per tant, li he de dir que en aquest sentit, des d'esta conselleria i des del Govern, hi haurà un increment substancial al proper pressupost en relació amb aquests ajuts tan importants per a les famílies i que poden contribuir a la pau social i a la cohesió social. Perdoni, pau escolar i cohesió social, eh? –pau escolar i cohesió social, si em permet la matisació...

El president

Senyora diputada...

La consellera d'Ensenyament

...i que és realment imprescindible que ho fem...

El president

Perdó, senyora consellera...

La consellera d'Ensenyament

...que és realment imprescindible que ho fem. Per tant, no ho sé, més informació respecte d'ajuts, jo li'n puc proporcionar. El que sí que li puc dir és que el marc d'ajornament de la LOCE no vulnerarà en cap cas el compromís que té el Govern pel que fa al concert de P-3. És més...

El president

Senyora consellera...

La consellera d'Ensenyament

...aquesta setmana...

El president

...hauria d'acabar.

La consellera d'Ensenyament

Acabo. Aquesta setmana hi ha les places d'oferta corresponents.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable diputada senyora Irene Rigau.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, senyors i senyores diputades, la pau social, condició bàsica per a la convivència, eh?, la pau escolar, condició bàsica per a la cohesió i la convivència, és precisament una aportació que al llarg de tots aquests anys podem demostrar. I és per això que l'he interpellat, perquè ens preocupen determinades actuacions i determinats missatges.

No sé per què s'estranya que, interpellant-la sobre ajuts a l'educació, a les famílies, hagi parlat dels concerts. Senyora consellera, el principal ajut a les famílies que es pot donar és la gratuïtat; i durant aquesta legislatura en parlarem, de la gratuïtat. La gratuïtat, que ha de ser total, perquè així són les diverses propostes que nosaltres també hem defensat per a aquesta legislatura, de cara a la població en general i de cara a col·lectius específics.

El que sí que no he entès és per què m'ho ha relacionat amb un decret d'admissió d'alumnes. Vostè..., tindrem oportunitat de parlar-ne.

També li haig de comentar que, certament, aquests estudis existeixen i que vostè, en el seu Departament, pel que tinc entès, ha deixat algú dels que hi eren. Li preguntí, li dirà on és, perquè a nosaltres no ens l'han demanat, però sàpiga que el té el Defensor del Pueblo, que el tenen moltes instàncies que l'han demanat.

Però en tot el que m'ha dit no m'ha identificat..., perquè, fixi-s'hi, senyora consellera –m'escolta?–: establiment en els pressupostos generals de l'Estat –que és el gran argument i que recordo que jo li vaig comentar a vostè, precisament, en un debat que vam tenir durant la campanya, per TV3–, que estigui establert en els pressupostos no vol dir que sigui suficient. Per tant, escolti, un cop dit: «Està establert en els pressupostos», no m'arregla res. Del que es tracta és de parlar de la suficiència.

I, és clar, vostè ens diu: «Nosaltres concertarem el P-3, mantindrem el 50 per cent del P-4 i mantindrem el 30 per cent del P-5. Només faltaria!, perquè això ja es feia. El problema és que hi han pares que han inscrit els seus fills aquest any a P-3, coneixedors d'unes condicions

d'un acord de govern que afectaven la seva aportació al P-4. I, a aquests pares, se'ls han canviat les condicions del contracte escolar. I, a aquests pares, se'ls ha modificat una expectativa i se'ls ha afectat una decisió que van prendre a l'hora de triar una escola, avalada per un acord de govern. (*Remor de veus.*) És per això, senyora consellera, que estem preocupats: perquè els pares –a veure si se n'assabenten d'una vegada– trien l'escola a tres anys, no la trien a sis. I sempre m'ho han sentit a dir, que els peus de fang de la LODE, que va ser un gran pas, era la no-gratuïtat del tres - sis. I per això vam avançar abans que en altres polítiques, conjuntament allargar fins a setze, començar a avançar en la gratuïtat del tres - sis, escolaritzant tota la cobertura pública que ho desitjava i avançant la subvenció o concert en l'etapa de l'àmbit concertat.

Per tant, vostès han canviat les regles de joc d'un conjunt de famílies. I, és clar, per això li ho pregunto, per això em preocupa. I aquest impacte és important, perquè en polítiques de família no es tracta d'anunciar una vegada que es donarà un ajut fins a divuit anys, cosa que després ja veiem que es relativitza molt ràpid –molt ràpid–, fins i tot es posposen els pagaments –però ja en parlarem– dels ajuts que fins ara donava el Govern de Convergència i Unió, sinó que es prenen decisions que canvien les regles de joc.

Per tant, sàpiga que estarem molt atents a saber quins ajuts donen a les famílies, en quines condicions concerten vostès. I també ha de saber que, si determinades famílies no reben un ajut, el que no passarà –perquè no ha passat mai– és que les escoles concertades discriminin els alumnes. I això sí que ho sap vostè i ho pot analitzar. Si una criatura es queda a fer una activitat complementària i no la paga, algú la paga. Qui l'ha de pagar, senyora consellera? La resta de pares o l'Administració? Perquè fins ara hem tingut una actitud responsable, fruit d'aquest autèntic diàleg –no aquest anunci– amb el sector, que ha fet que cap criatura es pogués sentir discriminada; però això és una situació insostenible si, des de la concertació, la política de visió i d'ajuts, el Govern no pren una altra actitud. Sàpiga, doncs, que aquest serà un eix clau de seguiment que li farem en aquesta legislatura.

Gràcies, senyor president; gràcies per la seva atenció, senyora consellera.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable senyora consellera.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. No ho dubto, senyora diputada, que aquest serà un tema que continuarem debatent durant tota aquesta legislatura, perquè evidentment és un tema que entenc perfectament que sigui prioritari per al seu Grup, com no podria ser d'una altra manera, de la mateixa manera que també és un tema prioritari per al Govern. Per tant, en continuarem parlant, i molt.

Però fixi's que vostè ha acabat la seva intervenció tornant a posar al mateix sac l'admissió, el concert i l'ajut a les famílies. I aquesta consellera ja fa molts dies que

diu que una cosa és l'admissió i una altra cosa és haver de parlar, dialogar i obrir el tema del concert. Altra cosa fóra entesa com un missatge que em sembla que no és l'adient i que li correspon amb una responsabilitat de govern a aquesta consellera.

Jo he vist..., ja li he dit que he vist aquests estudis fets... (*La Sra. Rigau i Oliver diu: «Ha dit que no.»*) No, no, he dit: «A dia d'avui tinc, a dia d'avui tinc», he dit textualment, «que aquests estudis hi són», eh?, hi són. I fins i tot li podria dir que no només el té el Síndic, fins i tot algun jutjat possiblement els té. Però també li he de dir –que, evidentment, això deriva de la responsabilitat política del govern del moment i que aquesta consellera es troba, juntament amb els informes, tot el que hi segueix, absolutament tot; també en podem anar parlant durant aquesta legislatura–, també li he de dir que he trobat algunes coses certament curioses.

Per exemple, jo li dic que ajuts a centres privats, de P-4 i P-5, amb alumnes amb necessitats educatives derivades de situacions socials desfavorides, en curs: 750 euros per alumne, prèvia resolució de la delegació; ajuts per a centres concertats de primària i secundària amb alumnes amb necessitats educatives derivades de situacions socials desfavorides, hi ha una subvenció de 600 euros per grup - etapa, entre dos i deu alumnes. Vostès creuen que aquesta era la manera o és la manera d'equilibrar el concert i l'ajuda a les famílies? Doncs, no és el que nosaltres compartim, des del seu criteri, perquè a més aquests ajuts sempre es feien prèvia resolució de la delegació, amb tràmits burocràtics molt llargs i que són molt pocs els centres que s'hi acollien, a aquests ajuts, al dia d'avui.

Per tant, situem els temes. Si vol que parlem d'admissió, parlem de decret d'admissió. Si volen que parlem de concert, entenent el concert com la gratuïtat –i vostès entenen ajuts a la família–, doncs, en parlem i els situem en els paràmetres que corresponguin. Però el que no podem fer, crec sincerament, és mesclar els dos temes, perquè acaben portant a una única solució: que l'escola privada concertada no pot assumir les necessitats d'escolarització d'una part important de la població del nostre país. I, si aquesta és la conclusió, potser també haurien d'analitzar què han estat fent vostès fins a l'última, passada legislatura.

El president

Gràcies, senyora diputada..., senyora consellera.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política exterior (tram. 302-00011/07)

El tretzè punt de l'ordre del dia és el debat i la votació de la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política exterior. Té la paraula per exposar la Moció, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el senyor Carles Pellicer.

El Sr. Pellicer i Punyed

Gràcies, president. Bé, aquesta és la Moció subsegüent a la interpellació que el Grup Parlamentari de Con-

vergència i Unió va presentar sobre política exterior. I aquesta Moció, en definitiva, al que ve és a subratllar i a reclamar una importància central de la dimensió internacional de Catalunya i de l'acció de la Generalitat, entenent que, per a una petita nació sense estat com és la nostra, que a més viu en una època de globalització, és obligat fer-se present al món i fer-ho de manera important, fer-hi aportacions i obrir-se a l'intercanvi amb la resta de pobles i nacions. Ho deia així a la interpel·lació el nostre portaveu, l'il·lustre diputat Felip Puig: «Som un país diferent i un país diferent necessita polítiques pròpies diferents per tal de situar el país al món.»

És per això que hem presentat aquesta Moció, que amb cinc punts ve a reforçar la proposta de fer una política exterior basada en l'ambició.

Un primer punt que seria: «Desenvolupar una política de projecció exterior i de relacions internacionals basada en un ampli consens polític.» Un punt número 2: «Presentar un programa d'actuació en política exterior i en política de cooperació davant el Parlament dintre de l'actual període de sessions.» Un punt número 3: «Impulsar l'optimització dels recursos existents en la projecció internacional de Catalunya sota la coordinació del Departament de Presidència.» I un punt 4 i un punt 5; el primer seria per ampliar la xarxa d'oficines d'intermediació, la famosa XILA, als principals països de procedència de la immigració que arriba a Catalunya. I un cinquè, molt important pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que és: «Crear, dins de l'actual legislatura, el departament de relacions exteriors.»

En conseqüència de tot això, aquesta Moció es basa, i voldríem que es basés, en un ampli consens, en una fórmula que crec que és important –i també ho dèiem a la interpel·lació– que tingués la força necessària en política exterior, Catalunya, i que, per tant, tinguéssim tots molt clar quin és el rol, quina és la projecció que hem de fer del nostre país.

En conseqüència, vist com s'ha desenvolupat tot plegat en aquests tres mesos del nou Govern, hem de dir que demanem que es mantingui aquesta prioritat que els governs de Convergència i Unió varen tenir durant els vint-i-tres anys de la seva activitat. Aquesta era una acció que sempre havia estat consensuada, i, per això, desitgem que sigui d'aquesta manera, i li hem donat, i volem que el nou Govern li doni, una importància transcendental, a aquest tema.

Una petita nació com la nostra necessita projecció, ho repeteixo, exterior. És per això que actualment, també, en tots els ordres, tant l'econòmic, com el cultural, com el social, necessitem que hi hagi aquesta funció clara. La política internacional de la Generalitat ha de ser ambiciosa, ha d'estar a l'alçada de les necessitats i de les aspiracions del país. I també ens agradaria que el Govern hi estigués en aquest àmbit, no?

Trobem, per exemple, desencertada la posició sobre el tema de la retirada, de tancar les oficines de la Generalitat a Casablanca i a Roma, i una intenció declarada de continuar, a més a més, tancant aquestes oficines. És per això en el punt aquest número 4 nosaltres fem la insistència que hi hagi la funció d'impulsar aquesta acció de mantenir les oficines. S'argumenta que és a

causa d'aplicar una política de racionalització dels recursos econòmics i administratius, però és evident que si s'analitzen els costos que suposaven aquestes oficines i la funció que aquestes oficines porten a terme, doncs, creiem desencertat i un error el fet que el Govern de la Generalitat procedeixi al tancament d'aquestes oficines. Una política internacional, una política exterior representa que hem de tenir oficines ubicades fora. És per això que tant la XILA com també el departament de política exterior, la creació d'un departament de relacions exteriors, considerem que sí que és necessari en aquesta legislatura.

I és al punt cinquè una esmena, que després en parlarem, en la posició d'aquest diputat i del Grup Parlamentari sobre les esmenes dels grups parlamentaris, però entenem que és possible la creació d'aquest departament de relacions exteriors en aquesta legislatura. Per què? Perquè no hi ha res que pugui dir el contrari i no hi ha res que permeti pensar que això no hagi sigut o no sigui possible de fer-ho. L'Estatut ho permet, no hi ha cap precepte que ho impedeixi, què pot impedir, doncs, que Catalunya sigui ambiciosa, que el Govern de la Generalitat vagi molt més enllà del que fins ara, evidentment per la pròpia naturalesa d'avançar amb plantejaments..., doncs, si ara hem tingut una política internacional, de relacions exteriors, amb aquests vint-i-tres anys de Govern de la Generalitat...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Pellicer i Punyed

...ara el que necessitem és donar un pas més endavant amb la creació d'aquest departament de relacions exteriors que Convergència i Unió ja ha presentat i va dir, fa dies, també en el seu programa electoral, de la seva presentació.

És per això que...

El president

Senyor diputat..., hauria d'anar acabant...

El Sr. Pellicer i Punyed

Estic de seguida. És per això que demanem als grups parlamentaris que es posicionin sobre aquesta Moció amb el benentès de la importància, ho repeteixo, cabdal, de la política exterior de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Han presentat esmenes diversos grups parlamentaris. En primer lloc, té la paraula el senyor Rafael López, del Grup Parlamentari Popular, per a la seva defensa.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, la Moció que avui es porta a aquest Parlament, i permeti'm dir una obvietat, tracta sobre les relacions

exterior. I aquesta obvietat podria resultar supèrflua si no fos perquè darrere de la Moció hom té la sensació que del que estem parlant és no tant de les relacions exteriors, sinó de relacions internacionals. I val a dir que no és el mateix. I val a dir que hem de precisar molt bé què volem dir quan parlem d'una cosa i què volem dir quan parlem d'una altra. No cal anar molt lluny per poder observar la diferenciació que es produeix entre ambdues concepcions, tant en l'àmbit jurídic, i aquí faré referència a la jurisprudència del Tribunal Constitucional, com en l'àmbit acadèmic, des de les càtedres de relacions internacionals.

Senyores diputades, senyors diputats, la Sentència 137/1989, del 20 de juliol, assenyalava inequívocament que les competències en matèria de relacions internacionals es reserven en favor dels òrgans centrals de l'Estat. No obstant, aquesta Sentència es matisa convenientment per la Sentència 165/94, del 26 de maig, que diu que per dur a terme una activitat amb projecció externa les comunitats autònomes tenen un límit evident, l'article 149.1.3 de la Constitució.

Certament, per delimitar l'abast d'aquesta reserva és necessari tenir en compte que no s'ha d'identificar la matèria de relacions internacionals amb tot tipus d'activitat amb abast o projecció exterior. Això resulta tant de la mateixa literalitat de la Constitució, que ha considerat necessari reservar específicament a l'Estat àrees que es consideren distintes de les relacions internacionals i que són de la seva pròpia competència, com de la interpretació ja efectuada per la jurisprudència del Tribunal Constitucional, que ha manifestat no acceptar que qualsevol relació, per llunyana que sigui, amb temes que estiguin involucrats altres països o ciutadans estrangers, impliqui per si sola o necessàriament que la competència resulti atribuïda en la regla de relacions internacionals.

Per tant, diputat, hem de diferenciar molt bé entre el que és l'àmbit de les relacions internacionals i la projecció exterior de Catalunya. Aquesta és la raó de la nostra primera esmena, quan suggereix la supressió del concepte «relacions internacionals», tot mantenint, això sí, «relacions exteriors», que és un àmbit legítim de Catalunya com a expressió del seu propi autogovern, és a dir, de les seves institucions i competències.

És aquesta motivació del Tribunal Constitucional, al qual aquest Parlament apellava aquest matí en diferents ocasions, la que ens porta a plantejar la segona esmena de substitució, al punt 3, del concepte «internacional» per «exterior». Però no només podem fer referència, per recolzar aquestes tesis, a la jurisprudència del Tribunal Constitucional, sinó que podríem apellar també a l'actual debat intel·lectual i acadèmic sobre el concepte i l'abast de les relacions internacionals.

Efectivament la denominació de «política internacional» ha estat assumida per aquells sectors que centren la seva anàlisi en les relacions entre governs estatals, tal com reconeix Attina en la seva obra *La política internacional contemporània*, mentre que l'expressió «mundial», com apunta el professor de relacions internacionals Celestino del Arenal, vol reflectir més acuradament una realitat internacional que es presenta com a global i en la qual, per tant, ja no cal la separació entre el mitjà

intern i el mitjà internacional donada la seva profunda interpenetració.

I és en aquest punt que ens podem preguntar, la XILA, la xarxa d'informació i selecció laboral en origen, incompleix aquest paper? La resposta és, senyor diputat, clara, ferma i contundent: la XILA pot desenvolupar un paper fonamental i necessari de projecció exterior de Catalunya sempre –i aquí es troba el perquè de tot plegat– que es treballi en consonància amb allò establert pel Tribunal Constitucional.

I en aquest sentit, senyor diputat, li recordo que la interlocutòria del Tribunal Constitucional de tot just 17 de març del corrent explicita, en referència al Decret 156/2003, i llegeixo literalment: «La indeterminació i amplitud amb què el citat article anuncia les funcions atribuïdes a aquestes oficines de la Generalitat de Catalunya és suficient per entendre que ja de manera actual la norma és susceptible de produir confusió davant els òrgans de l'Estat en el territori del qual es trobi l'oficina sobre la titularitat de l'exercici del *ius legationis* del Regne d'Espanya, de tal manera que comporta una pertorbació que afecta l'acció exterior de l'Estat.»

Aquest és el principi que invoca el Tribunal Constitucional per mantenir la suspensió de la vigència de l'impugnat article 3.1.c del Decret. Per aquesta raó la nostra esmena tercera de supressió incideix en la idea de la necessària resolució prèvia del conflicte positiu de competència abans de reclamar l'ampliació de la xarxa d'oficines, ja que potser haurem de rectificar el seu abast i les seves competències.

I darrerament, i de forma molt breu, un apunt sobre el cinquè punt, que textualment diu: «Crear, dins l'actual legislatura, el departament de relacions exteriors.» Home!, hom pensava que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió criticava l'actual Govern per l'augment de conselleries. Concretament, el senyor Mas recordava al senyor Maragall que –i li cito textualment les seves paraules del Ple del 29 de desembre passat– «no anava a crear més departaments, anava a crear-ne menys, de departaments, senyor Maragall, no més, sinó menys». I afegia: «No es tractava d'organitzar el Govern amb tantes conselleries.»

Per això em sorprèn que sigui ara Convergència i Unió qui demani la creació d'una nova conselleria, d'un nou departament. I li ho dic perquè ja existeix, com molt bé sap, la Secretaria de Relacions Exteriors, que pertany al Departament de Presidència. Home, no és el moment però poder seria més lògic replantejar-nos l'agrupament, sota Presidència, de l'Agència Catalana de Cooperació o de l'Institut Europeu de la Mediterrània, que, per decret, actualment es troben adscrits al Departament de Governació.

Vaig acabant, i sigui com sigui...

El president

Senyor diputat...

El Sr. López i Rueda

...és necessari que la Secretaria de Relacions Exteriors continuï al Departament de Presidència perquè, seguint

les paraules del president del Grup de Convergència i Unió, el senyor Mas, no es tractava d'organitzar el Govern amb tantes conselleries, sinó de crear una estructura transversal dintre del Govern.

Per tant, senyors diputats, senyores diputades, el nostre Grup ha presentat aquestes esmenes que troben la seva justificació en la jurisprudència del Tribunal Constitucional, en la deguda racionalitat administrativa a què seu Grup apellava en el debat del 29 de desembre i sobretot en el mateix debat acadèmic.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. (*El Sr. Puig i Godes demana per parlar.*) Senyor Puig...

El Sr. Puig i Godes

Gràcies, senyor president; per al·lusions a un diputat que no és present, senyor president –article 65 del Reglament. (*Pausa.*) És només per comentar que s'ha al·ludit al diputat senyor Mas en el sentit del nostre posicionament per la creació d'un departament de relacions exteriors. Només fer esment que és evident que el senyor diputat no tenia l'obligació de llegir el programa electoral de Convergència i Unió, però nosaltres complim els nostres compromisos, i en el nostre programa electoral hi havia la creació del departament de relacions exteriors, sense que això entrés en contradicció amb la voluntat, també, de reorganitzar l'estructura del Govern.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, per presentar les esmenes, dels grups parlamentaris... Senyor Ausàs, primer?

El Sr. Ausàs i Coll

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament les polítiques de projecció exterior de Catalunya i les seves relacions exteriors són un aspecte important, importantíssim, per a l'enfortiment i per al reconeixement de la nostra realitat nacional.

La política exterior en el seu conjunt, i de manera més particular la participació de Catalunya en les institucions europees de manera directa, és una constant en les nostres propostes programàtiques i així ho reflecteix també l'Acord del Govern tripartit.

I és que des de l'entrada a la Unió Europea Catalunya es troba en una situació de deficiència greu en representació institucional, ja que les competències exclusives que ens atorga el mateix Estatut d'autonomia de Catalunya queden relegades, quan ens referim a l'àmbit europeu, en mans de l'Estat espanyol.

I en aquest sentit, els governs espanyols, emparant-se en l'article 149.1.3 de la Constitució, sempre s'ha anat reservant el dret exclusiu a participar en les institucions de la Unió Europea, impedit d'aquesta manera que la Generalitat de Catalunya, les diferents comunitats autònomes, ho facin amb veu pròpia i amb veu directa.

Per tant, en aquest sentit, caldrà efectivament establir un sistema que permeti al Govern de Catalunya poder participar en el procés comunitari de presa de decisions en el si de les institucions europees quan s'hi debatin assumptes que afectin directament les seves competències.

A la Moció que ens presenta el Grup de Convergència i Unió s'hi han presentat esmenes per part del Partit Popular, que jo ja anuncio que el nostre Grup hi votarà en contra perquè aquestes esmenes justament el que expliciten és que no es vol desenvolupar una política de projecció exterior i relacions internacionals, i nosaltres sí; no es vol ampliar la xarxa d'oficines per a la intermediació laboral en origen als principals països de procedència de la immigració quan arriba a Catalunya, i nosaltres sí, i no es vol crear un departament de relacions exteriors, de relacions d'afers exteriors amb tots els ets i els uts, i nosaltres sí.

Sí que estem, en canvi, bàsicament d'acord amb el conjunt de la Moció que presenta el Grup de Convergència i Unió, i també estem, lògicament, d'acord en instar, en animar, en instar al Govern que desenvolupi una política de projecció exterior i de relacions institucionals que es basi en un ampli consens. Efectivament, hi estem d'acord. Així ho va explicitar de manera clara el conseller en cap en la seva compareixença en el darrer Ple amb motiu de la interpellació.

El Govern estem d'acord també amb la presentació del Programa d'actuació pel que fa a les línies polítiques en matèria de solidaritat, de cooperació internacional al desenvolupament; per tant, també votarem favorablement el segon punt i el tercer punt de la Moció.

I, pel que fa a la xarxa d'oficines d'intermediació laboral d'origen, en som uns promotors i impulsors de primera hora i així ho demostren les iniciatives parlamentàries aprovades al llarg de l'anterior legislatura. S'estudiarà, per tant, l'ampliació d'aquesta xarxa d'oficines, perquè pensem que els resultats són positius. I dic «s'estudiarà» perquè, lògicament, hi ha d'haver un treball previ que detecti, que visualitzi les necessitats i les peculiaritats de cada país i les zones on s'han de crear aquestes oficines. (*Veus de fons.*)

No podem votar, però, favorablement el punt cinquè de la Moció de Convergència i Unió, malgrat la voluntat de tots els grups parlamentaris que donen suport al Govern en buscar un acord de consens que ho fes possible. I..., bé, no hi podem votar favorablement malgrat que el conseller en cap va expressar clarament, amb tota solemnitat, la voluntat del Govern de crear un departament d'afers exteriors, tan aviat com obtinguéssim més competències estatutàries. (*Remor de veus.*)

Per tant, aquest acord solemne del conseller en cap en l'anterior sessió d'aquest Ple del Parlament, doncs, va explicitar de manera clara quina és la nostra voluntat: mai, mai, des del Govern de la Generalitat s'havia expressat un compromís com aquest, de manera tan clara. I, per tant, en aquest sentit, senyor Pellicer, amb les actuals competències que tenim, es fa molt difícil poder crear aquest departament de política exterior. No té cap sentit crear aquest departament d'afers exteriors. Però que quedi ben clar que aquest compromís del Govern, doncs, està perfectament reflectit, és un com-

promís que ara vostè pot mirar d'aigülar-lo, d'aigülar-lo tant com vulgui, però després de vint-i-tres anys, i és important recordar-ho en aquest moment, després d'aquests vint-i-tres anys el senyor Pellicer sembla que descobreix la sopa d'all... (*Remor de veus.*) Després d'aquests vint-i-tres anys de govern el seu Partit mai s'havia promogut, des del seu Partit, des del seu Grup Parlamentari, des de Convergència i Unió, mai s'havia promogut un objectiu i un compromís tan clar com aquest.

Estic convençut que abans no finalitzi aquesta legislatura tindrem més competències en política exterior i el Govern de Catalunya tindrà un departament d'affers exteriors no pas per figurar, no pas per presumir, no pas de cartró pedra, sinó en plenes competències per fer feina.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, seguidament, el senyor Francesc Boya pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Boya i Alós

Gràcies, senyor president. Des de l'escó estant, per economia de temps, ens posicionarem sobre el conjunt de les esmenes presentades en aquesta Moció.

En primer lloc, respecte a les esmenes del Partit Popular, nosaltres hi votarem contràriament, atès que entenem que en el sentit d'aquestes esmenes presentades hi ha una voluntat d'aigülar una posició que és perfectament clara i manifesta del conjunt de la cambra a favor de reforçar el que és la política exterior de Catalunya, que, per raons òbvies i per les quals no m'estendré, perquè ja han estat explicades, doncs, són absolutament necessàries. Per tant, votariem en contra d'aquestes esmenes.

I votariem favorablement els punts 1, 2, 3 i 4, si s'accepta l'esmena presentada. I votariem contràriament el punt número 5, lamentant que no hàgim pogut concretar aquesta voluntat de consens que existia també per la nostra part en el sentit que aquesta Moció hauria pogut ser aprovada amb el vot favorable de la majoria de la cambra

El cert és que..., bé, en aquest cas, potser per un excés de zel en aquest moment del Grup de Convergència, doncs, resulta una mica sobtat que vostès en aquest moment plantegin aquest excés de zel en un tema en el qual vostès saben perfectament que la Secretaria de Relacions Exteriors va ser creada pel Decret 355/2001, és a dir, no fa tant de temps, fa exactament dos anys, i, per tant, en aquest Decret vostès van crear no el departament, sinó aquesta Secretaria. I ens sobta que en aquest moment, quan el marc jurídic certament no ha canviat, doncs, vostès plantegin amb aquesta urgència la creació d'aquest departament.

Hem dit –ho hem dit– que estem a favor de la creació del departament, però cal canviar el marc estatutari, i, per tant, aquesta és una raó de pes suficient perquè aquest departament vegi la llum amb competències i

amb capacitat d'exercir totes les necessàries competències que ha de tenir el Govern de Catalunya per guanyar pes en la política exterior i per tenir una veu, doncs, com necessita el nostre país per ser perfectament representada en tots aquells afers que ens afecten tan directament en aquest moment i que afecten l'àmbit internacional.

Per tant, senyor president, reitero el nostre vot en contra a aquest punt número 5, i el vot a favor dels punts 1, 2, 3 i 4, si el Grup de Convergència accepta l'esmena presentada.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Camats, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. D'entrada, nosaltres també celebrem el consens que sembla que sobre els temes de relacions internacionals o projecció exterior de Catalunya hi ha a la cambra; un consens polític que, d'altra banda, ens sembla que no podria ser d'una altra manera atès que existeix un fort consens social al país per al tema de les relacions internacionals.

Les relacions internacionals de Catalunya no ens les hem inventades ni aquest Govern ni el Govern anterior, sinó que són el reflex d'una societat civil, d'una universitat, d'una indústria, d'uns moviments socials que fa temps que van pel món com a catalans, i, per tant, és lògic i és explícit que aquest Parlament tingui el consens polític per reflectir-ho i per recolzar-ho.

En tot cas, recolzem, com han fet alguns diputats de la cambra de Convergència i Unió, d'Esquerra Republicana i del Partit Socialista, el punt 1, 2 i 3 de la Moció, també el punt 4 d'aquesta Moció amb el benentès d'incorporar l'esmena que hem presentat.

Deixi'm afegir només dos punts, senyor president, un, sobre..., destacar la importància de les oficines d'intermediació laboral en origen, no només perquè fan una feina fonamental per a aquelles persones que pretenen venir a treballar en el nostre país, sinó perquè ens sembla que és important, també, lligant-ho amb el punt 3 de la seva Moció, que, per optimització de recursos però també per la necessitat de valorar quines són les ubicacions necessàries, caldrà estudiar ben bé si cal que creixi aquesta xarxa i sobretot on cal que ho faci.

I, en el darrer punt, permetin-me que m'afegeixi també al rebuig dels companys de govern a l'hora de rebutjar l'últim punt de la Moció, sobretot, perquè al nostre Grup ens agradarà molt, moltíssim, poder aprovar i recolzar l'aprovació d'un departament de relacions exteriors en aquest Consell; no pas perquè després de vint-i-tres anys hàgim descobert que tenim relacions internacionals, no pas per oportunisme o per ganes d'idoneïtat política, sinó perquè ens creiem que un nou Estatut ha de fer un reconeixement a la feina internacional que ja es fa en el nostre país, i, sobretot, perquè ha de donar més capacitat al Govern de Catalunya per fer del nostre un veritable país del món.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyora diputada. El senyor diputat es pot posicionar amb relació a les esmenes presentades?

El Sr. Pellicer i Punyed

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, per posicionar-me sobre les esmenes presentades, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió diu el següent: senyors del Partit Popular, no podem acceptar les seves esmenes perquè és evident que vostès haurien hagut de presentar una esmena a la totalitat, perquè pràcticament han dit que no a tot plegat, senyor López.

Per tant, aquesta no és la voluntat d'aquesta Moció, ni és una voluntat d'una moció de baixa intensitat, sinó que és al revés: d'alta intensitat i d'alta volada. I, per tant, no és ni l'esperit ni la vocació de la Moció el que vostès presenten, no? Per tant, rebutgem les seves esmenes per això, no?, perquè volem que sigui una posició internacional de Catalunya d'alta volada.

Bé. És qüestió de voluntat política: o es vol o no es vol política internacional, o es vol o no es vol política exterior, no? I és per això que el nostre Grup Parlamentari presenta aquesta Moció per reforçar-ho.

Respecte a Esquerra Republicana..., senyor Ausàs, no es tracta d'estudiar el sistema, sinó de fer el sistema. I vostès presentaven, quan deia vostè..., amb el tema que és una competència de l'Estat, no? I, a més a més, vostès aquest tema és un tema que portaven en el seu programa electoral, com Convergència i Unió. I aquí ho reflecteix molt clarament en el mateix programa, diu: «Creació d'una conselleria que dissenyi, controli, coordini i executi les accions de projecció exterior de Catalunya.» Per tant, queda perfectament palès –i, a més, en l'exposició de motius– que vostès el que desitgen, el que volen, és que hi hagi un departament de política exterior.

Per tant, no entenem el fet que això s'emmarqui amb la seva esmena en el sentit que hi hagi un marc estatutari adient. Ja el tenim. L'Estatut actual permet perfectament crear i procedir a la creació d'un departament de política exterior. Ho permet. Vostè dirà que no, però ho permet, com també permet tirar endavant totes aquelles funcions que en aquest moment té el Govern de la Generalitat.

Ja ho hem dit abans en l'exposició, és una nació, ho necessitem per temes d'Europa, temes del motor de les quatre regions, tenim el tema de l'Euroregió, tenim un munt d'institucions en les quals el Copca, els casals catalans..., tenim una gran quantitat de temes per poder tractar.

I, escolti'm, no em digui..., i potser ara faig una intervenció perquè el temps se m'acaba, com que les esmenes les han presentades conjuntament Esquerra Republicana, Iniciativa per Catalunya Verds i el Partit Socialista, doncs, entenem que no és una impossibilitat el fet de crear.

Nosaltres hi insistim: cal un departament de política exterior, de relacions exteriors institucionals a Catalunya. I, escolti'm, si es tracta de crear més organismes, vostès van crear el Departament de Relacions Instituci-

onals i Participació, que també és fruit una miqueta de..., amb calçador, sap? Per tant, aquesta..., és molt més important la funció que té un departament de política internacional, de posició de país, una política important i potent –i potent– per explicar què som i on volem anar, i, a més a més, de posicionar-nos en el món.

És per això que nosaltres no acceptem la seva esmena, i sí que acceptarem, en canvi, estudiar el tema de la XILA, la xarxa d'oficines de la XILA. Per què? Home, doncs, molt senzill, perquè almenys també hi ha la voluntat de tirar endavant el tema de les oficines...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Pellicer i Punyed

Però pensi una cosa... Perdó, senyor president, acabo de seguida. Ahir, la secretària de Relacions Internacionals, la senyora Margarita Obiols, ens parlava que això ho faria, aquest estudi, una empresa privada, cosa que tampoc entenem o, en qualsevol cas, ens sembla que no és convenient. (*Remor de veus.*)

En definitiva, no acceptem les esmenes del Partit Popular, senyor López. I, del Partit Iniciativa per Catalunya - Verds i Esquerra Republicana només acceptaríem l'esmena corresponent a la XILA, que és el punt..., exactament el punt número 4, que parla d'estudiar l'ampliació de la xarxa d'oficines.

Per tant, amb aquesta vocació i voluntat i consens...

El president

Gràcies, senyor diputat...

El Sr. Pellicer i Punyed

...presentem aquesta Moció i la sotmetem a la seva consideració.

Gràcies, senyors diputats; gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Algun grup demana votació separada? (*Veus de fons.*) Senyor López, demana la paraula?

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Nosaltres demanarem votació separada en el punt número 2, i la resta es pot fer de forma conjunta.

Moltes gràcies.

(*Veus de fons.*)

El president

Senyor Iceta...?

El Sr. Iceta i Llorens

Per demanar votació separada del punt cinquè.

El president

Molt bé. Comencem votant, doncs, el punt número 2.

Comença la votació.

El punt número 2 ha estat aprovat per 117 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Seguidament, votarem el punt número... (*Veus de fons.*)
Senyor Puig...?

El Sr. Puig i Godes

Senyor president, suposo que deu haver-hi hagut alguna confusió sobre el que votàvem o deixàvem de votar.

El president

Per què?

El Sr. Puig i Godes

Doncs, aleshores deu ser una interpretació meva. Votàvem el punt en el seu redactat literal, eh?

El president

El senyor López del PP ha demanat votació separada del punt número 2. I així ho hem fet. El senyor Iceta ho ha demanat, ara, del número 5, i ho farem ara seguidament. Per tant, votem el punt número 5.

Comença la votació.

El punt número 5 ha estat rebutjat per 40 vots a favor i 78 vots en contra.

Seguidament, votàriem els punts números 1, 3 i 4 de la Moció, amb el benentès que al punt número 4 ha estat incorporada l'esmena número 1. És així? (*Pausa.*) Votem, doncs, els punts números 1, 3 i 4.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 102 vots a favor i 14 en contra.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de nou del vespre i cinc minuts.